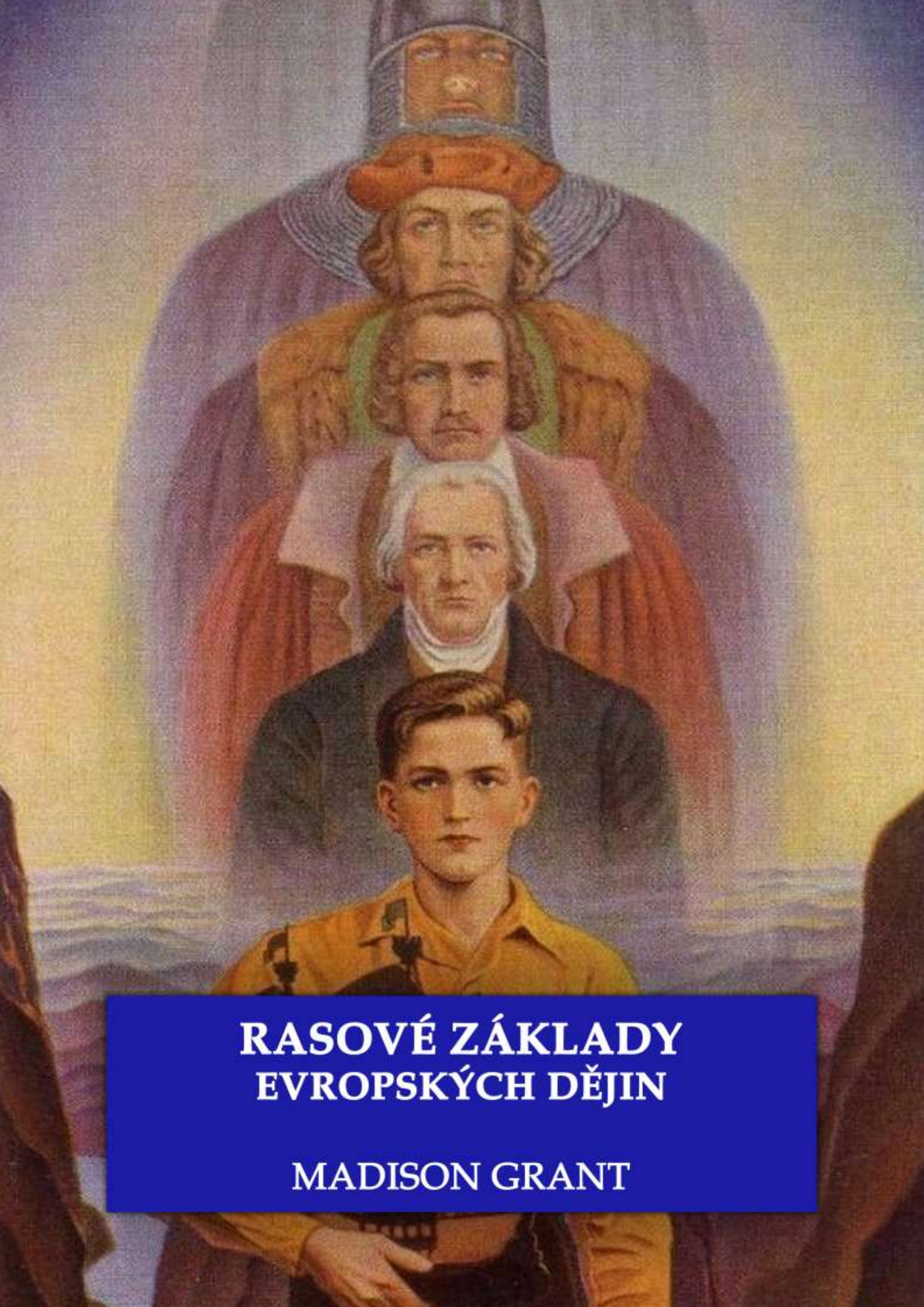

RASOVÉ ZÁKLADY EVROPSKÝCH DĚJIN

MADISON GRANT

Madison Grant – Rasové základy evropských dějin

Vydavatel: Chalres Scribner's Sons, New York

PŘELOŽENO Z DOSTUPNÉ ONLINOVÉ VERZE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ, PŮVODNĚ VYŠLO V ROCE 1916, DOSTUPNÉ Z: https://www.gutenberg.org/files/68185/68185-h/68185-h.htm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Předmluva **5**
Úvod **9**
Část I - Rasa, jazyk a národnost **14**
Rasa a demokracie 14
Fyzické základy rasy 20
Rasa a prostředí 37
Soupeření ras 44
Rasa, jazyk a národnost 52
Rasa a jazyk 61
Evropské rasy v koloniích 66
Část II - Evropské rasy v dějinách **78**
Eolitický člověk 78
Paleolitický člověk 83
Neolit a doba bronzová 95
Alpinská rasa 105
Mediteránní rasa 115
Nordická rasa 128
Germánská Evropa 136
Expanze nordiků 143
Nordická domovina 158
Nordická rasa mimo Evropu 162
Rasové předpoklady 164
Árja 168
Původ árijských jazyků 174

Árijský jazyk v Asii 182
Dodatek **190**
Bibliografie **209**

Předmluva

Evropské dějiny byly psány v termínech národnosti a jazyka, ale nikdy předtím v termínech rasy; přesto rasa hrála při utváření lidských osudů mnohem větší roli než jazyk nebo národnost; rasa znamená dědičnost a dědičnost znamená všechny morální, sociální a intelektuální vlastnosti a rysy, které jsou zdrojem politiky a vlády.

Zcela nezávisle a nevědomky autor, který nikdy předtím nebyl historikem, proměnil tento historický náčrt v proud velkého biologického hnutí, které lze vysledovat až k učení Galtona a Weismanna, počínaje poslední třetinou devatenáctého století. Toto hnutí nás donutilo uznat vyšší sílu a stabilitu dědičnosti, která je trvalejší a silnější než prostředí. Toto hnutí je také reakcí na učení Hippolyta Taina mezi historiky a Herberta Spencera mezi biology, protože dokazuje, že prostředí a v případě člověka vzdělání mají bezprostřední, zdánlivý a dočasný vliv, zatímco dědičnost má hluboký, subtilní a trvalý vliv na jednání lidí.

Rasové dějiny Evropy, které tvoří autorovu hlavní osnovu a téma a které jsou zpracovány zcela originálně, by se tedy daly parafrázovat jako dějiny dědičnosti Evropy. Jsou to dějiny ovlivněné dědičnými pudy, predispozicemi a sklony, které se jako vysoce charakteristické rasové rysy datují mnoho tisíc let nazpět a původně se utvářely v době, kdy byl člověk ještě v kmenovém stavu, dávno před příchodem civilizace.

V úvodních kapitolách autor tyto rysy a sklony komentuje tak, jak je pozorujeme dnes pod různými vlivy migrace a změn

sociálního a fyzického prostředí. V kapitolách týkajících se rasových dějin Evropy vstupujeme na nové a fascinující pole studia, které, jak věřím, sám autor jednou rozšíří do delšího příběhu. Není pochyb o tom, že se jedná o správnou vědeckou metodu přístupu k problému minulosti.

Morální tendence dědičného výkladu dějin je určena pro naši dobu a generaci a je v silném souladu s pravým duchem moderního eugenického hnutí ve vztahu k vlastenectví, totiž zachovat a rozmnožit pro naši zemi nejlepší duchovní, morální, intelektuální a fyzické síly dědičnosti; jen tak bude v budoucnu zachována integrita našich institucí. Tyto božské síly jsou více či méně sporadicky rozšířeny ve všech rasách, některé z nich se nacházejí v tom, co nazýváme nejnižšími rasami, některé jsou rozptýleny široce po celém lidstvu, ale rozhodně jsou v některých rasách rozšířenější a rovnoměrnější než v jiných.

Zachování té rasy, která nám dala pravého ducha amerikanismu, tedy není záležitostí ani rasové pýchy, ani rasových předsudků; je to záležitost lásky k vlasti, opravdového citu, který se zakládá spíše na znalostech a poučení z historie než na sentimentalismu, který je podporován nevědomostí. Kdyby se mě někdo zeptal: Co je největším nebezpečím, které dnes ohrožuje americkou republiku? Určitě bych odpověděl: Postupné vymírání dědičných vlastností, díky nimž byly položeny zásady našich náboženských, politických a sociálních základů, a jejich zákeřné nahrazování vlastnostmi méně ušlechtilými.

Henry Fairfield Osborn, 13. července 1916.

Předmluva ke druhému vydání

Historie se v současné době v Americe opakuje a mimochodem přesvědčivě dokazuje hlavní myšlenku tohoto svazku, totiž že dědičnost a rasové predispozice jsou silnější a stabilnější než prostředí a vzdělání.

Ať už jsou její intelektuální, literární, umělecké nebo hudební schopnosti ve srovnání s jinými rasami jakékoli, anglosaská větev nordické rasy se znovu ukazuje jako ta, na níž musí národ záviset především v oblasti vůdcovství, odvahy, věrnosti, jednoty a harmonie jednání, sebeobětování a oddanosti ideálu. Ne že by příslušníci jiných ras nedělali své, mnozí z nich to dělají, ale u žádného jiného lidského rodu, který přišel do této země, se neprojevuje taková jednota srdce, mysli a jednání, jakou nyní projevují potomci modrookých a plavovlasých národů ze severu Evropy. Při nedávné cestě po severní Kalifornii a Oregonu jsem si všiml, že ve tvářích pluků, které jako první odjížděly do New Yorku, a později v úžasném zástupu mladých mužů v Plattsburgu jasně převažoval anglosaský typ nad všemi ostatními a nejčistší příslušníci tohoto typu značně převyšovali ostatní. V severní Kalifornii jsem viděl odřad velkého pluku a až na jednu nebo dvě výjimky byli všichni rodilí Američané, potomci Angličanů, Skotů a mužů ze severního Irska, kteří v první polovině devatenáctého století založili stát Oregon. V Plattsburgu byly světlé vlasy a modré oči velmi nápadné, mnohem nápadnější než u běžných zástupů amerických vysokoškolských studentů shromážděných na našich univerzitách.

Je třeba si také uvědomit, že mnozí tmavovlasí a tmavoocí mladíci z Plattsburgu a dalších dobrovolnických výcvikových táborů jsou často ze tří čtvrtin nebo ze sedmi osmin nordičtí, protože k tomu, aby jinak čistě nordický kmen získal tmavé vlasy a oči, stačí jediný tmavooký předek. Mezi původním nordickým, alpinským a mediteránním kmenem je jasné rozlišení; ale tam, kde se fyzické znaky a vlastnosti částečně kombinují v mozaice a v menší míře se mísí, je třeba dlouhých zkušeností, aby bylo možné posoudit, který kmen převládá.

U rasy s těmito předpoklady, sahajícími až k samým počátkům evropských dějin, není třeba váhat nebo dokonce čekat na odvody a v Kalifornii, v Oregonu a v Plattsburgu se mi neustále honila hlavou smutná myšlenka, že tato rasa opět odchází, že si tato válka vybere velmi těžkou daň na tomto anglosaském kmeni, který sehrál tak velkou roli v amerických dějinách.

Válka je v nejvyšším smyslu dysgenická, nikoli eugenická. Ničí nejlepší kmeny, a to jak po stránce duchovní, tak i morální a fyzické. Pro budoucnost světa je zničení bohatství maličkostí ve srovnání se zničením nejlepších lidských kmenů, neboť bohatství lze obnovit, zatímco tyto kmeny skutečné lidské aristokracie, které jednou ztratíme, jsou navždy ztraceny. V novém světě, na němž pracujeme a za nějž bojujeme, ve světě svobody, spravedlnosti a lidskosti, zachráníme demokracii pouze tehdy, když demokracie objeví svou vlastní aristokracii jako v dobách, kdy byla založena naše republika.

Henry Fairfield Osborn, Prosinec 1917.

Úvod

Následující stránky jsou věnovány pokusu objasnit význam dějin z hlediska rasy, tj. podle fyzických a psychických vlastností obyvatel Evropy, nikoli podle jejich politického seskupení nebo mluveného jazyka. Prakticky všichni historikové při používání slova rasa vycházeli z kmenových nebo národních názvů jako jeho jediné definice. Starověcí lidé, stejně jako moderní, při určování etnického původu nehleděli dále než na jméno člověka, jeho jazyk nebo zemi a skutečné informace, které poskytuje klasická literatura na téma fyzických znaků, se omezují na několik roztroušených a často nejasných poznámek.

Moderní antropologie prokázala, že rasové linie jsou nejen naprosto nezávislé na národnostních i jazykových skupinách, ale že v mnoha případech je tyto rasové linie protínají v ostrých úhlech a úzce korespondují s rozdělením sociálního štěpení. Velkým poznatkem vědy o rasách je neměnnost somatologických nebo tělesných znaků, s nimiž úzce souvisí neměnnost psychických predispozic a pudů. Tato kontinuita dědičnosti má nejdůležitější vliv na teorii demokracie a ještě více na teorii socialismu, a ti, kdo se zabývají sociálním vzestupem a revolučními hnutími, jsou proto obvykle velmi netolerantní k omezením daným dědičností.

Demokratické teorie vlády ve své moderní podobě jsou založeny na dogmatech rovnosti formulovaných před stopadesáti lety a vycházejí z předpokladu, že prostředí, a nikoli dědičnost, je řídícím faktorem lidského vývoje. Filantropie a ušlechtilé cíle diktovaly doktrínu vyjádřenou v Deklaraci

nezávislosti, dokumentu, který dnes představuje skutečný základ amerických institucí. Muži, kteří napsali slova „považujeme tyto pravdy za samozřejmé, že všichni lidé jsou si rovni“, byli sami vlastníky otroků a opovrhovali indiány jako něčím méně než lidmi. Rovnost v jejich pojetí znamenala pouze to, že jsou stejně dobrými Angličany jako jejich bratři za mořem. Slova „že všichni lidé jsou si rovni“ byla od té doby rafinovaně zfalšována přidáním slova „svobodní“, ačkoli v původním dokumentu se žádný takový výraz nenachází, a výuka založená na těchto pozměněných slovech v dnešních amerických veřejných školách by zaskočila a ohromila muže, kteří Deklaraci formulovali.

Přírodní zákony působí v lidských záležitostech se stejnou neúprosnou a neměnnou silou jako v jevech neživé přírody a základem vlády člověka je nyní a vždy byla a bude síla, a nikoliv cit, což je pravda, kterou nově prokázal současný světový požár.

Čtenář se musí zbavit všech předsudků o rase, protože moderní antropologie, aplikovaná na dějiny, znamená úplnou změnu definice. Především si musíme uvědomit, že rasa, čistě a jednoduše fyzická a psychická struktura člověka, je něco zcela odlišného od národnosti nebo jazyka a že rasa dnes leží v základu všech jevů moderní společnosti, stejně jako tomu bylo po celé nezaznamenané věky minulosti.

Starobylost stávajících evropských populací, nahlížená ve světle, které na jejich původ vrhají objevy posledních několika desetiletí, nám umožňuje přenést dějiny a prehistorii do období tak vzdálených, že klasický svět je jen včerejškem. Žijící

národy Evropy se skládají z vrstvy za vrstvou různých rasových prvků v různém poměru a historici a antropologové se při studiu těchto populací zabývali především nedávnými vrstvami a opomíjeli starobylejší a ponořené typy.

Domorodé populace byly od nepaměti znovu a znovu zaplavovány přívaly nově příchozích a na čas zmizely z historického dohledu. V průběhu staletí se však tyto primitivní prvky pomalu znovu prosadily jako fyzický typ a postupně vytlačily své dobyvatele, takže rasové dějiny Evropy jsou minulostí a dodnes příběhem potlačování a znovuzrození dávných ras.

Invaze nových ras obvykle přicházejí v postupných vlnách, přičemž ty dřívější jsou rychle absorbovány podmaněnými, zatímco později příchozí si obvykle déle udržují čistotu svého typu. V důsledku toho se novější prvky nacházejí v méně smíšeném stavu než starší a primitivnější vrstvy obyvatelstva vždy obsahují fyzické znaky odvozené od ještě dávnějších předchůdců.

Člověk obývá Evropu v té či oné podobě již stovky tisíc let a po celou tuto dobu byla populace tak hustá, jak to dovolovala potravní zásoba. Kmeny ve stadiu lovu jsou nutně malé, bez ohledu na to, jak hojná je zvěř, a v paleolitu člověk pravděpodobně existoval pouze ve zvlášť příznivých lokalitách a v relativně malých společenstvích.

V neolitu a době bronzové domestikovaná zvířata a znalost zemědělství, i když primitivního charakteru, umožnily rozšířit zásoby potravin a populace se v důsledku toho výrazně zvýšila.

Například obyvatelé jezer v neolitu byli poměrně početní. S mýcením lesů a vysoušením bažin ve středověku a především s průmyslovou expanzí v minulém století se populace velmi rychle množila. Počet obyvatel Evropy v paleolitu samozřejmě můžeme odhadnout jen velmi málo nebo vůbec ne, a o mnoho více jich nebylo v neolitu, ale i ten musel být ve srovnání s dnešním sčítáním velmi malý.

Určitou představu o nárůstu počtu obyvatel v nedávné době si lze udělat na základě nárůstu v Anglii. Bylo spočítáno, že saská Anglie měla v době dobytí asi 1 500 000 obyvatel, v době královny Alžběty to bylo asi 4 000 000 obyvatel, zatímco v roce 1911 sčítání lidu uvádělo pro stejnou oblast asi 35 000 000 obyvatel.

Nesmírný rozsah tématu rasy v souvislosti s historií od jejího mlhavého úsvitu a omezený prostor vyžadují, aby se často uváděla zobecnění bez zmínky o výjimkách. Tato rozsáhlá tvrzení se mohou zdát dokonce příliš odvážná, ale podle nejlepšího přesvědčení pisatele spočívají na pevných základech faktů, nebo jsou to legitimní závěry vyplývající z důkazů, které jsou nyní k dispozici. Ve vědě tak nové, jako je moderní antropologie, se neustále objevují nová fakta, která vyžadují úpravu stávajících hypotéz. Čím více je předmět zkoumán, tím provizornější se jeví i ta nejlépe podložená teorie, ale moderní výzkumy otevírají člověku obzory nesmírného zájmu a významu, když jsme nyní odhodili okovy dřívějších falešných názorů a jsme schopni rozeznat, byť jen matně, řešení mnoha rasových problémů. Nové údaje v budoucnu nevyhnutelně rozšíří a možná změní naše představy, ale taková fakta, která

máme nyní k dispozici, a závěry na nich založené jsou předběžně uvedeny v následujících kapitolách, a to nutně často v dogmatické podobě.

Největší potíže působí časové údaje, protože údaje autorit se značně liší, ale datace byly stanoveny velmi konzervativně a autor věří, že jakékoli jejich změny, které si v budoucnu vyžádá další výzkum a studium, povedou k jejich posunu v prehistorii zpět, nikoli vpřed. Data uvedená v kapitole „Paleolitický člověk“ jsou upřímně řečeno převzata z nejnovější autority na toto téma, knihy „The Men of the Old Stone Age“ profesora Henryho Fairfielda Osborna, a pisatel si přeje využít této příležitosti, aby uznal svůj velký dluh tomuto zdroji informací, stejně jako panu M. Taylorovi Pyneovi a panu Charlesi Stewartu Davisonovi za jejich pomoc a mnoho užitečných podnětů.

Autor by také rád uznal svůj dluh vůči velkému dílu profesora Williama Z. Ripleyho „The Races of Europe“, které obsahuje obrovské množství antropologických údajů, map a typových portrétů, a poskytuje tak důl informací, z nichž autor volně čerpal, pro současné rozdělení tří základních ras Evropy.

Při přípravě map obsažených v této publikaci mi velmi pomohla také Americká geografická společnost a její zaměstnanci, zejména pan Leon Dominian, a při této příležitosti autor vyjadřuje hluboké uznání za jejich pomoc.

Část I - Rasa, jazyk a národnost

Rasa a demokracie

Neuznání jasného rozdílu mezi rasou a národností a ještě většího rozdílu mezi rasou a jazykem, snadný předpoklad, že jedno svědčí o druhém, bylo v minulosti vážnou překážkou pro pochopení rasových hodnot. Historikové a filologové přistupovali k tomuto tématu z hlediska lingvistiky, v důsledku čehož jsme byli zatíženi skupinou mýtických ras, jako jsou latinská, árijská, kavkazská a snad nejnekonzistentnější ze všech, „keltská“ rasa.

Člověk je živočich, který se od svých souputníků na zeměkouli liší nikoli druhem, ale pouze stupněm vývoje, a inteligentnímu studiu lidského druhu musí předcházet rozšířené poznání ostatních savců, zejména primátů. Místo takového nezbytného vzdělání se antropologové často snaží kvalifikovat výzkumem lingvistiky, náboženství nebo sňatkových zvyklostí, případně vzorů keramiky nebo tkaní přikrývek, což vše se týká pouze etnologie.

Otázku rasy dále komplikuje snaha staromódních teologů vtěsnat celé lidstvo do necelých šesti tisíc let hebrejské chronologie, jak ji vyložil arcibiskup Ussher. Náboženští učitelé také zastávali nejen tvrzení, že člověk je něco zásadně odlišného od ostatních živých tvorů, ale že v lidstvu neexistují žádné dědičné rozdíly, které by se nedaly smazat výchovou a prostředím.

Je proto nutné, aby si čtenář hned na začátku důkladně uvědomil, že rasa, jazyk a národnost jsou tři samostatné a

odlišné věci a že v Evropě se tyto tři prvky jen občas vyskytují v kombinaci, jako například u skandinávských národů.

Abychom si uvědomili pomíjivost politických hranic, stačí vzít v úvahu změny, k nimž došlo v minulém století, nemluvě o těch, k nimž může dojít na konci současné války. Co se týče jazyka, zde v Americe denně slyšíme mluvit anglicky mnoho lidí, kteří nemají ani kapku anglické krve a kteří ještě před několika lety neznali ani slovo ze saské řeči.

V důsledku určitých náboženských a sociálních doktrín, které dnes již naštěstí zastarávají, bylo rasové vědomí u civilizovaných národů značně oslabeno, ale na počátku všechny třídní, kastovní a barevné rozdíly vyznačovaly skutečné linie rasového štěpení.

V mnoha zemích představují stávající třídy rasy, které byly kdysi odlišné. Ve městě New York i jinde ve Spojených státech je rodilá americká aristokracie, která spočívá na vrstvě přistěhovalců nižších ras, a rodilí Američané, i když samozřejmě odmítají rozlišovat mezi patricijskou třídou, přesto až do této doby poskytovali vůdčí myšlenky a kontrolu nad kapitálem, vzděláním a náboženskými ideály a altruistickými sklony společnosti.

V demokratických formách vlády směřuje působení všeobecného volebního práva spíše k výběru průměrného člověka do veřejné funkce než člověka kvalifikovaného původem, vzděláním a bezúhonností. Jak se toto schéma správy nakonec osvědčí, se teprve ukáže, ale z rasového hlediska

nevyhnutelně zvýší převahu nižších typů a způsobí odpovídající ztrátu efektivity celého společenství.

Tendence v demokracii směřuje ke standardizaci typů a k oslabení vlivu génia. Většina musí být nutně nižší než vybraná menšina a vždy se jí příčí specializace, na níž se nemůže podílet. Za Francouzské revoluce se většina, která si říkala „lid“, záměrně snažila zničit vyšší typ a něco podobného se do jisté míry stalo po Americké revoluci vyhnáním loajalistů a konfiskací jejich půdy.

V Americe se nám téměř podařilo zničit privilegium narození, tedy intelektuální a morální výhody, které si člověk dobrého původu přináší na svět. Nyní se snažíme zničit výsadu bohatství, tedy odměnu za úspěšnou inteligenci a průmysl, a v některých kruzích se objevují tendence napadnout výsadu intelektu a připravit člověka o výhody raného a důkladného vzdělání. Zjednodušený pravopis je krokem tímto směrem. Neznalost anglické gramatiky nebo klasické vzdělanosti nesmí být vyčítána uchazečům o politické a společenské postavení.

Lidstvo se dostalo z divošství a barbarství pod vedením vybraných jedinců, jejichž osobní zdatnost, schopnosti nebo moudrost jim dávaly právo vést a moc vynucovat si poslušnost. Takoví vůdci vždy tvořili nepatrný zlomek celku, ale dokud tradice jejich převahy přetrvávala, dokázali využívat hrubou sílu nemyslícího stáda jako součást své vlastní síly a dokázali podle své vůle usměrňovat slepý dynamický impuls otroků, rolníků nebo nižších tříd. Takový despota měl k dispozici obrovskou moc, kterou, pokud byl benevolentní nebo dokonce inteligentní, mohl využít, a nejčastěji také využil, k

všeobecnému povznesení rasy. Dokonce i ti vládci, kteří tuto moc nejvíce zneužívali, nemilosrdně potlačovali protispolečenské živly, jako byli piráti, lupiči nebo anarchisté, kteří brzdili pokrok společenství, jako nemoc nebo zranění mrzačí jednotlivce.

Skutečná aristokracie je vláda nejmoudřejších a nejlepších, kterých je v každé populaci vždy jen malá menšina. Lidská společnost se podobá hadovi, který táhne své dlouhé tělo po zemi, ale hlavu má vždy vystrčenou trochu dopředu a trochu vyvýšenou nad zem. Hadí ocas, v lidské společnosti představovaný protispolečenskými silami, byl v minulosti pouhou silou vlečen po cestě pokroku. Takové bylo uspořádání lidstva od počátku a takové je i dnes ve starších společenstvích, než je to naše. Jakého pokroku může lidstvo dosáhnout pod kontrolou všeobecného volebního práva nebo vlády průměru, může najít další analogii ve zvycích některých hadů, kteří se kývají do stran a neberou ohled na hlavu s mozkem a očima. Takoví hadi se však nevyznačují schopností rychlého pokroku.

Použijeme-li jiné přirovnání, v aristokratické organizaci na rozdíl od plutokratické nebo demokratické tvoří intelektuální a talentované vrstvy hrot kopí, zatímco mohutný dřík představuje tělo obyvatelstva a svou mohutností a váhou přispívá k pronikavému účinku hrotu. V demokratickém systému je tato koncentrovaná síla na vrcholu rozptýlena do celé masy, což jistě dodává určitý kvas, ale z dlouhodobého hlediska se síla a genialita malé menšiny rozptýlí, ne-li zcela ztratí. Vox populi, které má daleko k Vox Dei, se tak stává nekonečným nářkem nad právy a nikdy ne zpěvem o povinnosti. Tam, kde je vítězná

rasa vnucena jiné rase, často vzniká instituce otroctví, aby donutila poddanou rasu k práci a násilně ji uvedla do vyšší formy civilizace. Jakmile lze lidi přimět, aby pracovali pro uspokojení svých vlastních potřeb, otroctví se stává marnotratným a má tendenci zaniknout. Otroci jsou často šťastnější než svobodní lidé, pokud se s nimi zachází s rozumnou lidskostí a pokud jsou uspokojovány jejich základní potřeby, jako je jídlo, oblečení a přístřeší.

Indiáni v okolí kožešinových stanic v severní Kanadě byli dříve prakticky otroky Společnosti Hudsonova zálivu, přičemž každý indián a jeho squaw (označení pro indiánské ženy) a pappoose (označení pro indiánské děti) byli dostatečně zásobováni jednoduchou stravou a vybavením. Byl chráněn stejně dobře před rumem bílého muže jako před skalpy rudých mužů a na oplátku odevzdával Společnosti všechny své kožešiny - veškerý produkt své celoroční práce. Z pohledu indiána to byl téměř ideální stav, ale pro všechny ve stanech to bylo nevolnictví nebo otroctví. Když se v důsledku otevření země stalo pokračování takového archaického systému nemožným, indián prodal své kožešiny tomu, kdo nabídl nejvíc, dostal za ně vysokou cenu v hotovosti a výtěžek pak promrhal v cetkách místo přikrývek a v rumu místo mouky, což mělo za následek, že je nyní sice slavně svobodný, ale je na nejlepší cestě stát se nemocným vyhnancem. V tomto případě Indiánů z Hudsonova zálivu nejsou výhody vzestupného kroku od nevolnictví ke svobodě zcela jasné. Velmi podobný stav vazalství existoval donedávna mezi mexickými nevolníky, ale bez kompenzace inteligentní a prozíravé vládnoucí třídy.

Stejně tak nevolnictví ve středověké Evropě bylo zřejmě prostředkem, kterým vlastníci půdy překonávali kočovné instinkty svých nájemců. K dosažení nejvyšší produktivity půdy jsou zapotřebí léta a zemědělství nelze úspěšně provozovat ani v dobře zavlažovaných a úrodných oblastech zemědělci, kteří se neustále stěhují z jedné lokality do druhé. Nevolník nebo vesničan byl proto zákonem připoután k půdě a nemohl ji opustit jinak než se souhlasem svého pána. Jakmile tyto kočovné instinkty přestaly existovat, nevolnictví zaniklo. Stačí si přečíst přísné zákony proti tuláctví v Anglii těsně před reformací, abychom si uvědomili, jak rozšířený a závažný byl tento kočovnický instinkt.

Zde v Americe jsme ještě nezapomněli na kočovné instinkty našich západních pionýrů, které se v tomto případě ukázaly být prospěšné pro všechny kromě přistěhovalců.

Fyzické základy rasy

V moderním a vědeckém studiu ras jsme již dávno zavrhli adamovskou teorii, podle níž člověk pochází z jediného páru, který byl stvořen před několika tisíci lety v bájné rajské zahradě kdesi v Asii, aby se později v postupných vlnách rozšířil po celé zemi.

Mnohé z žijících i vymřelých evropských ras sice přišly z Východu přes Malou Asii nebo přes africké pobřeží, ale většina přímých předků stávajících populací obývala Evropu po mnoho tisíc let. Za tu dobu se zde vystřídalo mnoho lidských ras. Některé z nich nepochybně zcela vymizely a některé po sobě zanechaly krev v dnešních Evropanech.

Je však skutečností, že Asie byla hlavní oblastí vývoje a diferenciace člověka a že různé skupiny prodělaly hlavní vývoj tam, a nikoli na poloostrově, který nazýváme Evropa.

Po vypracování Mendelových zákonů dědičnosti víme, že určité tělesné znaky, tzv. jednotkové znaky, jako je tvar lebky, postava, barva očí, barva vlasů a tvar nosu, se přenášejí podle pevných matematických zákonů, a dále, že různé jednotkové znaky, které jsou normálně příbuzné nebo patří k sobě, mohou po delším smíšení s jinou rasou přecházet samostatně a vytvářet tzv. disharmonické kombinace. Takovými disharmonickými kombinacemi jsou například vysoký brunet nebo nízký blondýn; modré oči spojené s tmavými vlasy nebo hnědé oči se světlými vlasy. V moderní vědě se význam slova „znak“ nyní omezuje na fyzické, a nikoli na duševní a duchovní vlastnosti, jak se používalo v lidovém úzu. Proces míšení jednotkových

znaků dospěl v existujících populacích daleko a se snadností moderních dopravních metod jde tento proces v Evropě a v Americe ještě mnohem dál. Bezprostředním výsledkem takového míšení nejsou směsi nebo mezitypy, ale spíše mozaiky kontrastních znaků. Takové směsi, pokud k nim nakonec dojde, jsou příliš vzdálené, než abychom se jimi zde zabývali. Prvním výsledkem smíšení čistého bruneta s čistým blondýnem je vznik buď čistých blondýnů, nebo čistých brunetů v určitých známých poměrech, namísto potomků přechodného typu, nebo třetí skupiny, která může být buď blondýnem, nebo brunetem, ale která má skryté znaky kontrastního typu. Tyto latentní nebo recesivní znaky se často objevují u vzdálených potomků.

Při definování rasy v Evropě je třeba brát v úvahu nejen čisté skupiny nebo čisté typy, ale také rozložení jednotkových znaků náležejících ke každému konkrétnímu poddruhu člověka, který se zde vyskytuje. Míšení těchto populací pokročilo do té míry, že v mnoha případech je taková analýza fyzických znaků nezbytná k rekonstrukci prvků, které vstoupily do jejich etnického složení.

Někdy se tu a tam objeví jednotkový znak jako jediný pozůstatek kdysi početné rasy, například se v evropských populacích občas objeví lebka neandertálského typu, rasy rozšířené po Evropě před 40 000 lety, nebo kromaňonského typu, převládající rasy před 6 000 lety. Než byly fosilní pozůstatky neandertálské a kromaňonské rasy prozkoumány a pochopeny, byly takové reverzní exempláře považovány za patologické, místo aby byly uznány jako opětovný výskyt prastarého a zaniklého typu.

Jednotkové znaky jsou ve všech ohledech neměnné a nemění se po celou dobu existence jazyka nebo říše. Tvar lebky egyptského feláhina v neměnném prostředí údolí Nilu je co do rozměrů, proporcí a kapacity naprosto shodný s lebkami nalezenými v předdynastických hrobkách starých více než šest tisíc let. Dnes existuje rozšířená a bláhová víra v sílu prostředí, stejně jako vzdělání a příležitostí měnit dědičnost, která vychází z dogmatu o bratrství člověka, odvozeného zase od volnomyšlenkářů francouzské revoluce a jejich amerických napodobitelů. Takové názory napáchaly v minulosti mnoho škod, a pokud se nenechají vyvrátit, mohou v budoucnu napáchat ještě mnohem větší škody. Názor, že negerský otrok je nešťastný příbuzný bílého muže, který je opálený tropickým sluncem a jemuž jsou odepřena požehnání křesťanství a civilizace, hrál v období občanské války nemalou roli u sentimentalistů a trvalo padesát let, než jsme se naučili, že mluvit anglicky, nosit dobré oblečení, chodit do školy a do kostela neznamená proměnit negra v bílého muže. Ani syrský nebo egyptský osvobozenec se neproměnil v Římana, když nosil tógu a tleskal v amfiteátru svému oblíbenému gladiátorovi. Podobnou zkušenost budeme mít s polským Židem, jehož zakrslá postava, zvláštní mentalita a bezohledné soustředění na vlastní zájmy se vštěpují do kmene národa.

V poslední době byly v zájmu nižších ras mezi našimi přistěhovalci učiněny pokusy ukázat, že tvar lebky se mění nejen během století, ale i během jediné generace.

V roce 1910 zpráva antropologického experta imigrační komise Kongresu vážně prohlásila, že Žid s kulatou lebkou na

cestě přes Atlantik může mít a má dítě s kulatou lebkou, ale že o několik let později, v reakci na jemný elixír amerických institucí, jehož příkladem je činžovní dům na East Side, může mít a má dítě, jehož lebka je znatelně delší; a že Ital s dlouhou lebkou z jihu, který se volně rozmnožuje, bude mít přesně stejnou zkušenost v opačném směru. Jinými slovy, tavicí kotel působil okamžitě pod vlivem změněného prostředí.

Jak se „tavicí kotel“ projevuje v praxi, je vidět na příkladu Mexika, kde absorpce krve původních španělských dobyvatelů původním indiánským obyvatelstvem vedla ke vzniku rasové směsi, kterou nazýváme mexickou a která nyní prokazuje svou neschopnost samosprávy. Svět zažil mnoho takových rasových směsí a charakter míšenců se teprve začíná chápat v jeho pravé hodnotě.

Je třeba mít na paměti, že specializace, které charakterizují vyšší rasy, se vyvinuly relativně nedávno, jsou velmi nestabilní a při smíšení s generalizovanými nebo primitivními znaky mají tendenci zanikat. Ať už si to chceme připustit, nebo ne, výsledkem smíšení dvou ras je v dlouhodobém horizontu rasa vracející se ke starobylejšímu, generalizovanému a nižšímu typu. Míšenec bělocha a indiána je indián; míšenec bělocha a negra je negr; míšenec bělocha a Inda je Ind; a míšenec kterékoli ze tří evropských ras a Žida je Žid.

Při smíšení blonďatého a tmavého prvku populace jsou hluboce zakořeněné a starobylé tmavé rysy předřazené nebo dominantní. To je záležitost každodenního pozorování a fungování tohoto přírodního zákona není ovlivněno ani demokratickými institucemi, ani náboženským přesvědčením.

Měřeno staletími jsou jednotkové znaky neměnné a jediným přínosem změněného prostředí a lepších potravinových podmínek je příležitost, kterou má rasa, jež žila v nepříznivých podmínkách, k dosažení svého maximálního rozvoje, ale hranice tohoto rozvoje jsou pro ni stanoveny dědičností, nikoli prostředím.

U evropských populací se ukázalo, že nejlepší metodou pro určení rasy je porovnání proporcí lebky, tzv. cefalického indexu. Jedná se o poměr maximální délky a maximální šířky v nejširší části lebky nad ušima. Lebky s indexem 75 nebo nižším, tj. když je šířka o tři čtvrtiny nebo méně než délka, se považují za dolichocefalické nebo dlouhé lebky. Lebky s indexem 80 a více jsou lebky kulaté neboli brachycefalické. Střední indexy mezi 75 a 80 jsou považovány za mezocefalické. Jedná se o lebeční indexy. Aby se zohlednilo svalstvo na živých exemplářích, je třeba k indexu přičíst přibližně dvě procenta a výsledkem je cefalický index. Na následujících stránkách se uvažuje pouze o dlouhých a kulatých lebkách a přechodné formy nebo mezocefalové jsou zařazeni do dolichocefalické skupiny.

Tento cefalický index je sice velmi důležitým, ne-li řídícím znakem, nicméně je pouze jedním znakem a musí být porovnán s ostatními somatologickými znaky. Obvykle je dlouhá lebka spojena s dlouhým obličejem a kulatá lebka s kulatým obličejem.

Použití tohoto testu, cefalického indexu, nám umožňuje rozdělit velkou část evropských populací na tři odlišné poddruhy člověka, jeden severní a jeden jižní, oba

dolichocefalické neboli vyznačující se dlouhou lebkou, a střední poddruh, který je brachycefalický neboli vyznačující se kulatou lebkou.

První z nich je nordický nebo baltský poddruh. Tato rasa má dlouhou lebku, je velmi vysoká, má světlou pleť, světlé nebo hnědé vlasy a světlé oči. Nordici obývají země kolem Severního a Baltského moře a zahrnují nejen velké skandinávské a germánské skupiny, ale také další rané národy, které se poprvé objevují v jižní Evropě a v Asii jako představitelé árijského jazyka a kultury.

Druhým je tmavý mediterránní (středomořský) nebo iberský poddruh, který obývá pobřeží vnitrozemských moří a rozšiřuje se podél atlantického pobřeží až k nordickému druhu. Rozšiřuje se také daleko na východ do jižní Asie. Má dlouhou lebku jako nordická rasa, ale absolutní velikost lebky je menší. Oči a vlasy jsou velmi tmavé nebo černé a kůže více či méně snědá. Postava je ve srovnání s nordickou rasou zakrslá a svalstvo a kostní skelet slabé.

Třetím druhem je alpinský poddruh, který obývá celou střední a východní Evropu a zasahuje přes Malou Asii až do Hindúkuše a Pamíru. Armenoidé tvoří alpinský poddruh a představují prapředka této rasy, který zůstal v horách a na náhorních plošinách Anatolie a západní Asie. Alpinci mají kulatou lebku, jsou středně vysocí a robustní postavy, jak co se týče kostry, tak svalů. Zbarvení vlasů i očí bylo původně velmi tmavé a stále k němu silně tíhne, ale v současnosti se u alpinských populací v západní Evropě vyskytuje mnoho světlých očí, zejména šedých.

Obyvatelé Evropy sice jako celek prozrazují svůj smíšený původ, nicméně každý ze tří hlavních poddruhů se vyskytuje ve velkém počtu a ve velké čistotě, stejně jako řídké zbytky ještě starobylejších ras zastoupených malými skupinami nebo jednotlivci, a dokonce i jednotkovými znaky.

Tyto tři hlavní skupiny mají tělesné znaky, které je činí odlišnými poddruhy Homo sapiens. Každá z nich má několik odrůd, ale pro přehlednost bude dále používáno téměř, ale ne zcela výhradně, slovo rasa, a nikoliv slovo druh nebo poddruh. V zoologii termín druh předpokládá existenci určité konkrétní míry odlišnosti od nejpříbuznějšího typu, ale rasa podobnou míru odlišnosti nevyžaduje. U člověka, kde jsou všechny skupiny při míšení více či méně plodné, se vyskytuje tolik přechodných nebo smíšených typů, že slovo druh má příliš omezený význam pro široké použití. Příbuzné druhy, jsou-li seskupeny, tvoří podrody a rody.

Stará představa, že měřítkem druhu je plodnost či neplodnost ras zvířat, je dnes opuštěna. Jednou z největších obtíží při klasifikaci člověka je jeho zvrácený sklon k miscegenaci. To je předmětem každodenního pozorování, zejména u žen z lepších vrstev, pravděpodobně kvůli jejich širší škále výběru.

Cefalický index má při klasifikaci asijských populací menší hodnotu, ale rozložení kulatých a dlouhých lebek je podobné jako v Evropě. Rozsáhlá centrální náhorní plošina tohoto kontinentu je osídlena kulatými lebkami. Ve skutečnosti byl Tibet a západní Himálaj pravděpodobně centrem radiace všech kulatých lebek světa. V Indii a Persii jižně od této

centrální oblasti se vyskytuje rasa s dlouhou lebkou příbuzná mediteránnímu člověku v Evropě.

Oba typy lebek se vyskytují, značně promíchány, mezi americkými indiány a cefalický index má pro klasifikaci amerických indiánů malou hodnotu. Uspokojivé vysvětlení variability tvaru lebky tohoto druhu se dosud nepodařilo nalézt, ale celkový rozsah variability fyzických znaků od severní Kanady po jižní Patagonii je menší než rozsah této variability od Normandie po Provence ve Francii.

V Africe má cefalický index rovněž malou klasifikační hodnotu, protože všechny populace se vyznačují dlouhou lebkou.

Rozdíl mezi dlouhou a kulatou lebkou u člověka pravděpodobně sahá přinejmenším do raného paleolitu, ne-li do období ještě vzdálenějšího. Je tak velmi stará, že když se na sklonku paleolitu, tedy mezi 10 000 a 7 000 lety př. n. l., objevují v Evropě nové druhy nebo rasy, jsou mezi nimi znaky lebek stejně jasně definované jako dnes.

Skutečnost, že dva odlišné druhy lidstva mají oba dlouhé lebky, jako mají severoevropan a africký negr, není nutným znakem příbuznosti a v tomto případě jde pouze o případ paralelní specializace. Skutečnost, že Švéd má dlouhou lebku a Savojčan kulatou, však dokazuje, že se jedná o potomky odlišných poddruhů.

Tvrzení, že nordická rasa je pouhou variací mediterránní rasy a že ta je zase odvozena od etiopského negra, se opírá o mylnou představu, že společná dolichocefalie musí znamenat

totožnost původu, a také o nezohlednění mnoha somatologických znaků, které mají téměř stejnou hodnotu jako cefalický index. V této souvislosti je dobré poznamenat, že toto měření, které je pouhým poměrem, může poskytnout stejné údaje pro lebky lišící se ve všech ostatních proporcích a detailech, stejně jako v absolutní velikosti a objemu.

Barva očí je pro určení rasy velmi důležitá, protože všechny modré, šedé nebo zelené oči na světě dnes pocházejí ze stejného zdroje, a to z nordické rasy severní Evropy. Toto světlé oko se neobjevilo nikde jinde na světě a je specializací pouze tohoto poddruhu člověka, a proto má mimořádnou hodnotu při klasifikaci evropských ras. Tmavě zbarvené oči jsou mezi volně žijícími savci téměř univerzální a zcela běžné jsou mezi primáty, nejbližšími příbuznými člověka. Je tedy naprosto jisté, že všechny původní rasy člověka měly tmavé oči.

Jeden poddruh člověka, a to pouze jeden, se specializoval na světlé oči. U téhož poddruhu se vyvinuly také světlé nebo blonďaté vlasy, což je znak mnohem méně zakořeněný než barva očí, protože blonďaté děti mají tendenci s přibývajícími léty tmavnout a populace převážně nordického původu, jako například lombardské, po smíšení s tmavšími rasami ztrácejí své světlé vlasy snadněji než světlé oči.

Blond vlasy také pocházejí od nordických druhů a nikde jinde. Kdykoli najdeme blonďaté vlasy u tmavších ras na zemi, můžeme si být jisti, že tudy prošel nějaký nordický poutník. Pokud se vyskytují jedinci dokonale světlovlasého typu, jako někdy na řeckých ostrovech, můžeme mít podezření na nedávnou návštěvu námořníků z proplouvající lodi, ale pokud

zůstávají jen jednotlivé znaky roztroušené řídce, ale široce na značných územích, jako je světlovlasost Berberů z Atlasu nebo albánských horalů, musíme pátrat v temné minulosti po původu těchto rozmazaných rysů prvních nájezdníků.

Škála světlé barvy vlasů u čistě nordických národů sahá od lněné a zrzavé až po odstíny kaštanové a hnědé. Tmavší odstíny mohou v některých případech naznačovat smíšení, ale naprosto černé vlasy jistě znamenají smíšení předků s tmavou rasou - v Anglii s rasou mediteránní.

U nordických populací jsou ženy obecně světlejší než muži, což ukazuje na světlou minulost a tmavší budoucnost těchto populací. Ženy všech lidských ras, stejně jako samice mezi všemi savci, mají tendenci vykazovat starší, obecnější a primitivnější rysy minulosti dané rasy. Muži ve svém individuálním vývoji naznačují směr, kterým se rasa pod vlivem variace a selekce ubírá.

V souvislosti s primitivnější tělesnou stavbou ženy je zajímavé, že i v duchovní oblasti si ženy uchovávají prastaré a intuitivní poznání, že velká masa lidstva není svobodná a rovná, ale otrocká a nerovná.

Barva pleti je důležitým znakem, který je však nesmírně těžké změřit, protože v Evropě je téměř úplná škála variací mezi kůží extrémně světlou a kůží nesmírně snědou. Obecně platí, že nordická rasa má ve své čistotě naprosto světlou pleť, a je tedy Homo albus, bílý člověk par excellence.

Mnoho příslušníků nordické rasy, kteří jsou jinak zjevně čistí, mají pleť i vlasy více či méně tmavé, takže určující

hodnota tohoto znaku je nejistá. Není pochyb o tom, že kvalita kůže a extrémní rozsah její barevné variability od černé, hnědé, červené, žluté až po slonovinově bílou jsou vynikajícími měřítky specifických nebo podrodových rozdílů mezi většími skupinami lidstva, ale při práci s evropskými populacemi je někdy obtížné korelovat odstíny světlosti s jinými fyzickými znaky.

Často se stává, že jedinec se všemi nordickými znaky ve velké čistotě má pleť olivového nebo tmavého odstínu, a mnohem častěji se stává, že najdeme jedince s naprosto čistými brunetními rysy, kteří mají pleť téměř slonovinově bílou a velmi čistou. Tato poslední kombinace je velmi častá mezi brunety na britských ostrovech. Můžeme si být jisti, že se do jisté míry jedná o disharmonické kombinace, ale dál naše znalosti nevedou. Vlastníci světlé pleti však vždy byli a stále jsou předmětem velké závisti těch, jejichž pleť je černá, žlutá nebo červená.

Postava je dalším jednotkovým znakem, který má větší hodnotu než barva kůže a možná i než barva vlasů, a má velký význam pro evropskou klasifikaci, protože na tomto kontinentu máme nejextrémnější rozdíly v lidské výšce.

Mimořádně nepříznivé ekonomické podmínky mohou bránit rase v dosažení plného vzrůstu a v tomto ohledu hraje při určování vzrůstu svou roli prostředí, ale v zásadě je to rasa, vždy rasa, která určuje hranici. Vysoký Skot a zakrslý Sardinec vděčí za svou velikost rase, nikoli ovesným vločkám nebo olivovému oleji. Je pravděpodobné, že skutečnost, že Irové jsou v průměru nižší než Skotové, je částečně způsobena

ekonomickými podmínkami a částečně depresivním účinkem značné populace primitivních nízkých rodů.

Horalé na celém světě bývají vysocí a statní, což je pravděpodobně důsledek tvrdého odstraňování vad nepříznivým prostředím. V tomto případě by nadmořská výška fungovala podobně jako zeměpisná šířka a vytvářela by přísné podmínky, které se zdají být pro lidskou sílu nezbytné. Nízký vzrůst Laponců a Eskymáků mohl být původně způsoben náročnými podmínkami arktického prostředí, ale v každém případě se již dávno stal rasovým znakem.

Pokud jde o hlavní evropské druhy, je vzrůst velmi cenným měřítkem rasy.

Pokud tento znak shrneme, mediteránní rasa se všude vyznačuje poměrně nízkým vzrůstem, někdy značně sníženým, jako v jižní Itálii a na Sardinii, a také poměrně lehkou kostrou a slabým svalovým vývojem. Alpinská rasa je vyšší než mediteránní, i když nižší než nordická, a vyznačuje se podsaditou a robustní stavbou těla.

Nordická rasa se téměř všude vyznačuje velkým vzrůstem. Téměř nejvyšší vzrůst na světě se vyskytuje u čistě nordické populace na skotském a anglickém pomezí, zatímco rodilí Britové s přednordickou brunetskou krví jsou většinou poměrně nízcí; a nikdo nemůže zpochybnit rasovou hodnotu vzrůstu, kdo pozoruje na londýnských ulicích kontrast mezi pikadilským gentlemanem nordické rasy a cockneyským prodavačem kostýmů starého neolitického typu.

V mnoha případech, kdy se tyto tři evropské rasy smísily, se zdá, že postava je jedním z prvních nordických znaků, které mizí, ale všude v Evropě, kde najdeme velkou postavu u obyvatelstva, které jinak nordické znaky nemá, si můžeme být jisti nordickým původem, jako v případě velké části obyvatel Burgundska, Švýcarska, Tyrolska a Dalmatských Alp na jih až po Albánii.

Tyto čtyři jednotkové znaky, tvar lebky, barva očí, barva vlasů a postava, jsou dostatečné k tomu, abychom mohli jasně rozlišit tři hlavní evropské rasy, ale pokud bychom chtěli diskutovat o drobných odchylkách a směsích, museli bychom jít mnohem dál a zabývat se i jinými proporcemi lebky než lebečním indexem, stejně jako tvarem a postavením očí a proporcemi a tvarem čelistí a brady.

Také nos je nesmírně důležitým znakem. Původní lidský nos byl samozřejmě široký a bez mostu. Tento rys se jasně projevuje u novorozenců, kteří ve svém vývoji kopírují různé fáze vývoje lidského rodu. Nos bez můstku s široce rozevřenými nosními dírkami je velmi primitivní znak, který si dodnes zachovávají některé větší skupiny lidstva na celém světě. Občas se objevuje u bílých populací evropského původu, ale všude je to velmi starý, všeobecný a nízký znak.

Vysoký nosní můstek a dlouhý úzký nos, tzv. římský, normanský nebo akvilínský nos, je charakteristický pro nejspecializovanější rasy lidstva. Ačkoli se jedná o zdánlivě nedůležitý znak, nos je jedním z nejlepších ukazatelů rasového původu a v detailech svého tvaru, a zejména v bočním tvaru nosních dírek, je rasovým determinantem nejvyšší hodnoty.

Rty, ať už jsou tenké nebo masité, ať už jsou jasně vykrojené nebo vystouplé, jsou rasovými znaky. Tlusté, vystouplé, věčně ohrnuté rty jsou velmi starými znaky a jsou charakteristické pro primitivní rasy. Vysoký nárt byl také dlouho považován za ukazatel patricijského typu, zatímco plochá noha je často testem nízkého původu.

Absence nebo hojnost vlasů a vousů a relativní absence nebo hojnost ochlupení těla jsou znaky, které mají nemalou hodnotu při klasifikaci. Hojné ochlupení je do značné míry vlastní populacím nejvyššího i nejnižšího druhu a je charakteristické pro severoevropany i australské divochy. U obou těchto skupin znamená pouze zachování velmi raného a primitivního rysu, který byl u negrů, Mongolů a Amerindů ztracen.

Nordická a alpinská rasa je mnohem lépe vybavena ochlupením hlavy a těla než rasa mediteránní, která je v celém svém rozsahu holá nebo relativně holá.

Takzvaná zrzavá větev nordické rasy má kromě zrzavých vlasů zvláštní znaky, jako je nazelenalý odstín očí, kůže zvláštní struktury se sklonem buď k velké průhlednosti, nebo k pihám, a určité zvláštní temperamentové rysy. Pravděpodobně se jednalo o odrůdu úzce příbuznou blondýnům, která se v historii poprvé objevuje právě ve spojení s nimi.

Ve struktuře vlasů na hlavě všech lidských ras nacházíme pravidelný vývoj od extrémní kudrnatosti až po táhlou rovnost, přičemž tato rovnost či kudrnatost závisí na tvaru průřezu

samotných vlasů. Tento průřez má tři různé formy, které odpovídají nejextrémnějším rozdílům mezi lidskými druhy.

Ačkoli předmětem této knihy jsou tři hlavní evropské rasy a ačkoli není záměrem autora zabývat se ostatními lidskými typy, je nutné na tomto místě konstatovat, že tyto tři evropské poddruhy, jsou pododdíly jedné ze základních skupin či podrodů rodu Homo, které musíme z nedostatku lepšího pojmenování nazývat dohromady kavkazský.

Velkou masu ostatního lidstva lze zhruba rozdělit na negry a negroidy a na mongoly a mongoloidy. Ti první zřejmě pocházejí z jižní Asie a do Afriky se dostali ze severovýchodního cípu tohoto kontinentu. Afrika jižně od Sahary je nyní hlavním domovem této rasy, ačkoli zbytky negroidních domorodců se nacházejí v celé jižní Asii od Indie až po Filipíny, zatímco velmi výrazní černí Melanésané a Australoidé leží dále na východě a jihu.

Třetí podrod lidstva zahrnuje Mongoly s kulatou lebkou a jejich odvozeniny, Amerindy neboli americké indiány. Tato skupina je v podstatě asijská a zaujímá střed a východní polovinu tohoto kontinentu. Popis těchto negroidních a mongoloidních podrodů a jejich derivátů, jakož i některých aberantních druhů člověka, je mimo rámec této práce. Při úvahách o tomto měření, průřezu vlasů v souvislosti s těmito hlavními poddruhy, zjistíme, že existuje trvalý vztah a že každé ze tří základních dělení lidstva se tvarem průřezu vlasů odlišuje od ostatních.

Průřez vlasů negerských a negroidních ras má tvar ploché elipsy, takže všichni příslušníci tohoto podrodu mají kudrnaté vlasy.

Průřez vlasů Mongolů a jejich derivátů, Amerindů, je úplný kruh a vlasy tohoto podrodu jsou dokonale rovné a řídké.

Průřez vlasů takzvaných Kavkazanů, včetně mediteránních, alpinských a nordických poddruhů, má tvar oválné elipsy, a je tedy prostředním typem mezi průřezem vlasů negroidů a mongoloidů. Vlasy této struktury jsou vlnité nebo kudrnaté, nikdy nejsou ani kudrnaté, ani zcela rovné, a jsou charakteristické pro všechny evropské populace téměř bez výjimky.

Omezili jsme se na nejdůležitější jednotkové znaky, ale v proporcích těla a relativní délce končetin lze nalézt mnoho dalších cenných pomůcek pro klasifikaci. Například je všeobecně známo, že mezi bílými ženami se v tomto ohledu vyskytují dva odlišné typy, jeden dlouhonohý s krátkým tělem, druhý krátkonohý s dlouhým tělem. Všechny tyto skutečnosti mají dosud nepochopenou rasovou hodnotu.

Aniž bychom se zabývali dalšími fyzikálními detaily, je pravděpodobné, že všechny relativní proporce těla, rysy, kostra a lebka, které jsou stálé a neměnné a leží mimo rozsah individuální variability, představují nejasné dědictví z minulosti. Každý člověk v sobě spojuje krev tisíců předků, táhnoucí se tisíce let nazpět, navrstvenou na předlidské dědictví ještě staršího věku, a tvář a tělo každého žijícího člověka

nabízejí složitou masu hieroglyfů, které se věda jednoho dne naučí číst a interpretovat.

Výše uvedené znaky hlavní jednotky použijeme jako základ naší definice rasy a později upozorníme na takové temperamentové a duchovní rysy, které se zdají být spojeny s odlišnými fyzickými typy.

Budeme se zabývat pouze evropskými populacemi a nebudeme se zabývat těmi částmi zeměkoule, kde jsou lidské rasy takové, že je třeba k jasným definicím povolat jiné fyzické znaky.

Fascinující téma by se otevřelo, kdybychom se zabývali vlivem rasových kombinací a disharmonií, jako například tam, kde si smíšené nordické a alpinské obyvatelstvo Lombardie zachovává tvar lebky, barvu vlasů a postavu alpinské rasy se světlou barvou očí nordické rasy, nebo tam, kde horské obyvatelstvo podél východního pobřeží Jadranu od Tyrolska po Albánii má postavu nordické rasy a alpinskou lebku a zbarvení.

Rasa a prostředí

Zákony, kterými se řídí rozmístění různých lidských ras a jejich vývoj prostřednictvím selekce, jsou v podstatě stejné jako zákony, které řídí vývoj a rozmístění větších savců.

Člověk se však díky své vyspělejší mentalitě osvobodil od mnoha prvků, které omezují expanzi zvířat. V jeho případě selekce prostřednictvím nemocí a sociální a ekonomické konkurence nahradila selekci prostřednictvím přizpůsobení se omezením zásob potravy.

Člověk je ze všech živočichů nejkosmopolitnější a v té či oné podobě se mu daří v tropech i v arktidě, na mořské hladině i na náhorních plošinách, v poušti i v páchnoucích lesích na rovníku. Nicméně různé evropské rasy, jimiž se v této knize zabýváme, mají každá z nich určité přirozené prostředí, v němž dosahuje svého nejvyššího rozvoje.

Nordické prostředí

Nordici se objevují ve svém současném centru rozšíření, v povodí Baltského moře, na konci paleolitu, jakmile ustupující ledovce opustily obyvatelnou půdu. Tato rasa měla v té době pravděpodobně své základní znaky a její rozšíření v germánské skupině z ruských rovin do Skandinávie nemělo charakter radikální změny prostředí. Rasa v důsledku toho je nyní a vždy byla a pravděpodobně vždy bude přizpůsobena určitým podmínkám prostředí, z nichž hlavní je ochrana před tropickým sluncem. Aktinické sluneční paprsky na stejné zeměpisné šířce mají na celém světě stejnou sílu a nepřetržité sluneční záření

nepříznivě ovlivňuje jemnou nervové uspořádání Nordiků. Mlhy a dlouhé zimní noci na severu slouží jako ochrana před příliš velkým množstvím slunce a před jeho příliš přímými paprsky.

Jen o málo méně důležitá je přítomnost velkého množství vlhkosti, ale především je zapotřebí stálá různá teplota. K udržení vysoké vitality blonďaté rasy je nutný ostrý kontrast mezi noční a denní teplotou a mezi létem a zimou. Jednotvárné počasí, pokud trvá dlouho, snižuje její energii. Příliš velké extrémy, jako například uprostřed zimy nebo uprostřed léta v Nové Anglii, jsou škodlivé. Omezené, ale stálé střídání tepla a chladu, vlhka a sucha, slunce a mraků, klidu a cyklonálních bouří je pro nordickou rasu ideálním prostředím.

Lidé nordické rasy sice nemají rádi mlhy a sněhy na severu, nekonečné změny počasí a prudké výkyvy teploměru a mohou vyhledávat slunné jižní ostrovy, ale v prvních podmínkách se jim daří, vykonávají svou práci a vychovávají rodiny. Na jihu jsou apatičtí a přestávají se rozmnožovat.

V nižších třídách je rostoucí podíl chudých bělochů a „crackerů“ (hanlivé označí pro bělocha) příznakem nedostatečné klimatické adaptace. Běloši v Georgii, na Bahamách a především na Barbadosu jsou vynikajícími příklady škodlivých účinků pobytu mimo přirozené prostředí nordické rasy.

Chudí běloši z Cumberlandských hor v Kentucky a Tennessee představují obtížnější problém, protože zde by nadmořská výška, i když malá, měla pozměnit účinky

zeměpisné šířky a klima těchto hor nemůže být pro lidi nordické rasy zvlášť nepříznivé. Pravděpodobně zde působí i další dědičné síly, které jsou zatím málo známé.

Na degeneraci těchto chudých bělochů se nepochybně podílely špatné potravinové a hospodářské podmínky, dlouhodobé příbuzenské plemenitby a úbytek nejlepších jedinců v důsledku emigrace. Do značné míry se jedná o potomky nevolníků, které sem přivezli bohatí plantážníci v raných koloniálních dobách. Jejich jména naznačují, že mnozí z nich jsou potomky starých hraničářů ze skotského a anglického pohraničí, a vytrvalost, s níž se udržují rodinné spory, jistě ukazuje na takový původ. Tělesný typ je typicky nordický, z větší části čistě saský nebo anglický, a celé horské obyvatelstvo vykazuje poněkud odchylné, ale velmi výrazné fyzické, morální a duševní vlastnosti, které by si zasloužily vědecké zkoumání. Problém je příliš složitý na to, aby se dal vyřešit poukazem na měchovce, negramotnost nebo konkurenci s negry. Tento typ hrál velmi významnou roli při osídlování Středozápadu přes Kentucky, Tennessee a Missouri. Odtud prošli po řece Missouri i po stezce Santa Fe a podíleli se na vlakových lupičích, zlodějích koní a zlých lidech na Západě více než jen svým podílem.

Skotsko a Bahamy obývají lidé naprosto stejné rasy, ale na Bahamách už není tolik energie jako u Angličanů a krása jejich žen se vytratila. Skutečnost, že nesoutěžili s autochtonní rasou lépe přizpůsobenou klimatickým podmínkám, jim umožnila přežít, ale tento typ by se nemohl udržet ani během posledních

dvou set let, kdyby byli nuceni soutěžit za rovných podmínek s původním a aklimatizovaným obyvatelstvem.

Dalším prvkem, který vstupuje do rasové degenerace na mnoha jiných ostrovech, a ostatně i v mnoha vesnicích Nové Anglie, je ztráta energičtějších a činorodějších jedinců emigrací, kteří po sobě zanechávají méně výkonné, aby udržovali rasu v domovině.

V subtropických zemích, kde je energie nordických obyvatel na ústupu, se zdá, že rasové dědictví fyzické síly a duševní činorodosti bylo spíše potlačeno a recesivně nahrazeno, než aby bylo zničeno. Mnozí jedinci, kteří se narodili v nepříznivém klimatickém prostředí, ale kteří se přestěhují zpět do původního prostředí své rasy na severu, získají zpět plný příděl energie a činorodosti. V New Yorku a dalších severních městech žije mnoho Jižanů, kteří jsou plně stejně výkonní jako čistí Seveřané.

Tato světlovlasá rasa může existovat mimo své původní prostředí jako aristokraté vlastnící půdu, kteří nemusí manuálně pracovat na polích pod žhnoucím sluncem. Jako taková aristokracie existuje pod italským nebem i nadále, ale jako polní dělník by člověk nordické krve nemohl konkurovat svému alpinskému nebo mediteránnímu konkurentovi. Nelze se domnívat, že germánské armády, které se tisíc let po pádu Říma valily z Alp jako ledovce, aby roztály na jižním slunci, byly složeny výhradně z rytířů a pánů, kteří se stali pozemkovou šlechtou Itálie. Muž v řadách se také ujal půdy a práce v Itálii, ale musel přímo soupeřit s domorodci v klimatických podmínkách, které byly pro jeho rasu nepříznivé. V této

konkurenci modrooký nordický obr zahynul a domorodec přežil. Jeho důstojník však žil na hradě a řídil práci svých otroků, aniž by se zabýval něčím jiným než honbou a válkou, a dlouho si udržel svou energičnost.

Totéž se dělo na Jihu před občanskou válkou. Tam bílí muži nepracovali na polích ani v továrnách. Těžkou práci pod žhnoucím sluncem vykonávali negerští otroci a plantážník byl ušetřen vystavení nepříznivému prostředí. Za těchto podmínek si dokázal uchovat velkou část své vitality. Když bylo otroctví zrušeno a bílý muž musel sám orat pole nebo pracovat v továrně, začalo docházet k úpadku.

Změna typu mužů, které nyní jižní státy vysílají, aby je zastupovali ve federální vládě, oproti jejich předchůdcům z dob před americkou občanskou válkou je částečně způsobena těmito příčinami, ale ve větší míře ji lze přičíst skutečnosti, že velmi velká část nejlepších rasových kmenů na Jihu zanikla během občanské války. Kromě toho válka rozbila aristokratické tradice, které dříve zajišťovaly výběr nejlepších mužů za vládce. Nové demokratické ideály se všeobecným volebním právem, bezmezně působícím mezi bělochy, mají za následek volbu zástupců, kteří postrádají výjimečnost a schopnosti vůdců starého Jihu.

Rasa může být v určité fázi svého vývoje dokonale přizpůsobena určité zemi a být v nevýhodě, když dojde k ekonomické změně, jako tomu bylo v Anglii před sto lety, kdy se národ změnil ze zemědělské na výrobní. Typ člověka, kterému se daří na poli, není typem člověka, kterému se daří v továrně, stejně jako typ člověka potřebný pro posádku

plachetnice není typem použitelným jako topič na moderním parníku.

Prostředí alpinců a mediteránců

Zdá se, že prostředím alpinské rasy byly vždy hornaté země střední a východní Evropy a západní Asie. Tomuto typu se nikdy nedařilo v pouštích Arábie nebo Sahary, ani se mu nepodařilo udržet své kolonie na severu Evropy v doméně nordických dlouhých lebek. Je to však robustní a vytrvalý kmen, a přestože většina z něj není příliš kultivovaná a šlechtěná, má nepochybně velký potenciál pro budoucí vývoj.

Alpinci na západě Evropy, zejména ve Švýcarsku a bezprostředně přilehlých oblastech, byli tak důkladně nordizováni a tak nasyceni kulturou přilehlých národů, že stojí v ostrém kontrastu se zaostalými alpíny slovanského jazyka na Balkáně a na východě Evropy.

Mediteránní rasa je naproti tomu zjevně jižní typ s východní příbuzností. Je to typ, kterému se na severu Evropy ve starých zemědělských podmínkách nedařilo, a není vhodný ani pro zemědělské oblasti a pohraničí Ameriky a Kanady. Je přizpůsoben subtropickým a tropickým zemím lépe než kterýkoli jiný evropský typ a bude se mu dařit v našich jižních státech a na pobřeží španělského Mohanu (španělské pevninské državy v Karibiku). Ve Francii je známo, že příslušníci mediteránní rasy jsou lépe přizpůsobeni kolonizaci v Alžírsku než francouzští alpinci nebo nordici. Tento poddruh člověka je notoricky známý tím, že nesnáší extrémní chlad kvůli své

citlivosti na plicní choroby a brání se náporům severské zimy, v nichž si libují nordici. Zdá se, že obecně v jižních státech a pravděpodobně i ve velkých městech narůstá u původních Američanů brunetní mediterránní prvek na úkor blonďatého nordického prvku. Tento typ člověka je však na našich hranicích vzácný. Na severozápadě a na Aljašce v dobách zlaté horečky bylo v hornických táborech věcí poznámky, objevil-li se muž s tmavýma očima, tak univerzální byly mezi americkými pionýry modré a šedé oči.

Soupeření ras

Když v jedné zemi žijí dvě rasy vedle sebe, není správné mluvit o tom, že se jeden typ mění v druhý. I kdyby jich byl stejný počet, jeden z těchto dvou protikladných typů bude mít nějakou malou výhodu nebo schopnost, kterou ten druhý postrádá, aby se dokonale přizpůsobil okolí. Ti, kteří mají tyto příznivé odchylky, budou prosperovat na úkor svých soupeřů a jejich potomci budou nejen početnější, ale budou mít také tendenci tyto odchylky dědit. Tímto způsobem jeden typ postupně vytlačuje druhý. V tomto smyslu a pouze v tomto smyslu se rasy mění.

Člověk neustále prochází selekcí prostřednictvím sociálního prostředí. Mezi původními obyvateli Ameriky koloniálního období byla velká rodina výhodou a společenský tlak i ekonomické výhody doporučovaly brzké sňatky a početné děti. Dvě stě let nepřetržité politické expanze a materiálního blahobytu tyto podmínky změnilo a děti, místo aby byly přínosem pro obdělávání polí a hlídání dobytka, se staly drahou přítěží. Nyní vyžadují podporu, vzdělání a obdarování od svých rodičů a početná rodina je některými považována za vážný nedostatek ve společenském boji.

Mezi přistěhovalci tyto podmínky zpočátku neexistují a velké rodiny mezi nově příchozími obyvateli jsou stále pravidlem, přesně tak, jak tomu bylo v koloniální Americe a jak je tomu dodnes ve francouzské Kanadě, kde stále převládají ještě předešlé poměry.

Výsledkem je, že jedna třída nebo typ v populaci se rozšiřuje rychleji než jiná a nakonec ji nahradí. Tento proces nahrazování jednoho typu druhým neznamená, že se rasa mění nebo přeměňuje v jinou. Je to čistě a jednoduše nahrazení, nikoli přeměna.

Snížení porodnosti u nejcennějších vrstev, zatímco porodnost nižších vrstev zůstává nedotčena, je častým jevem prosperity. Taková změna se stává pro rasu krajně škodlivou, pokud není řízena, ledaže je přírodě dovoleno, aby svými vlastními krutými prostředky udržovala relativní početnost různých tříd v náležitém poměru. Útok na rasovou sebevraždu podporou nerozlišujícího rozmnožování je nejen marný, ale i nebezpečný, pokud vede k nárůstu nežádoucích prvků. To, co je ve společnosti nejvíce zapotřebí, je nárůst žádoucích tříd, které jsou lepšího typu po fyzické, intelektuální a morální stránce, a ne pouze zvýšení absolutního počtu obyvatelstva.

Hodnota a výkonnost populace se nepočítá podle toho, co noviny nazývají dušemi, ale podle podílu fyzicky a intelektuálně zdatných lidí. Malá koloniální populace Ameriky byla člověk od člověka daleko lepší než průměr současných obyvatel, ačkoli ti jsou pětadvacetkrát početnější. Ideálem eugeniky, k němuž by měla směřovat státnická činnost, je samozřejmě spíše zlepšení kvality než kvantity. To je však v současné době rada dokonalosti a my musíme čelit podmínkám takovým, jaké jsou.

Malá porodnost ve vyšších vrstvách je do jisté míry kompenzována péčí, které se dostává narozeným dětem, a tím, že mají větší šanci dospět a rozmnožit se. Velká porodnost v

nižších třídách je za normálních podmínek kompenzována vysokou dětskou úmrtností, která vylučuje slabší děti.

Tam, kde altruismus, filantropie nebo sentimentalita zasahují s nejušlechtilejšími cíli a zakazují přírodě trestat nešťastné oběti neuváženého rozmnožování, je množení horších typů podporováno a rozvíjeno. Snahy o nevybíravé zachování dětí mezi nižšími třídami často vedou k vážnému poškození rasy.

Mylná úcta k božským zákonům a sentimentální víra v posvátnost lidského života mají tendenci bránit jak odstraňování vadných dětí, tak sterilizaci dospělých, kteří sami o sobě nemají pro společnost žádnou hodnotu. Přírodní zákony vyžadují likvidaci neschopných a lidský život je cenný pouze tehdy, když je užitečný pro společenství nebo rasu.

Je krajně nespravedlivé, aby nepatrná menšina byla povolána dodávat mozky nemyslící mase společenství, ale ještě horší je zatěžovat odpovědné a početnější, ale přesto přetížené složky společenství stále rostoucím počtem morálních zvrhlíků, duševních zaostalců a dědičných mrzáků.

Církev na sebe bere vážnou odpovědnost vůči budoucnosti rasy, kdykoli zasáhne a zachová vadnou odrůdu. Sňatek hluchoněmých byl před generací oslavován jako triumf lidskosti. Nyní je uznáváno jako absolutní zločin proti rase. Zachováním nehodnotných typů se společnosti způsobuje obrovská škoda. Tyto odrůdy mají sklon být tiché a pokorné a jako takové silně působí na sympatie úspěšných. Před pochopením eugeniky bylo možné z křesťanského a humánního

hlediska říci mnoho ve prospěch nevybíravé dobročinnosti ve prospěch jednotlivce. Společnosti pro dobročinnost, altruismus nebo rozšíření práv by však v dnešní době měly mít ve svém vedení trochu rozumu, jinak mohou i nadále působit, jak tomu někdy bylo v minulosti, větší škody na rase než černá smrt nebo neštovice.

Dokud se takové charitativní organizace omezují na pomoc trpícím jedincům, ať už jsou jakkoli zločinní nebo nemocní, neškodí to ničemu jinému než naší vlastní generaci, a pokud moderní společnost uznává povinnost vůči nejpokleslejším zločincům nebo imbecilům, může být tato povinnost neškodně plněna v plném rozsahu za předpokladu, že budou zbaveni schopnosti rozmnožovat jejich defektní odrůdu.

Ti, kdo čtou tyto stránky, budou mít pocit, že naděje pro lidstvo je malá, ale lék byl nalezen a lze jej rychle a milosrdně použít. Přísný systém selekce prostřednictvím vyloučení těch, kteří jsou slabí nebo neschopní - jinými slovy společensky neúspěšní - by celou otázku vyřešil do sta let a umožnil by nám zbavit se nežádoucích osob, které přeplňují naše věznice, nemocnice a blázince. Jednotlivec sám může být během svého života vyživován, vzděláván a chráněn společností, ale stát se prostřednictvím sterilizace musí postarat o to, aby se s ním jeho linie zastavila, jinak budoucí generace budou proklety stále rostoucím nákladem obětí pomýleného sentimentalismu. To je praktické, milosrdné a nevyhnutelné řešení celého problému, které lze aplikovat na stále se rozšiřující okruh společenských odpadlíků, počínaje vždy kriminálníky, nemocnými a šílenci a

postupně se rozšiřující na typy, které lze nazvat spíše slabochy než defektními, a nakonec možná i na bezcenné rasové typy.

Snahy o zvýšení porodnosti geniálních vrstev společnosti jsou sice velmi žádoucí, ale narážejí na velké obtíže. Při těchto snahách narážíme na společenské podmínky, které zatím nemůžeme ovlivnit. Před dvěma tisíci lety se o to pokoušel Augustus a jeho snaha odvrátit rasovou sebevraždu a vymření starého římského plemene byla neobyčejně prorocká pro to, o co se pokoušejí někteří daleko vidoucí lidé, aby zachovali rasu původních Američanů koloniálního původu.

Člověk má na výběr ze dvou metod zlepšování rasy. Může vyšlechtit ty nejlepší, nebo může vylučovat ty nejhorší segregací či sterilizací. První metodu přijali Sparťané, kteří měli za národní ideály vojenskou výkonnost a ctnost sebeovládání, a podle těchto zásad byly výsledky zcela úspěšné. V moderních společenských podmínkách by bylo v první řadě nesmírně obtížné určit, které typy jsou nejžádanější, s výjimkou těch nejobecnějších, a i kdyby se nakonec podařilo provést uspokojivou selekci, bylo by v demokracii prakticky nemožné zákonem omezit právo na rozmnožování na několik privilegovaných a vyvolených.

Pokusy s omezováním plemenitby nežádoucích vrstev byly ve středověké Evropě prováděny nevědomky pod vedením církve. Po pádu Říma byly společenské poměry takové, že všichni, kdo milovali studijní a klidný život, byli nuceni hledat útočiště před násilím doby v klášterních ústavech, a církev jim uložila povinnost celibátu, čímž svět připravila o potomstvo z těchto žádoucích vrstev.

Ve středověku byly pronásledováním, které mělo za následek skutečnou smrt, doživotní věznění a vyhnanství, na rozsáhlých územích vytrvale likvidovány svobodomyslné, pokrokové a intelektuální prvky, takže o zachování rodu se starali surovci, nevolníci a hlupáci. Dnes již nelze říci, do jaké míry římská církev těmito metodami oslabila mozkovou kapacitu Evropy, ale jen ve Španělsku po dobu více než tří století, od roku 1471 do roku 1781, odsoudila inkvizice na hranici nebo do vězení v průměru 1000 osob ročně. Během těchto tří století bylo zaživa upáleno ne méně než 32 000 osob, 291 000 osob bylo odsouzeno k různým trestům odnětí svobody a jiným trestům a 7 000 osob bylo upáleno v podobě podobizen, které představovaly muže, kteří zemřeli ve vězení nebo uprchli ze země.

Lepší metodu, jak odstranit geniální kmeny národa, nelze vymyslet, a pokud to bylo jejím účelem, výsledek byl velmi uspokojivý, jak dokazují dnešní pověrčiví a neinteligentní Španělé. Podobná likvidace mozků a schopností proběhla v severní Itálii, ve Francii a v Nizozemí, kde byly statisíce hugenotů zavražděny nebo vyhnány do exilu.

Za stávajících podmínek je nejpraktičtější a nejnadějnější metodou zlepšení rasy eliminace nejméně žádoucích prvků v národě tím, že je zbavíme schopnosti přispívat budoucím generacím. Chovatelům dobytka je dobře známo, že barvu stáda skotu lze upravit neustálým vyřazováním nehodnotných odstínů, a to samozřejmě platí i pro jiné znaky. Například černé ovce byly prakticky zničeny vyřazováním všech zvířat, která vykazují tuto barevnou fázi, generaci za generací, až se v

pečlivě udržovaných stádech černý jedinec objevuje jen jako vzácný exemplář.

V lidstvu by nebylo příliš obtížné zajistit všeobecnou shodu veřejného mínění ohledně nejméně žádoucího, řekněme desetiprocentního podílu společnosti. Až bude tento nezaměstnaný a nezaměstnatelný lidský zbytek vyloučen spolu s velkou masou kriminality, chudoby, alkoholismu a slabomyslnosti, které jsou s ním spojeny, bude snadné uvažovat o vhodnosti dalšího omezení přetrvávání zbývajících nejméně hodnotných typů. Touto metodou by se lidstvo nakonec mohlo stát dostatečně inteligentním, aby si záměrně vybralo ty nejvitálnější a nejinteligentnější kmeny, které budou pokračovat v rozvoji rasy.

Kromě selekce na základě klimatického prostředí člověk v současnosti prochází a po staletí procházel selekcí na základě nemocí. V průběhu staletí byl decimován morovými nákazami, jako je černá smrt a dýmějový mor. Za časů našich otců proklínaly lidstvo žlutá zimnice a neštovice. Tyto epidemie jsou dnes pod kontrolou, ale podobné nemoci, které jsou dnes považovány za pouhé obtíže dětského věku, jako jsou spalničky, příušnice a šarlatina, jsou pro domorodé obyvatelstvo bez předchozí zkušenosti s nimi strašlivou pohromou. Když k nim přidáme neštovice a další nemoci bílých lidí, máme před sebou velké stavitele říší včerejška. Nebyly to meče v rukou Kolumba a jeho následovníků, co zdecimovalo americké indiány, byly to zárodky, které sem jeho muži a jejich následovníci přinesli a implantovali nemoci bílého muže do světa rudých. Dlouho před příchodem puritánů do Nové Anglie

se neštovice vyskytovaly na pobřeží, dokud z domorodců nezbyly jen zlomené zbytky jejich dřívějšího počtu.

V současné době prochází nordická rasa selekcí skrze alkoholismus, což je specifická nordická neřest, a skrze konzum, přičemž obě tyto hrozné pohromy bohužel napadají ty příslušníky rasy, kteří jsou jinak nejžádanější, a liší se v tomto ohledu od špinavých nemocí, jako je tyfus, břišní tyfus nebo neštovice. Stačí se podívat mezi nejžádanějšími vrstvami na oběti rumu a tuberkulózy, abychom si uvědomili, že smrt nebo duševní a tělesné postižení z těchto dvou příčin stálo rasu mnoho jejích nejskvělejších a nejpřitažlivějších příslušníků.

Rasa, jazyk a národnost

Národnost je umělé politické seskupení obyvatelstva, obvykle soustředěné kolem jednoho jazyka jako výrazu tradic a aspirací. Národnost však může existovat nezávisle na jazyce, ale takto vzniklé státy, jako je Belgie nebo Rakousko, jsou mnohem méně stabilní než státy, kde převládá jednotný jazyk, jako je například Francie nebo Anglie.

Státy bez jednotného národního jazyka jsou neustále vystaveny rozpadu, zejména tam, kde podstatná menšina obyvatel hovoří jazykem, který je v sousedním státě převládající, a v důsledku toho mají tendenci k takovému státu tíhnout.

Dějiny posledního století v Evropě jsou záznamem dlouhé řady bojů o sjednocení všech, kdo mluví stejnými nebo blízce příbuznými dialekty, v jeden politický celek. S výjimkou vnitřních a sociálních revolucí byla každá evropská válka od napoleonského období způsobena snahou o sjednocení Itálie nebo Německa nebo zoufalými pokusy balkánských států probojovat se z tureckého chaosu v moderní evropské národy na základě jazykového společenství. Sjednocení Itálie i Německa je podle názorů jejich pokročilejších vlastenců zatím nedokončené a řešení balkánské otázky je teprve v budoucnosti.

Lidé si velmi dobře uvědomují svou národnost a jsou velmi citliví na svůj jazyk, ale jen v několika málo případech, zejména ve Švédsku a Německu, má nějaká velká část obyvatelstva něco, co by se dalo přirovnat ke skutečnému

rasovému vědomí, ačkoli pojem „rasa“ je všude zneužíván k označení jazykových nebo politických skupin.

Někdy se stává, že se část obyvatelstva velkého národa sdružuje kolem jazyka, který je posílen náboženstvím jako výrazem individuality. Příkladem dvou soupeřících jazyků v umělém národě, který se původně zformoval kolem náboženství, je boj mezi francouzsky mluvícími alpinskými Valony a nordickými Vlámy s nízkým holandským jazykem v Belgii. Na druhé straně irské národní hnutí se soustřeďuje především kolem náboženství, které je posilováno mýty o dávné vznešenosti. Francouzští Kanaďané a Poláci používají jak náboženství, tak jazyk, aby udrželi pohromadě to, co považují za politický celek. Žádná z těchto takzvaných národností není založena na rase.

V průběhu minulého století se vedle tendence vytvářet imperiální nebo velká národní uskupení, jako jsou pangermánské, panslovanské, panrumunské nebo italské hnutí Irredenta, objevilo protichůdné hnutí malých rozpadajících se „národností“ za znovupotvrzení, jako je české, bulharské, srbské, irské a egyptské národní obrození. Obvykle je tento převrat způsoben, jako v případě Irů a Srbů, iluzemi o někdejší velikosti, které se nyní stávají národní posedlostí, někdy však znamená odpor malé skupiny vyšší kultury proti pohlcení nižší civilizací.

Příkladem ohrožení vysokého typu nižší kulturou jsou Finové, kteří se snaží uniknout strašlivému osudu svých

sousedů za Finským zálivem - rusifikaci Němců a Švédů v pobaltských provinciích - a boj Dánů ze Šlesvicka za únik před germanizací. Také Arméni houževnatě odolávají tlaku islámu, který je chce donutit k odklonu od jejich starobylé křesťanské víry. Tento národ skutečně představuje poslední výspu Evropy směrem k mohamedánskému Východu a představuje nejlepší zbývající prostředek, jehož prostřednictvím lze do Asie zavést západní ideály a kulturu.

V těchto i jiných případech je proces absorpce z hlediska celého světa dobrý nebo zlý přesně v poměru k relativní hodnotě kultury a rasy obou skupin. Svět by nebyl civilizačně bohatší o nezávislé Čechy nebo rozšířené Rumunsko, ale naopak nezávislý maďarský národ nebo rozšířené Řecko by výrazně přispěly k silám, které vytvářejí dobrou vládu a pokrok. Nezávislé Irsko vytvořené podle tammanského vzoru není příjemnou vyhlídkou. Svobodné Polsko by kromě své nárazníkové hodnoty bylo vlastně krokem zpět. Polsko bylo kdysi velké, ale prvky, které ho takovým učinily, jsou mrtvé a zanikly a dnes je Polsko geografickým výrazem a ničím víc.

Převažující nedostatek skutečného rasového vědomí je pravděpodobně způsoben skutečností, že každý významný národ v Evropě, jak je v současnosti uspořádán, s jedinou výjimkou iberských a skandinávských států, má ve velkém poměru zástupce nejméně dvou základních evropských poddruhů člověka a nejrůznějších míšenců mezi nimi. V dnešní Francii, stejně jako v Caesarově Galii, se tyto tři rasy dělí o národ v téměř stejném poměru.

V budoucnu však s rostoucími znalostmi správné definice skutečných lidských druhů a typů a s uznáním neměnnosti základních rasových znaků a výsledků míšení bude mnohem větší hodnota přikládána rasové příbuznosti na rozdíl od příbuznosti národní nebo jazykové. Také v manželských vztazích bude hrát uvědomění si rasy mnohem větší roli než v současnosti, i když v sociální oblasti budeme muset bojovat s jistou zvláštní přitažlivostí pro kontrastní typy. Až bude důkladně pochopeno, že děti ze smíšených manželství mezi protikladnými rasami patří k nižšímu typu, bude plně doceněn význam předávání neporušené čistoty krevního dědictví věků a přivádění míšenců na svět bude považováno za sociální a rasový zločin první kategorie. Mají-li být zachovány vyšší rasy, musí být zákony proti míšení značně rozšířeny.

Jazyk, kterým člověk mluví, nemusí být ničím jiným než důkazem toho, že jeho rod byl v minulosti v kontaktu s původními nositeli tohoto jazyka, ať už jako dobyvatel nebo jako podrobený. Stačí si uvědomit, jak málo z těch, kteří dnes mluví románskými jazyky, pochází z čistě latinského kmene, a omyl mluvit o „latinské rase“ je zřejmý.

Existuje však něco takového jako velká skupina národů, které si vzájemně rozumějí a sympatizují na základě vlastnictví společné nebo blízce příbuzné skupiny jazyků a kultury, jejímž je prostředníkem. Tato skupina se může nazývat „latinské národy“, ale nikdy ne „latinská rasa“.

„Latinská Amerika“ je ještě větším omylem, neboť velká masa obyvatel Jižní a Střední Ameriky není ani evropská, a tím méně „latinská“, neboť má v drtivé většině indiánskou krev.

V germánské skupině je velká většina těch, kteří mluví germánskými jazyky, jako jsou Angličané, Vlámové, Nizozemci, Severní Němci a Skandinávci, potomky nordické rasy a všude v Evropě převládá tato krev.

Pokud jde o takzvanou „keltskou rasu“, fantastická nevhodnost tohoto termínu je okamžitě zřejmá, když uvážíme, že populace na hranicích Atlantského oceánu, které dnes hovoří keltskými dialekty, se dělí na tři skupiny, z nichž každá vykazuje ve velké čistotě znaky jednoho ze tří zcela odlišných lidských poddruhů, které se v Evropě vyskytují. Zařadit bretaňského rolníka s kulatou alpinskou lebkou, malého bruneta s dlouhou lebkou, Velšana mediteránní rasy, a vysokého světlovlasého skotského horala se světlýma očima, který je čistě nordické rasy, do jedné skupiny označované jako „keltská“ je zjevně nemožné. Tyto národy nemají společné ani fyzické, ani mentální, ani kulturní charakteristiky. Pokud je jeden z nich „keltské“ krve, ostatní dva jí zjevně nejsou.

Existoval národ, který byl původním uživatelem keltského jazyka a tvořil západní předvoj nordické rasy, která byla rozšířena po celé střední a západní Evropě před vpádem germánských kmenů. Potomky těchto „Keltů“ je dnes třeba hledat mezi těmi, kteří mají znaky nordické rasy, a ne jinde.

V Anglii mluví malý, tmavý mediteránní Velšan o tom, že je Kelt, zcela nevědomky, že je pozůstatkem přednordských ras nesmírného starověku. Pokud jsou Keltové mediteránní rasy, pak ve střední Evropě chybí a za „Kelty“ musíme považovat všechny Berbery a Egypťany, stejně jako mnoho Peršanů a Indů.

Ve Francii někteří nadšenci považují Bretonce alpinské krve ve stejném světle a ignorují jeho asijský původ. Pokud jsou tito alpinští Bretonci „Keltové“, pak na Britských ostrovech není žádná podstatná stopa jejich krve, protože kulaté lebky se tam prakticky nevyskytují a všechny světlé prvky v Anglii, Skotsku a Irsku je třeba přičíst historickým germánským nájezdům. Kromě toho musíme všechny kontinentální Alpy nazývat „Kelty“ a pod toto označení musíme zahrnout i všechny Slovany, Armény a další brachycefy západní Asie, což by bylo zjevně groteskní. Skutečnost, že původní Keltové zanechali svou řeč na jazycích mediteránců ve Walesu a alpinců v Bretani, nás nesmí zmást, neboť nenaznačuje nic jiného, než že keltská řeč předcházela germánům v Anglii a Římanům ve Francii. Musíme jednou provždy zavrhnout označení „Kelt“ pro jakoukoli existující rasu a mluvit pouze o „keltském“ jazyce a kultuře.

V Irsku si velcí, blonďatí nordičtí Dánové nárokují čestné označení „Kelt“, pokud je to čest, ale Irové jsou stejně nordičtí jako Angličané, velká část z nich má dánskou, nordickou a anglo-normanskou krev, kromě dřívějších a předgermánských prvků. Všichni známe blonďatý a brunetní typ Irů. Ty představují přesně tytéž rasové prvky, které vstupují do složení Angličanů, totiž vysoký nordický blonďák a malý mediteránní brunet. Irové tedy nemají nárok na nezávislou národní existenci na základě rasy, ale pokud existuje nějaký důvod pro politické oddělení od Anglie, musí se opírat, stejně jako v případě Belgie, o náboženství, což je základ pro politické kombinace, které jsou dnes v kulturně vyspělých společenstvích šťastně zastaralé.

V případě takzvané „slovanské rasy“ existuje mnohem větší jednota mezi rasovým typem a jazykem. Je pravda, že ve většině slovansky mluvících zemí převládá jednoznačně alpinská rasa, snad s výjimkou Ruska, kde je velmi rozsáhlý substrát nordického typu tzv. finského prvku, který lze považovat za protonordický. Námitka, která se vznáší proti ztotožnění slovanské rasy s alpinským typem, se opírá především o skutečnost, že velmi velká část alpinské rasy je v Německu německojazyčná, v Itálii italskojazyčná a ve střední Francii francouzskojazyčná. Navíc velké části Rumunska mají naprosto stejnou rasovou skladbu.

Mnozí Řekové jsou rovněž alpinští; ve skutečnosti jsou o něco víc než byzantinizovaní Slované. Právě prostřednictvím Byzantské říše přišli Slované poprvé do kontaktu s mediteránním světem a skrze toto řecké médium přijali Rusové, Srbové, Rumuni a Bulhaři své křesťanství.

Slované, kteří se nacházeli na východních březích Evropy, byli ve středověku po dlouhá období podmaněni mongolskými hordami a jejich vývoj byl omezen a kultura pokřivena. Určité stopy mongolské krve zůstaly v izolovaných i ucelených skupinách na jihu Ruska a roztroušené po celé zemi až k německým hranicím. Vrchol mongolské invaze nastal ve třináctém století. O tři sta let později začala velká moskevská expanze, nejprve přes stepi k Uralu a poté přes sibiřské tundry a lesy až k vodám Tichého oceánu, která s sebou zejména v počátečních fázích svého postupu přinesla mnoho mongolské krve.

Termín „kavkazská rasa“ přestal mít jakýkoli význam s výjimkou případů, kdy se ve Spojených státech používá pro porovnání bílé populace s černochy nebo indiány, nebo ve Starém světě s Mongoly. Je to však vhodný termín pro zahrnutí tří evropských poddruhů, pokud jsou považovány za oddělení jedné z primárních větví nebo poddruhů lidstva. V nejlepším případě je to označení těžkopádné a archaické. Název „kavkazský“ vznikl před sto lety na základě mylné domněnky, že kolébka blonďatých Evropanů se nachází na Kavkaze, kde se nyní nenacházejí žádné stopy po takové rase, s výjimkou malé a stále se zmenšující menšiny blonďatých rysů u Osetů, kmene, jehož árijská řeč je příbuzná s řečí Arménů a který, ačkoli je převážně brachycefalický, si stále uchovává některé blonďaté a dolichocefalické prvky, které zřejmě rychle mizí. Osetové mají nyní asi třicet procent světlých očí a deset procent světlých vlasů. Předpokládá se, že jsou do jisté míry pozůstatkem Alanů, germánského kmene blízce příbuzného s Góty. Jak Alani, tak Gótové velmi brzy v našem letopočtu obývali jižní Rusko a byli posledními známými nordickými kmeny v okolí Kavkazu. Pokud tito Osetové nejsou částečně alanského původu, mohou možná představovat poslední přetrvávající stopu raně skýtské dolichocefalické blonďatosti.

Výraz „indoevropská rasa“ je také málo použitelný. Pokud má vůbec nějaký význam, musí zahrnovat všechny tři evropské rasy i příslušníky mediteránní rasy v Persii a Indii. Používání tohoto názvu také zahrnuje falešný předpoklad pokrevního příbuzenství mezi hlavními evropskými populacemi a dnešními Indy, protože mají společnou árijskou řeč. Název „árijská rasa“

je také třeba upřímně zavrhnout jako termín s rasovým významem. Dnes je čistě jazykový, i když kdysi samozřejmě existovala totožnost mezi původní árijskou mateřštinou a rasou, která jí jako první mluvila a rozvíjela ji. Zkrátka dnes neexistuje a nikdy neexistovala ani kavkazská, ani indoevropská rasa, ale kdysi, před tisíci lety, existovala árijská rasa, která dnes již dávno zmizela v matných vzpomínkách minulosti. Pokud se používá v jiném než výše uvedeném rasovém významu, mělo by se omezit na nordické nájezdníky do Hindustánu, kteří již dávno vymřeli. Velký časový odstup od zániku starobylé árijské rasy jako takové se měří extrémním rozpadem různých skupin árijských jazyků. Tyto jazykové rozdíly jsou způsobeny především tím, že se árijská řeč vnutila dobytím několika nepříbuzných poddruhů člověka v celé západní Asii a Evropě.

Rasa a jazyk

Když je země napadena a dobyta rasou mluvící cizím jazykem, může dojít k jedné z několika věcí: k nahrazení obyvatelstva i jazyka, jako v případě východní Anglie, když ji dobyli Sasové, nebo k přijetí jazyka vítězů domorodci, jako tomu bylo v římské Galii, kde útočníci zavedli svůj latinský jazyk v celé zemi, aniž by se rasa podstatně změnila.

V Anglii a Skotsku se pozdějším dobyvatelům, Dánům a Normanům, nepodařilo změnit saskou řeč v zemi a v Galii nedokázala němčina Franků, Burgundů a Seveřanů vytlačit jazyk Říma.

Autochtonní obyvatelé často vnucovali svým nájezdníkům svůj vlastní jazyk a zvyky. V Normandii přijali dobyvační severští piráti jazyk, náboženství a zvyky domorodců a za sto let zmizeli z dějin jako skandinávští pohané a objevili se jako přední představitelé řeči a náboženství Říma.

V Hindustánu vnutili světlovlasí nordičtí nájezdníci domorodcům svůj árijský jazyk, ale jejich krev se rychle a zcela vstřebala do temných kmenů původních majitelů země. Záznam o zoufalém úsilí dobyvatelských vyšších tříd v Indii zachovat čistotu své krve přetrvává dodnes v jejich pečlivě regulovaném kastovním systému. V našich jižanských státech mají auta a sociální diskriminace Jima Crowa naprosto stejný účel a opodstatnění.

Hinduisté dnes mluví velmi starobylou formou árijského jazyka, ale nezůstala v nich jediná rozpoznatelná stopa po krvi bílých dobyvatelů, kteří se sem vlévali průsmyky na

severozápadě. Chvástání moderního Inda, že je stejné rasy jako jeho anglický vládce, je zcela nepodložené a malý tmavý domorodec žije uprostřed památek zašlé vznešenosti, vyznává náboženství a mluví jazykem svých dávno zapomenutých nordických dobyvatelů, aniž by si mohl činit sebemenší nárok na pokrevní příbuznost. Nejasné a nejisté stopy nordické krve v severní Indii jen zdůrazňují naprosté zaplavení hořícího Jihu bílým mužem.

Síla rasového odporu hustého a důkladně aklimatizovaného obyvatelstva vůči přicházející armádě je velmi velká. Žádné etnické dobytí nemůže být úplné, pokud nejsou vyhlazeni domorodci a útočníci si s sebou nepřivedou vlastní ženy. Pokud jsou dobyvatelé nuceni spoléhat na ženy poražených, aby pokračovali v rasové příslušnosti, dobývající krevní kmen se v krátké době rozředí k nepoznání.

Někdy se stává, že infiltrace obyvatelstva probíhá buď v podobě nedobrovolných otroků, nebo dobrovolných přistěhovalců, kteří zaplňují pustá místa a ujímají se podřadných prací, jimiž páni země pohrdají, postupně obsazují zemi a doslova vytlačují své bývalé pány.

K první katastrofě došlo v dobách úpadku Říma a dnešní jihoitalští obyvatelé jsou z velké části potomky nevolníků všech ras, především z jižního a východního pobřeží Středozemního moře, které Římané za císařství dováželi, aby pracovali na jejich rozsáhlých panstvích. Ti se dnes vyskytují v mnoha částech Ameriky, zejména v Nové Anglii.

Východní polovina Německa má slovanský alpinský substrát, který dnes představují potomci Vendů, kteří v 6. století pronikli až na západ k Labi a obsadili území uvolněné po germánských kmenech, které se stěhovaly na jih. Tito Vendové byli zase germanizováni zpětnou vlnou vojenských výbojů od desátého století a dnes jsou jejich potomci považováni za spořádané Němce. Poté, co přijali němčinu jako svůj jediný jazyk, jsou nyní v náboženském, politickém a kulturním souznění s čistými Germány; ve skutečnosti si vůbec neuvědomují žádné rasové rozdíly.

Tato historická skutečnost je základem zuřivého sporu o etnický původ Prusů, který se vede o to, zda obyvatelé Braniborska, Slezska, Posenska a dalších oblastí ve východním Německu jsou alpinští Vendové nebo praví nordičtí Němci. Pravdou je, že převažující polovina obyvatelstva je čistě germánská a dolní polovina obyvatelstva jsou pouze pogermánštění Vendové a Poláci s alpinskou příbuzností. Tato území si samozřejmě musí zachovat i část původního germánského obyvatelstva a do složení dnešních Prusů musí z velké části vstoupit krev Gótů, Burgundů, Vandalů a Lombardů, kteří se zde na počátku našeho letopočtu nacházeli, stejně jako pozdější saský prvek.

Nejvýznamnější komunity čistě německého typu v kontinentální Evropě se nacházejí ve starém Sasku, v zemi kolem Hannoveru, a tento prvek obecně převládá v severozápadní části německé říše mezi obyvatelstvem mluvícím dolnoněmecky, zatímco obyvatelstvo mluvící horní němčinou je z velké části tvořeno germanizovanými alpíny.

Všechny státy zapojené do současné světové války vyslaly na frontu svůj bojovný nordický živel a ztráty na životech, k nimž nyní v Evropě dochází, dopadnou mnohem tíživěji na blonďatého obra než na malého bruneta.

Stejně jako ve všech válkách od dob Říma je ze šlechtitelského hlediska konečným vítězem malý tmavý muž. Na nikoho, kdo viděl pochodovat jeden z našich pluků na cestě do španělské války, nemohla neudělat dojem velikost a blonďatost mužů v řadách v kontrastu se samolibým občanem, který ze svého bezpečného stanoviště na obrubníku příkopu zatleskal bojujícímu muži a pak zůstal doma, aby zvěčnil svůj vlastní brunetský typ.

Tentýž nordický živel, všude typ námořníka, vojáka, dobrodruha a průkopníka, byl vždy typem, který se stěhoval do nových zemí, dokud snadná doprava a touha uniknout vojenské službě v posledních čtyřiceti letech nezvrátily imigrační vlnu. V důsledku této změny představují naši přistěhovalci nyní z velké části pokorné uprchlíky před „pronásledováním“ a jiné společenské vyvržence.

Ve většině případů se krev průkopníků ztratila jejich rase. Své ženy si s sebou nevzali. Buď zemřeli bezdětní, nebo po sobě zanechali míšence. Z těchto příčin vymřela mužná krev španělských conquistadorů, kteří jsou dnes ve Střední a Jižní Americe už jen pouhou vzpomínkou.

Stejně tomu bylo i v počátcích našich západních hraničářů, kteří byli jednotlivě mnohem ušlechtilejšími typy než osadníci, kteří je následovali.

Evropské rasy v koloniích

Z již uvedených důvodů je mimo Evropu jen málo komunit s čistě evropskou krví. Rasový osud Mexika a ostrovů a pobřeží španělské pevniny je jasný. Bílý člověk je na ostrovech rychle vytlačován negry a na pevnině indiány. Je zcela zřejmé, že Západní Indie, pobřežní oblast našich států v Mexickém zálivu a možná i černý pás v údolí dolní Mississippi musí být přenechány negrům. Tato přeměna je již dokončena na Haiti a rychle pokračuje na Kubě a Jamajce. Mexiko a severní část Jižní Ameriky musí být rovněž předány domorodým indiánům se stále tenčící se vrstvou bílé kultury „latinského“ typu.

Ve Venezuele tvoří čistí běloši asi jedno procento všech obyvatel, zbytek jsou Indiáni a různí míšenci mezi Indiány, negry a bělochy. Na Jamajce tvoří běloši nejvýše dvě procenta, zbytek jsou negři nebo mulati. V Mexiku je tento podíl větší, ale bělochů bez míšenců není více než dvacet procent z celkového počtu, ostatní jsou čistí nebo smíšení Indiáni. Tito poslední jsou „mastňáci“ amerických pohraničníků.

Kdykoli se odstraní pobídka k napodobování dominantní rasy, negři nebo třeba indiáni se brzy vrátí na úroveň kultury svých předků. Jinými slovy, náboženství, vzdělání a příklad ovlivňují jednotlivce, nikoli rasu. Negři po celou zaznamenanou dobu dokazují, že jsou stacionárním druhem a že nemají potenciál k pokroku nebo iniciativě zevnitř. Pokrok z vlastního popudu nelze zaměňovat s napodobováním nebo s pokrokem vynuceným zvenčí společenským tlakem nebo bičem otrokářů.

Tam, kde se vedle sebe nacházejí dva odlišné druhy, může podle historie a biologie dojít k jedné ze dvou věcí: buď jedna rasa vytlačí druhou, jako Američané vyhubili Indiány, nebo jako negři, kteří nyní nahrazují bělochy v různých částech Jihu, nebo se smísí a vytvoří populaci rasových bastardů, v níž nakonec převládne nižší typ. To je nepříjemná alternativa, s níž je třeba konfrontovat sentimentalisty, ale příroda se zajímá pouze o výsledky a nevymlouvá se ani nepřijímá výmluvy. Hlavním nedostatkem některých našich dobře míněných filantropů je jejich absolutní odmítání čelit nevyhnutelným faktům, pokud se tato fakta jeví jako krutá.

V Argentině a jižní Brazílii se bílá krev různých evropských ras přelévá tak rychle, že může vyrůst společenství převážně bílé, ale mediteránního typu, ale tak omezené možnosti, jaké měl pisatel k pozorování argentinských typů, ho vedou k pochybnostem o pravděpodobnosti takového výsledku i tam.

V Asii, s jedinou výjimkou ruských osad na Sibiři, nemůže dojít a nedojde k žádnému etnickému podmanění a všichni běloši v Indii, Východní Indii, na Filipínách a v Číně po sobě nezanechají v krvi domorodého obyvatelstva sebemenší stopu. Po několika staletích kontaktů a osídlování je čistých Španělů na Filipínách asi půl procenta. Holanďanů na jejich východoindických ostrovech je ještě méně, zatímco bělochů žijících v Hindustánu je asi desetina procenta. Takový počet je v demokracii nekonečně malý a nemá žádnou váhu, ale v monarchii, pokud se udrží bez kontaminace, stačí pro vládnoucí kastu nebo vojenskou aristokracii.

V Austrálii a na Novém Zélandu, kde byli původní obyvatelé vyhlazeni bělochy, se vyvíjejí komunity čisté nordické krve, a proto budou hrát velkou roli v budoucích dějinách Tichomoří. Hořký odpor Australanů a Kaliforňanů proti přijímání čínských kuliů a japonských farmářů je způsoben především slepým, ale naprosto oprávněným odhodláním zachovat tyto země jako země bílého muže.

V Africe na jih od Sahary bude hustota původního obyvatelstva bránit vzniku čistě bělošských komunit, s výjimkou jižního cípu kontinentu a případně některých částí náhorních plošin ve východní Africe. Zastavení hladomorů a válek a zrušení obchodu s otroky, ačkoli je diktováno nejušlechtilejšími lidskými pohnutkami, je pro bílého člověka sebevražedné. Po odstranění těchto přirozených zábran se negři rozmnoží tak rychle, že na kontinentu nezbude místo pro bělochy, pokud se ovšem náhodou neprojeví smrtelná spavá nemoc, která je pro negry mnohem smrtelnější než pro bělochy.

V Jižní Africe se rozvíjí komunita holandského a anglického původu. Jediným rozdílem je zde jazyk. Angličtina jako světový jazyk nevyhnutelně převládne nad holandským patois zvaným „Taal“. Tento fríský dialekt má totiž blíže ke staré sasštině, či spíše kentštině, než k jakémukoli živému kontinentálnímu jazyku, a krev Severoholanďanů je nesmírně blízká krvi Anglosasů z Anglie. Angličtina a holandština splynou ve společný typ stejně jako před dvěma sty lety v kolonii New York. Pokud chtějí zachovat některou část Afriky jako zemi bílého muže, musí držet při sobě, protože čelí hrozbě

početného černého bantuského obyvatelstva, které vytlačí bělochy, pokud se tomuto problému statečně nepostaví.

Jediným možným řešením je zřídit pro negry velké kolonie a nechat je mimo ně vycestovat pouze jako dělníky, nikoliv jako osadníky. Nakonec musí vedle sebe existovat černá a bílá Jihoafrická republika, jinak čistě černá Afrika od Kapska až ke kataraktům Nilu.

V horní Kanadě, stejně jako ve Spojených státech až do doby naší občanské války, bylo bílé obyvatelstvo čistě nordické. Dominium je ovšem znevýhodněno přítomností nestravitelné masy Francouzů-Kanaďanů, převážně z Bretaně a alpinského původu, ačkoli obyvatelský patois je archaická normanština z doby Ludvíka XIV. Tito Francouzi dostali od svých dobyvatelů svobodu jazyka a náboženství a nyní využívají těchto privilegií k vytváření separatistických skupin, které jsou v antagonismu vůči anglickému obyvatelstvu. Quebeckým Francouzům se podaří vážně zbrzdit pokrok Kanady a ještě lépe se jim podaří udržet se jako chudá a nevzdělaná komunita, která má pro celý svět jen o málo větší význam než negři na Jihu. Sobeckost quebeckých Francouzů se měří tím, že v současné válce nebudou bojovat ani za britské impérium, ani za Francii, ba ani za klerikální Belgii, a nyní se snaží využít vojenské krize k tomu, aby si zajistili další rozšíření svých „nacionalistických ideálů“.

Autor osobně věří, že nejkrásnější a nejčistší typ nordické komunity mimo Evropu vznikne v severozápadní Kanadě. Většina ostatních zemí, v nichž se nordická rasa nyní usazuje, leží mimo zvláštní prostředí, v němž jedině může vzkvétat.

Negři ve Spojených státech, ačkoli jsou stacionární, nebyli vážnou brzdou civilizace, dokud jim v minulém století nebyla přiznána občanská práva a nebyli začleněni do politického života. Tito negři si s sebou nepřinesli žádný vlastní jazyk, náboženství nebo zvyky, které by přetrvaly, ale všechny tyto prvky prostředí převzali od dominantní rasy a přijali jména svých pánů, stejně jako dnes němečtí a polští Židé přijímají americká jména. Většinou přišli z pobřeží Beninského zálivu, ale někteří z pozdějších přišli z jihovýchodního pobřeží Afriky přes Zanzibar. Pocházeli z různých černých kmenů, ale od počátku byli prosyceni bílou krví.

Při pohledu na jakoukoli skupinu negrů v Americe snadno zjistíme, že ačkoli jsou všichni v podstatě negři, ať už černí, hnědí nebo žlutí, velká většina z nich má v sobě různé množství nordické krve, která modifikovala jejich fyzickou strukturu, aniž by je jakkoli proměnila v bělochy. Toto míšení bylo samozřejmě děsivou potupou pro dominantní rasu, ale jeho vliv na nordickou rasu byl zanedbatelný, a to z toho prostého důvodu, že se omezilo na míšení bílých mužů s negřími ženami, a nikoli na opačný proces, který by samozřejmě vedl k vlití negří krve do amerického kmene.

Spojené státy americké je třeba z rasového hlediska považovat za evropskou kolonii a vzhledem k současné neznalosti fyzických základů rasy je často slyšet tvrzení, že původní Američané koloniálního původu jsou etnicky smíšeného původu. To není pravda. V době revoluční války byli osadníci ve třinácti koloniích nejen čistě nordičtí, ale také čistě germánští, přičemž velmi velká většina z nich byla anglosaská

v tom nejomezenějším smyslu tohoto pojmu. Zejména osadníci z Nové Anglie pocházeli z těch anglických hrabství, kde kolovala téměř čistě saská, anglosaská a dánská krev.

Nová Anglie byla v koloniálních dobách i dlouho poté mnohem více germánská než stará Anglie, to znamená, že obsahovala menší procento malých, přednordických brunetů. Každý, kdo zná rodilé obyvatele Nové Anglie, zná jejich čistě řezanou tvář, vysokou postavu a převahu šedých a modrých očí a světle hnědých vlasů a pozná, že brunetský prvek je tam méně nápadný než na Jihu.

Jižní státy byly také osídleny Angličany nejčistšího nordického typu, ale dnes je tam, s výjimkou hor, znatelně větší množství brunetů než na Severu. Virginie se nachází ve stejné zeměpisné šířce jako severní Afrika a na jih od této hranice se nikdy nepodařilo žádnému blonďákovi přežít v plné síle, především proto, že aktinické sluneční paprsky jsou stejné bez ohledu na ostatní klimatické podmínky. Tyto paprsky těžce doléhají na nordickou rasu a narušují její nervovou soustavu všude tam, kde se běloch odváží příliš daleko od chladného a mlhavého severu.

Zbývající koloniální živly, holandští Nizozemci a palatinští Němci, kteří v malém počtu přišli do New Yorku a Pensylvánie, byli rovněž čistě germánští, zatímco francouzští hugenoti, kteří uprchli do Ameriky, pocházeli v mnohem větší míře z nordického než z alpinského nebo mediteránního živlu Francie. Skotští Irové, kteří byli početní na hranicích středních kolonií, byli samozřejmě čisté skotské a anglické krve, ačkoli v Irsku pobývali po dvě nebo tři generace. Byli zcela prostí

příměsí s dřívějšími Iry, od nichž byli společensky odříznuti tvrdým náboženským antagonismem, a nelze je považovat za „Iry“ v žádném smyslu.

Až do poloviny devatenáctého století, kdy se na scéně poprvé objevují irští katolíci a němečtí přistěhovalci, nedošlo k významnému přistěhovalectví jiných prvků.

V koloniích se nordická krev udržovala čistá, protože v té době mezi protestantskými národy panovalo silné rasové cítění, v jehož důsledku byli míšenci mezi bílým člověkem a jakýmkoli domorodým typem považováni za domorodce, a nikoli za bělochy.

Docházelo k míšení s negry, o čemž hojně svědčí světlejší barva většiny negrů, ale tito mulati, čtvrtinoví negři nebo osminoví byli tehdy a jsou i dnes všeobecně považováni za negry.

Na hranicích také docházelo k hojnému míšení mezi bílými hraničáři a indiánkami, ale míšenci byli všude považováni za příslušníky podřadné rasy.

V katolických koloniích Nové Francie a Nového Španělska však byl míšenec, pokud byl dobrým katolíkem, považován za Francouze nebo Španěla, podle toho, jak se to hodilo. Už jen tato skutečnost dává jasný návod k mnoha našim koloniálním válkám, v nichž byli indiáni, kromě Irokézů, přesvědčeni, aby se přidali na stranu Francouzů proti Američanům, a to míšenci, kteří se považovali za Francouze. Římská církev všude využívala svého vlivu k tomu, aby bořila rasové rozdíly. Nebere ohled na původ a vyžaduje pouze

poslušnost vůči mandátům univerzální církve. V tom spočívá tajemství odporu Říma vůči všem národním hnutím. Je to imperiální v protikladu k nacionalistickému ideálu a v tomto ohledu je dědictvím přímo po říši.

Zdá se, že rasové vědomí v koloniích a ve Spojených státech bylo až do mexické války velmi silně rozvinuto mezi původními Američany a dodnes je v plné síle na Jihu, kde přítomnost početného negřího obyvatelstva nutí bělochy věnovat této otázce každodenní pozornost.

V Nové Anglii se však, ať už v důsledku úpadku kalvinismu, nebo růstu altruismu, objevila na počátku minulého století vlna sentimentalismu, která se v té době ujala problematiky negrů, a tím zřejmě do značné míry zničila hrdost a rasové vědomí na Severu. Agitace kolem otroctví byla pro nordickou rasu nepřátelská, protože odsunula stranou veškerý národní odpor proti vpádu hord přistěhovalců nižší rasové hodnoty a zabránila ustálení určitého amerického typu, jaký se jasně objevoval v polovině století.

Občanskou válku vedli téměř výhradně nefalšovaní rodilí Američané. Němečtí a irští přistěhovalci byli v té době omezeni na několik málo států a většinou se jednalo o pouhé nádeníky, kteří neměli žádný společenský význam. Nehráli žádnou roli ve vývoji nebo politice národa, ačkoli ve válce přispěli určitým počtem vojáků do severních armád. Tyto irské a německé živly byly nordické rasy, a přestože národ ani v nejmenším neposílily ani morálně, ani intelektuálně, nezhoršily jeho tělesnou stavbu.

Indiánská krev se do žil původních Američanů dostala jen málo nebo vůbec ne, s výjimkou států, jako je Oklahoma, a některých izolovaných rodin roztroušených tu a tam na Severozápadě. Tato zvláštní směs nebude hrát v budoucích rasových kombinacích na tomto kontinentu příliš důležitou roli, s výjimkou severu Kanady.

Domorodý Američan vždy nacházel a nyní nachází v černých lidech ochotné následovníky, kteří chtějí pouze poslouchat a prosazovat ideály a přání nadřazené rasy, aniž by se snažili vnášet do politického života své vlastní názory, ať už rasové, náboženské nebo sociální. Negři nikdy nebudou socialisty ani odboráři, a dokud bude dominantní rasa vnucovat svou vůli podřízené rase a dokud budou ve stejném vztahu k bílým jako v minulosti, budou negři cenným prvkem ve společnosti, ale jakmile budou povýšeni na společenskou rovnost, bude jejich vliv destruktivní pro ně samotné i pro bílé. Má-li být zachována čistota obou ras, nemohou nadále žít vedle sebe, a to je problém, z něhož není úniku.

V polovině devatenáctého století se z domorodého Američana rychle stal samostatný typ. Pocházel z germánské části Britských ostrovů a byl téměř čistě nordický, takže se u něj začaly rozvíjet vlastní fyzické zvláštnosti, které se mírně lišily od zvláštností jeho anglických předků a odpovídaly spíše idealistickému alžbětinskému než materialistickému hannoverskému Angličanovi. Občanská válka však vývoj a rozšíření tohoto skvělého typu tvrdě, možná až fatálně, zbrzdila, neboť zničila velké množství nejlepších příslušníků rodu na obou stranách a u mnoha dalších přerušila domovské vazby.

Kdyby k válce nedošlo, stejní muži by se svými potomky osídlili západní státy namísto rasových neumětelů, kteří se tam nyní hrnou.

Prosperita, která následovala po válce, přilákala hordy nově příchozích, kteří byli vítáni původními obyvateli Ameriky, aby provozovali továrny, stavěli železnice a zaplňovali prázdná místa - říkalo se tomu „rozvoj země“.

Tito noví přistěhovalci již nebyli výhradně příslušníky nordické rasy jako ti dřívější, kteří přicházeli z vlastního popudu, aby zlepšili své sociální podmínky. Dopravní linky propagovaly Ameriku jako zemi oplývající mlékem a strdím a evropské vlády využily příležitosti, aby na bezstarostnou, bohatou a pohostinnou Ameriku vyložily smetí ze svých věznic a azylových domů. Výsledkem bylo, že nové přistěhovalectví, ačkoli stále zahrnovalo mnoho silných prvků ze severu Evropy, obsahovalo velký a stále rostoucí počet slabých, zlomených a duševně zmrzačených lidí všech ras, kteří pocházeli z nejnižších vrstev středomořské pánve a Balkánu, spolu s hordami ubohého, potopeného obyvatelstva polských ghett.

S ubohou a bláhovou vírou v účinnost amerických institucí a prostředí, které zvrátí nebo vymaže odvěké dědičné sklony, byli tito nově příchozí vítáni a dostali podíl na naší zemi a prosperitě. Američan se obětoval, aby tyto ubohé heilóty ozdravil a vzdělal, a jakmile uměli mluvit anglicky, povzbuzoval je, aby se zapojili do politického života, nejprve obcí a pak i národa.

Výsledek se jasně projevuje v rychlém poklesu porodnosti rodilých Američanů, protože chudší vrstvy koloniálního obyvatelstva, pokud ještě existují, nepřivedou na svět děti, které by mohly na trhu práce konkurovat Slovákům, Italům, Syřanům a Židům. Původní Američané jsou příliš hrdí na to, aby se s nimi společensky mísili, a postupně se stahují ze scény a přenechávají těmto cizincům zemi, kterou dobyli a rozvíjeli. Člověk starého rodu je těmito cizinci vytlačován z mnoha venkovských čtvrtí, stejně jako je dnes doslova vytlačován z ulic New Yorku houfy polských Židů. Tito přistěhovalci si osvojují jazyk rodilého Američana, nosí jeho oděv, kradou jeho jméno a začínají si brát jeho ženy, ale málokdy přijmou jeho náboženství nebo pochopí jeho ideály, a zatímco je Američan vytlačován ze svého domova, klidně se dívá do okolí a nabádá ostatní k sebevražedné etice, která vyhlazuje jeho vlastní rasu.

Co se týče budoucí směsi, je zřejmé, že ve velkých částech země původní Američané zcela vymizí. Nebude se mísit s podřadnými rasami a nemůže s nově příchozími soupeřit v potu tváře a v pouličním příkopu. Velkoměsta od dob Říma, Alexandrie a Byzance byla vždy shromaždištěm různých ras, ale New York se stává cloaca gentium, které vyprodukuje mnoho úžasných rasových hybridů a některé etnické hrůzy, jejichž rozluštění bude nad síly budoucích antropologů.

Jedno je jisté: v každé takové směsici budou přežívající rysy určeny konkurencí mezi nejnižšími a nejprimitivnějšími prvky a specializovanými rysy nordického člověka; jeho postava, světlé oči, světlá pleť a světlé vlasy, rovný nos a skvělé

bojové a morální vlastnosti budou mít ve výsledné směsi jen malý podíl.

„Přežití nejsilnějšího“ znamená přežití typu, který je nejlépe přizpůsoben stávajícím podmínkám prostředí, dnes je to činžák a továrna, stejně jako v koloniálních dobách to bylo kácení lesů, boj s indiány, obdělávání polí a plavba po sedmi mořích. Z hlediska rasy to bylo lépe popsat jako „přežití neschopných“.

Tento přehled evropských kolonií by byl skličující, kdyby se dosud nevěnovala malá pozornost vhodnosti nové země pro konkrétní kolonisty, kteří se do ní stěhují. Proces vysílání kolonistů je starý jako lidstvo samo a pravděpodobně v posledku většina hlavních ras světa, rozhodně většina obyvatel Evropy, představuje potomky úspěšných kolonistů.

Úspěch kolonizace závisí na výběru nové země a klimatických podmínek, které jsou v souladu s odvěkými požadavky přicházející rasy. Přizpůsobení každé rasy jejímu specifickému životnímu prostředí je založeno na tisícileté přísné selekci, kterou nelze bez obav ignorovat. Důležitá je také určitá izolace a svoboda od konkurence s jinými rasami, a to alespoň po několik století, aby si kolonisté mohli zvyknout na nové prostředí.

Část II - Evropské rasy v dějinách

Eolitický člověk

Než se začneme zabývat žijícími populacemi Evropy, musíme se věnovat vymřelým národům, které jim předcházely.

Antropologická věda je velmi mladá - ve své současné podobě je stará necelých padesát let -, ale již způsobila převrat v našem poznání minulosti a rozšířila prehistorii tak, že se nyní neměří na tisíce, ale na desetitisíce let.

Dějiny člověka před obdobím kovů se dělí na deset či více dílčích úseků, z nichž mnohé jsou delší než doba, kterou pokrývají písemné záznamy. Člověk se v průběhu věků prodíral vzhůru, aby se znovu a znovu vracel k divošství a barbarství, ale zřejmě si pokaždé uchoval něco, co získal porodními bolestmi svých předků.

Dokud bude na světě existovat volně se rozmnožující kmen či rasa, která má v sobě vrozenou schopnost vývoje a růstu, bude lidstvo stoupat, dokud případně díky selekci a regulaci plemenitby uplatňované stejně inteligentně jako v případě domácích zvířat nebude řídit svůj osud a nedosáhne dosud nepředstavitelných morálních výšin.

Impuls směrem vzhůru však dodává velmi malý počet národů a velmi malá část obyvatelstva těchto národů. Část každého společenství, která produkuje vůdce nebo génie jakéhokoli druhu, tvoří pouze nepatrné procento. Vynalézání nových postupů, zavádění nových principů, objasňování a odhalování přírodních zákonů vyžaduje génia. Napodobování

nebo přejímání toho, co vynalezli jiní, není genialita, ale napodobování.

To něco, co nazýváme „genialitou“, není záležitostí rodiny, ale kmene nebo linie, a dědí se přesně stejným způsobem jako čistě fyzické znaky. Může být latentní po několik generací a může se projevit, když se naskytne vhodná příležitost. V Americe máme mnoho příkladů. To je to, co vzdělání nebo příležitost dělá pro společnost; umožňuje v těchto vzácných případech spravedlivou hru pro rozvoj, ale je to rasa, vždycky rasa, která vytváří génia.

Tento typ produkující génia se pomalu rozmnožuje a existuje reálné nebezpečí, že ho lidstvo ztratí. Určitou představu o hodnotě těchto malých kmenů si lze udělat z nedávných statistik, které ukazují, že Massachusetts produkuje na sto tisíc bělochů více než padesátkrát více géniů než Georgia, Alabama nebo Mississippi, ačkoli podle všeho jsou rasa, náboženství a prostředí, kromě klimatických podmínek, do značné míry stejné, s výjimkou znecitlivující přítomnosti velké stacionární negří populace na Jihu.

Čím důkladněji se zabýváme evropskou prehistorií, tím více si uvědomujeme, kolik kulturních pokroků bylo dosaženo a pak ztraceno. Naši rodiče byli zvyklí považovat svržení antické civilizace v době temna za největší katastrofu lidstva, ale my dnes víme, že klasickému období Řecka předcházely podobné doby temna způsobené nájezdy Dórů, kteří rozvrátili homérsko-mykénskou kulturu, jež zase vzkvétala po zničení své mateřské, minojské kultury na Krétě. Ještě dříve, zhruba

před dvanácti tisíci lety, vystřídalo úžasné úspěchy lovců-umělců svrchního paleolitu azilské období chudoby a úpadku.

Civilizační pokrok je zřejmý, až když se studují a porovnávají obrovská období, ale poučení je vždy stejné, totiž že rasa je všechno. Bez rasy nemůže existovat nic jiného než otrok, který nosí šaty svého pána, krade jeho hrdé jméno, přejímá jeho jazyk a žije v rozpadajících se troskách jeho paláce. Všude na místech starověké civilizace táboří Turci, Kurdové a beduíni a Američané by se mohli zastavit a zamyslet se nad osudem této země, kterou oni a jen oni založili a živili svou krví. Přistěhovalí vykopávači příkopů a železničáři byli pro naše otce tím, čím byli pro Římany jejich otroci, a ke stejnému předávání politické moci z pána na služebníka dochází i dnes.

Místem původu člověka byla nepochybně Asie. Evropa je pouze poloostrovem euroasijského kontinentu, a přestože rozloha její pevniny byla v pleistocénu mnohem větší než v současnosti, z rozšíření různých druhů člověka je jisté, že hlavní rasy se vyvinuly v Asii dlouho předtím, než se střed tohoto kontinentu postupným vysoušením proměnil v poušť.

Důkazem o tom, že se raný vývoj člověka odehrával v Asii a v geologicky nedávné potopené oblasti směrem na jihovýchod, jsou fosilní naleziště v pohoří Siwalik v severní Indii, kde byly nalezeny pozůstatky primátů, kteří byli buď předky, nebo blízce příbuzní čtyřem rodům žijících antropoidů, a nález nejstarší známé formy vzpřímeného primáta, pithecanthropa, na Jávě, která byla v pliocénu spojena s pevninou přes dnešní Jihočínské moře. Tento lidoop je

prakticky „chybějícím článkem“, který je mezičlánkem mezi člověkem a antropoidy. Obecně se předpokládá, že Pithecanthropus žil v době Gunzova zalednění před 500 000 lety, prvního ze čtyř velkých zalednění v Evropě.

V miocénu Evropy byly objeveny jedna nebo dvě formy fosilních antropoidních opic, které mohly být vzdáleně příbuzné s předky člověka, ale až bude archeologický průzkum Asie tak úplný a intenzivní jako v Evropě, je pravděpodobné, že tam bude nalezeno více forem fosilních antropoidů a nových druhů člověka.

Člověk existoval v Evropě během druhé a třetí doby meziledové, ne-li dříve. Jeho artefakty v podobě eolitů máme k dispozici přinejmenším již v druhé meziledové době, Mindel-Rissově, před zhruba 300 000 lety. K tomuto období se vztahuje jediná čelist nalezená u Heidelbergu, která je nejstarším kosterním dokladem člověka v Evropě. Na základě některých pozoruhodných znaků této čelisti byla přiřazena novému druhu, Homo heidelbergensis.

Poté následuje dlouhé období skrovných průmyslových památek a žádných známých kosterních pozůstatků. Člověk se pomalu a bolestně prodíral vzhůru z fáze eolitické kultury, kde mu k dočasnému účelu sloužily náhodné křemeny. Tu zase vystřídala fáze lidského vývoje, kdy mírné štípání a dobrušování křemene pro rostoucí potřeby člověka vedlo po obrovských časových intervalech k záměrné výrobě nástrojů. Toto období se nazývá eolit a je nutně velmi mlhavé a nejisté. Zda určité štípané nebo lámané křemeny, nazývané eolity neboli kameny úsvitu, byly skutečně lidskými artefakty, nebo

byly produktem přírodních sil, je skutečně nepodstatné, protože člověk takovou eolitickou fází musel projít.

Čím více se blížíme k počátku takové eolitické kultury, tím více jsou křemeny nerozpoznatelné, až je nakonec nelze rozeznat od úlomků přírodního kamene, protože na počátku nejstarší člověk pouze vzal vhodný kámen, jednou ho použil a odhodil, přesně tak, jak by dnes postupovala antropoidní opice, kdyby chtěla rozbít želví krunýř nebo rozbít pštrosí vejce.

Člověk musel při přechodu z předčlověčího do lidského stadia projít následujícími vývojovými fázemi: za prvé, využití náhodných kamenů a klacků, za druhé, příležitostná úprava křemene minimálním štípáním, za třetí, záměrná výroba nejjednodušších nástrojů z křemenných konkrecí a za čtvrté, vynalézání nových forem zbraní a nástrojů ve stále větší rozmanitosti.

O posledních dvou fázích máme rozsáhlé a přehledné záznamy. Z druhé etapy máme v eolitech přechodné formy od pazourků, které jsou zjevně výsledkem přirozených příčin, až po pazourky, které jsou zjevně artefakty. První a nejranější stadium po sobě samozřejmě nemohlo zanechat žádný jednoznačný záznam a musí vždy spočívat na hypotézách.

Paleolitický člověk

Záměrnou výrobou nástrojů z křemenných konkrecí vstupujeme na počátek paleolitu a odtud je naše cesta poměrně jasná. Následující etapy paleolitu byly velmi dlouhé, ale každá se vyznačuje určitým zdokonalením ve výrobě nástrojů. Během dlouhých věků byl člověk pouze zvířetem vyrábějícím a používajícím nástroje, a to je po všem, co bylo řečeno, asi ta nejlepší definice, jakou dnes můžeme pro primáta, kterému říkáme člověk, najít.

Období paleolitu neboli staré doby kamenné trvalo od poněkud neurčitého konce eolitu, tedy asi před 50 000 lety, do neolitu neboli nové doby kamenné, která začala asi 7 000 let př. n. l.

Paleolit se přirozeně dělí na tři velké části. Spodní paleolit zahrnuje celou poslední meziledovou fázi s pododdíly předchelleienským, chelleienským a acheuléenským obdobím; střední paleolit zahrnuje celé období posledního zalednění a je souběžný s moustérienským obdobím a převahou neandrtálského druhu člověka. Horní paleolit zahrnuje všechny postglaciální fáze až do neolitu a zahrnuje pododdíly aurignacien, solutréen, magdalénien a azilien. Během celého svrchního paleolitu, s výjimkou krátké závěrečné fáze, vzkvétala kromaňonská rasa.

Teprve po třetím období velkých mrazů, známém jako Rissovo zalednění, a po vstupu do třetí a poslední meziledové fáze mírného klimatu, známé jako Riss-Wurm, před zhruba 150 000 lety, začínáme definitivní a vzestupnou řadu kultur.

Předchelleienské, chelleienské a acheuléenské oddělení mladšího paleolitu zabíralo celou tuto teplou či spíše mírnou meziledovou fázi, která trvala téměř 100 000 let.

V Sussexu v Anglii byla nedávno objevena roztříštěná lebka, čelist a několik zubů. Všechny tyto pozůstatky byly připsány stejnému jedinci, který byl pojmenován Piltdownský člověk. Vzhledem k mimořádné tloušťce lebky a opičímu charakteru čelisti byl vytvořen nový rod Eoanthropus, „člověk úsvitu“, a přiřazen do Předchelleienské doby. Další studium a porovnání s čelistmi jiných primátů ukázalo, že čelist patří šimpanzovi, takže rod Eoanthropus musí být nyní opuštěn a Piltdownský člověk musí být zařazen do rodu Homo v současné podobě. Budoucí objevy piltdownského typu a v tomto případě i heidelberského člověka však mohou některý z nich nebo oba povýšit na generický druh.

Podle některých nejistých rekonstrukcí fragmentárních kostí je tato lebka až příliš moderní a příliš objemná pro předchelleienského nebo dokonce chellénského člověka. V každém případě je Piltdownský člověk značně odchylný a podle našich současných znalostí se nezdá být příbuzný s žádným jiným druhem člověka nalezeným v mladším paleolitu.

V pozdějších, acheuléenských dobách se na scéně objevuje nový druh člověka, který velmi pravděpodobně pochází z raného heidelberského člověka z doby eolitu a je znám jako rasa neandertálců. Bylo nalezeno mnoho fosilních pozůstatků tohoto typu.

Neandertálci obsadili evropskou scénu výhradně, snad s výjimkou Piltdownského člověka, pokud naše informace sahají, od prvního výskytu člověka v Evropě až do konce středního paleolitu. Neandrtálci prosperovali po celou dobu trvání posledního ledovcového postupu známého jako würmské zalednění. Toto období, známé jako moustérien, začalo asi před 50 000 lety a trvalo přibližně 25 000 let.

Neandrtálský druh náhle a úplně mizí s příchodem postglaciálu, kdy byl asi před 25 000 lety zřejmě vyhuben novou a mnohem vyšší rasou, slavnými kromaňonci.

V mousteriánské době mohly v Evropě existovat, a pravděpodobně i existovaly, i jiné lidské rasy než neandertálci, ale nemáme o nich žádné záznamy. Mezi četnými pozůstatky neandertálců však nacházíme stopy odlišných typů, které ukazují, že tato rasa v Evropě procházela evolucí a vyvíjela výrazné rozdíly v povahách.

Člověk neandertálský byl čistě masožravý lovec, který žil v jeskyních, nebo spíše v jejich vchodech. Byl dolichocefalický a ne nepodobný stávajícím australopitékům, i když neměl nutně černou pleť a nebyl samozřejmě v žádném případě negrem.

Lebka se vyznačovala silnými nadočnicovými hřebeny, nízkým, ustupujícím čelem, vystupující a bezbradou spodní čelistí a držení těla bylo nedokonale vzpřímené. Tato rasa byla široce rozšířená a poměrně početná. Část její krve pronikla až do současnosti a občas se objeví lebka neandertálského typu. Nejlepší lebka tohoto typu, jakou kdy pisatel viděl, patřila jednomu starému a velmi intelektuálnímu profesorovi v

Londýně, o kterém byl zcela nevinně přesvědčen o jeho hodnotě jako muzejního exempláře. U starého černého plemene ze Skotska svědčí o této rase převislé čelo a hluboko posazené oči.

Spolu s dalšími pozůstatky dávných a primitivních ras se na západním pobřeží Irska nezřídka objevují divoké gorily podobné živým exemplářům neandrtálského člověka, které lze snadno rozpoznat podle velkého horního rtu, nosu bez mostu, čela a nízko rostoucího ochlupení a divokého a surového vzhledu. Proporce lebky, které jsou příčinou tohoto velkého horního rtu, nízkého čela a nadočnicových hřebenů, jsou jednoznačně neandertálskými znaky. Ostatní znaky tohoto irského typu jsou společné mnoha primitivním rasám. Jedná se o karikovaného Ira a tento typ byl v Americe velmi častý, když sem v roce 1846 a v následujících letech přišli první irští přistěhovalci. Zdá se však, že v této zemi již téměř vymizel.

Ve svrchním paleolitu, který začal po skončení čtvrtého a posledního zalednění, tedy asi před 25 000 lety, vystřídali neandertálskou rasu lidé velmi moderního vzhledu, známí jako kromaňonci. Datum počátku svrchního paleolitu je první, které můžeme s přesností stanovit, a na jeho správnost se můžeme v úzkých mezích spolehnout. Kromaňonská rasa se poprvé objevuje v aurignackém pododdílu svrchního paleolitu. Stejně jako neandertálci byli dolichocefaličtí, s lebeční kapacitou převyšující průměr stávajících evropských populací a postavou velmi pozoruhodných rozměrů.

Je docela překvapivé, že převládající rasa v Evropě před 25 000 lety nebo i více byla nejen mnohem vyšší, ale měla i

absolutní objem lebky vyšší, než je průměr současné populace. Nízký lebeční průměr stávajících populací v Evropě lze nejlépe vysvětlit přítomností velkého počtu jedinců s nižším intelektem. Tyto defektní jedince moderní dobročinnost pečlivě zachovává, zatímco v divokém stavu společnosti je zaostalým členům dovoleno zahynout a rasa je pokračována vitálními, nikoliv slabými jedinci.

Vysoká mozková kapacita kromaňonců je srovnatelná s mozkovou kapacitou starověkých Řeků, kteří během jediného století dali světu ze své malé populace mnohem více géniů, než se od té doby podařilo vyprodukovat všem ostatním rasám lidstva za podobně dlouhou dobu. Athény měly v letech 530 až 430 př. n. l. v průměru asi 90 000 svobodných obyvatel, a přesto se z tohoto malého počtu narodilo nejméně čtrnáct géniů nejvyššího stupně. To by svědčilo o všeobecném intelektuálním postavení, které bylo o tolik vyšší než u Anglosasů, jako jsou tito nad negry. Existence velmi vysoké lebeční kapacity v těchto raných dobách a její pozdější úpadek ukazuje, že lidstvu není vlastní vzestupná tendence dostatečně silná na to, aby překonala překážky, které jí kladou do cesty hloupé společenské zvyklosti.

Všichni historici znají fenomén vzestupu a úpadku civilizace, k němuž v dějinách světa docházelo opakovaně, ale v případě zániku kromaňonské rasy se jedná o nejstarší příklad nahrazení velmi nadřazené rasy rasou podřazenou. Velké nebezpečí podobného nahrazení vyššího typu nižším hrozí i zde v Americe, pokud domorodý Američan nevyužije své vyšší inteligence k tomu, aby ochránil sebe a své děti před konkurencí

pronikavých národů vysátých z nejnižších ras východní Evropy a západní Asie.

Zatímco lebka kromaňonců byla dlouhá, lícní kosti byly velmi široké a tato kombinace širokého obličeje s dlouhou lebkou představuje zvláštní disharmonický typ, který se dnes vyskytuje pouze u velmi úzce specializovaných Eskymáků a jedné či dvou dalších nevýznamných skupin.

Lebky tohoto zvláštního typu se však v malém počtu nacházejí mezi stávajícími populacemi ve střední Francii, právě v oblasti, kde byly poprvé objeveny fosilní pozůstatky této rasy. Tito izolovaní Francouzi pravděpodobně představují poslední přetrvávající zbytky této nádherné rasy lovících divochů.

Kromaňonská kultura se vyskytuje po celém povodí Středozemního moře a tato skutečnost spolu s nápadnou absencí jejích nejranějších fází, spodního aurignacienu, ve východní Evropě svědčí o tom, že se do Evropy dostala přes severní Afriku, stejně jako v neolitu její následovníci, mediterránní rasa. Není pochyb o tom, že kromaňonci se původně vyvíjeli v Asii a v době svého prvního výskytu v Evropě byli na nejvyšším stupni fyzického vývoje. Jakákoli změna jejich postavy, k níž došlo během jejich pobytu v této zemi, měla zřejmě spíše povahu úpadku než dalšího vývoje.

V kromaňoncích není nic negroidního a nejsou nijak příbuzní s neandrtálci, kteří představují samostatný a vyhynulý druh člověka.

Kromaňonská rasa přetrvávala po celý svrchní paleolit, v obdobích známých jako aurignacién, solutreén a magdalénién,

tedy od 25 000 do 10 000 let př. n. l. Je sice možné, že krev této rasy se do jisté míry promítá do složení národů západní Evropy, její vliv však nemůže být velký a kromaňonci mizí z dohledu s příchodem teplejšího klimatu v nedávné době.

Objevily se domněnky, že se po odeznívajícím okraji ledu dostali na sever a východ přes Asii do Severní Ameriky a stali se předky Eskymáků, ale některé anatomické námitky jsou pro tuto zajímavou teorii fatální. Nikoho, kdo zná kulturu Eskymáků, a zejména jejich obdivuhodnou zručnost při vyřezávání kostí, však nemůže nenapadnout podobnost jejich techniky s technikou kromaňonců.

Za zrod umění vděčí svět kromaňonské rase. Ve Francii a Španělsku jsou každoročně odkrývány jeskyně a úkryty, jejichž stěny a stropy jsou pokryty polychromovanými malbami nebo vyřezávanými basreliéfy lovných zvířat. Nachází se také několik hliněných modelů, někdy i lidské postavy, a hojné zbytky jejich štípaných, ale nebroušených kamenných zbraní a nástrojů. Jasně vystupují do popředí některé skutečnosti, totiž že byli čistokrevnými lovci a odívali se do kožešin a kůží. Neznali nic o zemědělství ani o domácích zvířatech, dokonce ani pes nebyl dosud ochočený a kůň byl považován pouze za předmět honby.

Otázka, zda znali princip luku a šípu v aurignacienu a solutreenu, je otevřená, ale existují jisté náznaky používání šípu nebo alespoň ostnaté šipky v raně magdalénské době a tato zbraň byla dobře známá i v následujícím azilejském období.

Přítomnost velmi malých křemenců, tzv. mikrolitů, na konci tohoto posledního období vyvolala mnoho sporů. Je možné, že tyto mikrolity představují hroty malých otrávených šípů, jaké se dnes běžně používají mezi primitivními loveckými kmeny na celém světě. Určité žlábky v některých křemenných zbraních ze svrchního paleolitu mohly také sloužit k přijímání jedu. Je velmi pravděpodobné, že tito zdatní divoši, kromaňonci, možná největší lovci, kteří kdy žili, nejenže používali otrávené šipky, ale byli také mistry v chytání zvěře do pastí a nástrah, přesně tak, jak to dělají některé dnešní lovecké kmeny v Africe. Křemenné nebo kostěné hroty šípů, které běžně používali severoameričtí indiáni, nebyly v paleolitických nalezištích nalezeny.

V dalším období, solutrejském, se kromaňonci dělili o Evropu s novou rasou známou jako Brunn-Pwredmost, která se vyskytovala ve střední Evropě. Tato rasa se vyznačovala dlouhým obličejem i dlouhou lebkou, a byla tedy harmonická. Zdá se, že tato rasa Brünn-Předmostského člověka byla dobře usazena v Podunajské a Maďarské nížině, a toto umístění svědčí spíše o východním než jižním původu.

Good anatomists have seen in this race the last lingering traces of the Neanderthaloids, but it is more probable that we have here the first advance wave of the primitive forerunners of one of the modern European dolichocephalic races.

Tato nová rasa nebyla umělecká, ale uměla skvěle vyrábět zbraně. Je možné, že souvisí se zvláštnostmi solutrejské kultury a úpadkem umění, který je pro toto období charakteristický. Zdá se, že umělecký impuls kromaňonců, který tak živě vzkvétal v

aurignacienu, je v tomto solutreanském období zcela pozastaven, ale znovu se objevuje v následující magdalénské době. Toto magdalénské umění je zjevně přímým potomkem aurignackých vzorů a v tomto závěrečném věku kromaňonců dosahují všechny formy paleolitického umění, řezbářství, rytectví, malířství a výroba zbraní, svého nejvyššího a konečného vrcholu.

Aurignackému a solutrejskému období můžeme přisoudit devět nebo deset tisíc let a pro počátek magdalénienu můžeme se značnou jistotou stanovit minimální datum 16 000 let př. n. l. Celé její trvání lze bezpečně stanovit na 6 000 let, čímž se konečný konec magdalénienu dostává na 10 000 let př. n. l. Všechna tato data jsou velmi konzervativní a případná chyba by spočívala v tom, že bychom konci magdalénienu přiřadili příliš pozdní a nikoliv příliš časné období.

Na konci magdalénienu vstupujeme do posledního období paleolitu, azilského, které trvalo přibližně od 10 000 do 7 000 let př. n. l., kdy definitivně končí svrchní paleolit, doba štípaných křemenců. Toto období má svůj název podle Mas d'Azil neboli „Domu útočiště“, obrovské jeskyně ve východních Pyrenejích, kam se během pronásledování uchylovali místní protestanti. V této jeskyni jsou pro tuto epochu typické rozsáhlé nánosy a některé označené oblázky zde vykazují nejstarší známé stopy abecedy.

S příchodem tohoto závěrečného azilského období umění zcela mizí a nádherné fyzické exempláře kromaňonců vystřídali zřejmě degradovaní divoši, kteří ztratili sílu a elán potřebný k

namáhavému lovu velké zvěře a přešli k jednoduššímu životu rybářů.

Luk a šíp se v azilské oblasti běžně používají ve Španělsku a je docela dobře možné, že zavedení této nové zbraně z jihu mohlo sehrát svou roli při zničení kromaňonců; jinak je těžké vysvětlit vymizení této rasy velkého vzrůstu a velké mozkové kapacity.

Aziliánské období, na severu Francie nazývané také tardenoiské, bylo zřejmě obdobím rasových nepokojů a na jeho konci se nacházejí počátky stávajících ras.

Od prvního výskytu člověka v Evropě a po mnoho desítek tisíc let až do doby před zhruba deseti či dvanácti tisíci lety jsou všechny známé lidské pozůstatky dolichocefalického typu.

V azilském období se objevuje první rasa s kulatou lebkou. Pochází jednoznačně z východu. Později zjistíme, že tato invaze předchůdců stávající alpinské rasy přišla z jihozápadní Asie přes íránské náhorní plošiny, Malou Asii, Balkán a údolí Dunaje a rozšířila se téměř po celé Evropě. Dřívější invaze kulatých lebek mohly být stejně dobře průniky jako ozbrojenými výboji, protože od té doby až dodnes zřejmě kulaté lebky obsazovaly chudší horské oblasti a jen zřídka se odvážily sestoupit do bohatých a úrodných nížin.

Tato nová brachycefalická rasa je známá jako rasa Furfooz nebo Grenelle, nazvaná tak podle lokalit v Belgii a Francii, kde byla poprvé objevena. Příslušníci této rasy s kulatou lebkou byli nalezeni také v Ofnetu v Bavorsku, kde se vyskytují ve spojení s dolichocefalickou rasou, což je náš první historický doklad o

míšení protikladných ras. Potomci této rasy Furfooz-Grenelle a následných vln nájezdníků stejného brachycefalického typu dnes obývají střední Evropu jako alpinci a tvoří převládající rolnický typ ve střední a východní Evropě.

Ve stejném azilském období se objevují, tentokrát přicházející z jihu, první předchůdci mediteránní rasy. Potomci této první vlny mediteránců a jejich pozdější posily obývají celé pobřeží a ostrovy Středozemního moře a jsou rozšířeni po celé západní Evropě. Všude je lze poznat podle nízkého vzrůstu, dlouhé lebky a hnědých vlasů a očí.

Zatímco se v tomto azilsko-tardénském období objevují ve střední a jižní Evropě tito předkové dvou stávajících evropských ras, na pobřeží Baltu se rozvíjí nová kulturní fáze, rovněž výrazně předneolitická. Je známá jako maglemose podle své typové lokality v Dánsku. Je pravděpodobně dílem první vlny nordických poddruhů, pravděpodobně protogermánů, kteří následovali ustupující ledovce na sever přes staré pozemní spojení mezi Dánskem a Švédskem, aby obsadili Skandinávský poloostrov. V pozůstatcích této kultury poprvé nacházíme jednoznačné doklady o domestikovaném psovi. Dosud však nebyly objeveny žádné kosterní pozůstatky.

S příchodem mediteránní rasy se azilsko-tardenoiská doba chýlí ke konci a s ní i celé období paleolitu. Za konec paleolitu a počátek neolitu neboli leštěné doby kamenné lze s jistotou považovat datum 7000 nebo 8000 let př. n. l.

Rasy z období paleolitu přicházely na scénu postupně se všemi svými plně vyvinutými znaky. Vývoj všech těchto

poddruhů a ras probíhal někde v Asii nebo ve východní Evropě. Zdá se, že si žádná z těchto ras není navzájem příbuzná, ačkoli skrovné pozůstatky heidelberského člověka by naznačovaly, že mohl dát vzniknout pozdějším neandertálcům. Kromě této možné příbuznosti si nejsou různé rasy paleolitu navzájem příbuzné.

Neolit a doba bronzová

Kolem roku 7000 př. n. l. vstupujeme do zcela nového období v dějinách člověka, do neolitu neboli nové doby kamenné, kdy byly křemenné nástroje broušené, a ne pouze štípané. Jakkoli je toto datum v evropské kultuře časné, nejsme daleko od počátků propracované civilizace v některých částech Asie. Nejstaršími organizovanými státy, kam až naše současné znalosti sahají, byly mezopotámské říše Akad a Sumer - i když jim možná předcházela čínská civilizace, jejíž původ zůstává záhadou, ani nemůžeme vysledovat žádnou souvislost mezi ní a západní Asií. Balch, starověká Baktra, matka měst, se nachází v místě, kde se sbíhaly obchodní cesty mezi Čínou, Indií a Mezopotámií, a právě v tomto sousedství najdou pečlivé a důkladné vykopávky pravděpodobně největší užitek.

Nejedná se však o Asii, ale pouze o Evropu, a naše znalosti se omezují na to, že různé kulturní pokroky na konci paleolitu a na počátku neolitu odpovídají příchodu nových ras.

Přechod z paleolitu do neolitu byl dříve považován za revoluční, za náhlou změnu rasy i kultury, ale nyní se zdá, že tuto propast překlenulo období víceméně přechodné, známé jako kampignium. To se ale dalo očekávat, protože v lidské archeologii stejně jako v geologii platí, že čím podrobnější jsou naše znalosti, tím postupněji jedno období či horizont přechází do svého nástupce.

Ještě dlouho po otevření neolitu zůstávají staromódní štípané zbraně a nástroje převládajícím typem a broušené křemeny, tak charakteristické pro neolit, se objevují nejprve jen

sporadicky, pak jich přibývá, až nakonec zcela nahradí hrubší vzory předchozí starší doby kamenné.

Neolitické broušené kamenné nástroje, které se nakonec staly rozmanitými a účinnými zbraněmi a nástroji, se tak používaly ještě dlouho po rozvoji metalurgie. V době bronzové měly samozřejmě kovové zbroje a zbraně po staletí největší hodnotu. Proto je nutně vlastnila pouze vojenská a vládnoucí třída, zatímco nešťastný nevolník nebo prostý voják, který následoval svého pána do války, si vystačil s koženým štítem a kamennou zbraní. V kruhu, který se shromáždil kolem Harolda při posledním střetu na kopci Senlac, zemřelo se svým saským králem mnoho anglických thanů vyzbrojených pouze kamennými bojovými sekerami svých předků.

Také v Itálii existovalo dlouhé období známé italským archeologům jako eneolit, kdy vedle sebe existovaly kvalitní křemenné nástroje a velmi špatné měděné a bronzové nástroje, takže zatímco neolit trval v západní Evropě čtyři nebo pět tisíc let, na svém počátku se bez jasného vymezení odlišuje od předchozího paleolitu a na svém konci postupně splývá s následujícími epochami kovů.

Po úvodní kampigenské fázi následovalo dlouhé období typické pro neolit, známé jako Robenhausen neboli doba švýcarských jezerních obyvatel, které dosáhlo svého vrcholu kolem roku 5000 př. n. l. Jezerní obydlí byla zřejmě dílem výhradně kulatých lebek alpinských ras a nacházejí se v hojném počtu v celé oblasti Alp a jejich podhůří a podél údolí Dunaje.

Tyto robenhausovské kůlové vesnice byly v Evropě nejstarší známou formou pevného osídlení a kultura, která se s nimi pojila, znamenala velký pokrok oproti předchozímu paleolitu. Tento typ stálého osídlení vzkvétal po celý svrchní neolit a následující dobu bronzovou. Kůlové vesnice končí ve Švýcarsku s prvním výskytem železa, ale jinde, jako například v horním Podunají, existovaly ještě v době Hérodotově.

Domestikovaná zvířata a zemědělství, stejně jako hrubá keramika, se poprvé objevují v průběhu robenhausenu. Stále byla běžná honba, doplněná lovem do pastí a rybolovem, ale pravděpodobně spíše kvůli oděvu než kvůli potravě. Trvalé sídlo je samozřejmě základem zemědělské komunity a zahrnuje alespoň částečné opuštění honitby, protože pouze nomádi mohou sledovat zvěř při jejích sezónních migracích a ulovená zvířata brzy opouštějí okolí osad.

Období Terramara v severní Itálii bylo pozdější fází kultury souběžnou s horním Robenhausenem a bylo typické pro dobu bronzovou. V období Terramara se oblíbenými letovisky namísto kůlových vesnic budovaných v jezerech staly opevněné a ohrazené hradiště v bažinách nebo v blízkosti břehů řek. V tomto období se objevují první stopy po mědi. Nejstarší lidské pozůstatky v terramarských nalezištích mají dlouhé lebky, ale brzy se objevují kulaté lebky ve spojení s bronzovými nástroji. To svědčí o původním obyvatelstvu mediteránní příbuznosti, které bylo později zavaleno alpinským obyvatelstvem.

Neolitická kultura se vyživovala také na severu Evropy a zejména ve Skandinávii, dnes již nezaledněné. Pobřeží Baltského moře bylo zřejmě poprvé osídleno na samém počátku

tohoto období, protože zde nebyly nalezeny žádné stopy po paleolitické industrii kromě maglemose, která představuje teprve nejpozdější fázi starší doby kamenné. Kuchyňské middeny neboli hromady odpadků ve Švédsku, a zejména v Dánsku, pocházejí z raného neolitu, a jsou tedy o něco starší než obyvatelé jezer. Nebyly v nich nalezeny žádné stopy po zemědělství a jediným domestikovaným zvířetem byl zřejmě pes.

Z těchto dvou center, z Alp a ze severu, se západní Evropou šířila propracovaná a pestrá neolitická kultura a po prvních přistěhovalcích nových ras došlo k autochtonnímu vývoji jen málo ovlivněnému obchodními styky s Asií.

Můžeme předpokládat, že rozložení ras v neolitu bylo zhruba následující: Středomořská pánev a západní Evropa, včetně Španělska, Itálie, Galie, Británie a západní části Německa, byly osídleny mediteránními dlouhými hlavami; Alpy a bezprostředně přilehlá území, s výjimkou údolí Pádu, spolu s velkou částí Balkánu, byly osídleny alpinskými typy. Tito alpinci se rozšiřovali na sever, až se ve východním Německu a Polsku dostali do kontaktu s nejjižnějšími nordickými typy, ale vzhledem k tomu, že Karpaty byly v mnohem pozdější době, konkrétně od 4. do 8. století n. l., centrem radiace alpinských Slovanů, je velmi pravděpodobné, že během neolitu leželi raní nordičtí Slované dále na sever a na východ.

Severně od alpinců se rozkládaly nordické oblasti, které spolu s východním Německem, Polskem a Ruskem zaujímaly pobřeží Baltského moře a Skandinávie. Na samém počátku

neolitu, a možná ještě dříve, tato rasa obsadila Skandinávii a Švédsko se stalo mateřskou školou germánské subdivize nordické rasy. Právě v této zemi se nejvíce zvýraznily zvláštní znaky postavy a světlovlasosti a právě tam je dnes nacházíme v největší čistotě. Během neolitu musely být zbytky raně paleolitického člověka početné, ale později byly buď vyhubeny, nebo pohlceny stávajícími evropskými rasami.

Po celou dobu neolitu byly Mezopotámie a Egypt tisíce let před Evropou, ale zdá se, že jen malé množství kultury z těchto zdrojů pronikalo na západ údolím Dunaje, tehdejší a ještě dlouho poté hlavní cestou styku mezi západní Asií a srdcem Evropy. Určitá část obchodu také procházela od Černého moře po ruských řekách k baltským břehům. Po těchto cestách se ze severu do mediteránního světa dostával baltský jantar, zkamenělá pryskyřice, kterou si dávní lidé velmi cenili pro její magické elektrické vlastnosti.

Zlato bylo pravděpodobně prvním kovem, který upoutal pozornost primitivního člověka, ale samozřejmě se dalo použít pouze k ozdobným účelům. Měď, která se často vyskytuje v čistém stavu, byla rovněž jedním z prvních známých kovů a pravděpodobně pocházela nejprve buď z dolů na Kypru, nebo ze Sinajského poloostrova. O těchto posledně jmenovaných dolech je známo, že byly systematicky zpracovávány před rokem 3800 př. n. l., a mnohem dříve se kov musel získávat primitivními metodami z povrchové rudy. Je tedy pravděpodobné, že měď byla v Egyptě známa a používána, nejprve na ozdoby a později na nástroje, již před rokem 5000

př. n. l. a v mezopotámských oblastech pravděpodobně ještě dříve.

S použitím mědi neolit končí a brzy poté začíná doba bronzová. Tento další krok vpřed byl učiněn zřejmě kolem roku 4000 př. n. l., kdy jakýsi neznámý génius objevil, že z amalgámu devíti dílů mědi a jednoho dílu cínu vznikne kov, který dnes nazýváme bronz a který má strukturu a pevnost vhodnou pro výrobu zbraní a nástrojů. Tento objev znamenal převrat ve světě. Nový poznatek se dlouho šířil a zbraně z tohoto materiálu měly pohádkovou hodnotu, zejména v zemích, kde nebyly žádné domácí doly a kde se oštěpy a meče daly získat pouze obchodem nebo dobytím. O úctě, které se těšily tyto bronzové zbraně a ještě více pozdější zbraně železné, svědčí nesčetné legendy a mýty o kouzelných mečích a zbrojích, jejichž vlastnictví činilo majitele téměř nezranitelným a neporazitelným.

Nutnost získávat cín pro tento amalgám vedla k raným plavbám Féničanů, kteří z měst Týru a Sidonu a jejich dcery Kartága procestovali celou délku Středozemního moře, založili kolonie ve Španělsku, aby mohli pracovat ve španělských cínových dolech, prošli kolem Herkulových sloupů a nakonec se plavili přes bouřlivý Atlantik na Kassiteridy, cínové ostrovy Ultima Thule. Tam na pobřeží Cornwallu obchodovali s domorodými Brity, příbuznými mediteránní rasy, se vzácným cínem. Tyto nebezpečné a nákladné plavby se stanou vysvětlitelnými pouze tehdy, vezmeme-li v úvahu hodnotu tohoto kovu pro složení bronzu.

Poté, co byly tyto bronzové zbraně v Egyptě zdokonaleny, rozšířily se znalosti o jejich výrobě a používání prostřednictvím výbojů do Palestiny a kolem roku 3000 př. n. l. na sever do Malé Asie.

Vliv vlastnictví těchto nových zbraní na alpinské obyvatelstvo západní Asie byl magický a vedl k intenzivnímu a konečnému rozšíření kulatých lebek do Evropy. Tato invaze prošla Malou Asií, Balkánem a údolím Dunaje, ze severu se přelila do Itálie, zavedla bronz mezi dřívější alpinské obyvatele jezer ve Švýcarsku a mezi mediteránní obyvatele terramarských stanovišť v údolí Pádu a později se dostala až na západ do Británie a na sever do Holandska a Norska.

Současný výskyt bronzu kolem roku 3000 nebo 2800 př. n. l. na jihu i severu Itálie lze pravděpodobně přičíst vlně téže invaze, která dorazila do Tunisu a na Sicílii a prošla Egyptem, kde po sobě zanechala tzv. kulaté lebky z Gízy. S první znalostí kovů začíná eneolitické období Italiků.

Zavedení bronzu do Anglie a do Skandinávie lze bezpečně datovat zhruba o tisíc let později, kolem roku 1800 př. n. l. Skutečnost, že se alpinci jen stěží dostali do Irska a že samotná invaze do Británie nebyla natolik intenzivní, aby zanechala v lebkách stávajícího obyvatelstva nějaký podstatný záznam o svém průchodu, naznačuje, že v této době bylo Irsko odděleno od Anglie a že pozemní spojení mezi Anglií a Francií bylo přerušeno. Výpočet výše uvedených dat je samozřejmě poněkud hypotetický, ale pevným faktem zůstává, že tato poslední expanze alpinců přinesla znalost bronzu do západní a

severní Evropy a k tam žijícím mediteránním a nordickým národům.

Důsledek zavedení bronzu v oblastech obývaných převážně mediteránní rasou podél pobřeží Atlantiku a v Británii, stejně jako v severní Africe od Tunisu po Maroko, je patrný z širokého rozšíření megalitických pohřebních památek, které zřejmě nebyly postaveny alpíny, ale dolichocefy. Výskyt bronzových nástrojů a zbraní v pohřbech jasně ukazuje, že megality pocházejí z této doby bronzové. Jejich stavba a používání však pokračovaly přinejmenším do doby, kdy se objevily nejstarší stopy železa, a ve skutečnosti byly mohylové pohřby u Vikingů běžné až do zavedení křesťanství.

Znalost železa a bronzu v Evropě se soustřeďuje kolem oblasti obývané alpíny ve východních Alpách a její nejranější fáze je známá jako halštatská kultura podle městečka v Tyrolsku, kde byla poprvé objevena. Tato halštatská železářská kultura vzkvétala kolem roku 1500 př. n. l. Ať už alpinci přivezli z Asie, nebo v Evropě vynalezli tavení železa, byli to nordici, kdo z jeho používání těžil. Bronzové a později i železné zbraně se v rukou těchto nordických barbarů ukázaly jako strašlivě účinné a obrátily se především proti svým alpinským učitelům. S těmito kovovými meči v rukou si nordici nejprve podmanili alpíny ve střední Evropě a pak náhle vstoupili do antického světa jako nájezdníci a ničitelé měst a klasické civilizace na severním pobřeží Středozemního moře padaly jedna po druhé před „Furor Normanorum“, stejně jako o dva tisíce let později zpustošila provincie Říma poslední vlna mužů ze severu, germánské kmeny.

Prvními nordickými kmeny, které se objevily v evropských dějinách, jsou kmeny hovořící árijskými jazyky v podobě různých keltských a příbuzných dialektů na západě, umbrijštiny v Itálii a thráčtiny na Balkáně.Tyto kmeny, které se valily ze severu, s sebou strhly velké množství alpinců, které již důkladně nordizovaly. Proces dobývání a asimilace těchto alpinců musel probíhat dlouhá staletí před našimi prvními historickými záznamy a dílo bylo vykonáno tak důkladně, že samotná existence této alpinské rasy jako samostatného poddruhu člověka byla vlastně po tisíce let zapomenuta jimi samými i celým světem, dokud ji v naší době neodhalila věda o měření lebek.

Halštatská železná kultura se do západní Evropy nerozšířila a tavba a rozsáhlé používání železa v jižní Británii a severozápadní Evropě jsou mnohem pozdějšího data a objevují se v tzv. období La Tene, které se obvykle klade do 5. a 4. století př. n. l. Železné zbraně byly v Anglii známy mnohem dříve, snad již 800 nebo 1000 let př. n. l., ale byly velmi vzácné a pravděpodobně šlo o import z kontinentu.

Šíření této laténské kultury je spojováno s Kimry, kteří představovali poslední vlnu keltsky mluvících nájezdníků do západní Evropy, zatímco dřívější nordičtí Galové a Goidlové přišli do Galie a Británie vybaveni pouze bronzem.

V době římské, která následuje po období La Tene, zaujímají tři hlavní evropské rasy relativní pozice, které zaujímaly během celého neolitu a které si drží dodnes, s tou výjimkou, že nordický druh byl v západní Evropě zastoupen v menší míře, než když o několik set let později zaplavily tyto

země germánské kmeny; ale na druhé straně nordičtí obyvatelé zaujímali rozsáhlá území ve východním Německu, Maďarsku, Polsku a Rusku, která dnes obývají Slované alpinské rasy, a také mnohé země ve střední Evropě byly v římských dobách obývány světlovlasými a modrookými barbary, kde nyní převažuje hnědé obyvatelstvo a rok od roku je jich více.

Alpinská rasa

Alpinská rasa je jednoznačně východního a asijského původu. Tvoří nejzápadnější rozšíření rozšířeného poddruhu, který mimo Evropu obývá Malou Asii, Írán, Pamír a Hindúkuš. Ve skutečnosti byly západní Himálaje pravděpodobně centrem jeho původního vývoje a radiace a jeho asijští příslušníci tvoří samostatnou podskupinu, armenoidy.

Alpinská rasa se vyznačuje kulatým obličejem a odpovídajícím kulatým tvarem lebky, která má u pravých Arménů zvláštní, kuželovitý tvar, což je snadno rozpoznatelný znak. Alpíny nesmíme zaměňovat s mongoly se šikmýma očima, kteří se soustřeďují kolem Tibetu a ve stepích severní Asie. Skutečnost, že obě tyto rasy mají kulatou lebku, neznamená totožnost původu, stejně jako dlouhé lebky nordiků a mediteránců nevyžadují, aby byly obě považovány za jeden poddruh, ačkoli dobří antropologové byli tímto paralelismem uvedeni v omyl. Alpinci jsou zavalité postavy a mírně nízkého vzrůstu, s výjimkou případů, kdy byli smíšeni s nordickými prvky. Tato rasa se také vyznačuje tmavými vlasy, které mají tendenci k tmavě hnědé barvě, a v Evropě v současné době je oko obvykle tmavé, ale někdy i šedé. Prapředci protoalpíni z vysočin západní Asie museli mít samozřejmě hnědé oči a velmi tmavé, pravděpodobně černé vlasy. Zda jsme oprávněni považovat šedé oči za charakteristické pro populace se smíšenou alpinskou a nordickou krví, je těžké určit, ale jedno je jisté, kombinace modrých očí a lněných vlasů není nikdy alpinská.

Evropští alpinci si kromě lebky zachovali jen velmi málo ze svého asijského původu a byli v kontaktu s nordickou rasou tak dlouho, že jsou ve střední a západní Evropě všude prosyceni krví této rasy. Mnohé populace, které jsou dnes považovány za dobré Němce, jako například většina Wurtemberčanů, Bavorů, rakouských Švýcarů a Tyrolčanů, jsou pouze germanizovaní alpinci.

První výskyt alpinců v Evropě se datuje do azilského období, kdy je reprezentuje rasa Furfooz-Grenelle. Později došlo k několika invazím této rasy, která se do Evropy dostala v neolitu z maloasijských náhorních plošin přes Balkán a údolí Dunaje. Zdá se, že prošla také na sever od Černého moře, protože tam byly objeveny nepatrné stopy kulatých lebek, které dávno předcházejí existující populaci, ale dnešní ruská brachycefalie je mnohem pozdějšího původu.

Tato rasa se nakonec rozšířila daleko na severozápad a nakonec se dostala do Norska, Dánska a Holandska, kde mezi dolichocefalickými domorodci vysadila malé kolonie kulatých lebek, které existují dodnes. Když tato invaze dosáhla nejzazšího severozápadu Evropy, její energie se vyčerpala a nájezdníci byli brzy vytlačeni zpět do střední Evropy nordiky. Alpinci v této době maximálního rozšíření, tedy kolem roku 1800 př. n. l., přešli do Británie, několik jich dorazilo do Irska a na oba tyto ostrovy zavedli bronz. Vzhledem k tomu, že se tento kov objevuje přibližně ve stejné době ve Švédsku, lze předpokládat, že byl zavlečen stejnou invazí, o níž dodnes přetrvává záznam v podobě existence kolonie kulatých lebek v jihozápadním Norsku.

Bronzová kultura všude předchází nejstaršímu výskytu keltsky mluvících nordiků v západní Evropě.

Muži z kruhových mohyl v Anglii byli alpinci, ale jejich počet byl tak mizivý, že po sobě v lebkách žijící populace nezanechali žádný prokazatelný důkaz o svém dobývání. Pokud se nám někdy podaří přesně rozčlenit různé kmeny, které se ve více či méně nepatrném množství dostávají do krve Britských ostrovů, najdeme stopy těchto mužů z kruhových mohyl i další zajímavé a starobylé pozůstatky, zejména na západních ostrovech a poloostrovech.

Při studiu evropských populací je velkou a zásadní skutečností o Britských ostrovech to, že tam dodnes chybí alpinské kulaté lebky. Je to jediný významný stát v Evropě, v němž kulaté lebky nehrají žádnou roli, a jediný národ jakéhokoli významu složený výhradně z nordických a mediteránních ras v přibližně stejném počtu. Této skutečnosti nepochybně vděčí anglický národ za mnohé své individuality.

Invaze alpinců do střední Evropy, která proběhla v neolitu a následovala po azilských předchůdcích stejného typu - rase Furfooz-Grenelle -, představovala velmi velký kulturní pokrok. Přinesli si s sebou z Asie umění domestikace zvířat a první znalosti obilovin a keramiky a byli zemědělskou rasou, která ostře kontrastovala s masožravými lovci, kteří jim předcházeli.

Neolitické obyvatelstvo jezerních obydlí ve Švýcarsku a na nejsevernějším cípu Itálie, které vzkvétalo kolem roku 5000 př. n. l., patřilo k této alpinské rase. Srovnání skrovných tělesných pozůstatků těchto jezerních obyvatel s obyvateli

stávajících vesnic na březích jezer ukazuje, že tvar lebky se za posledních sedm tisíc let změnil jen málo nebo vůbec, a poskytuje nám další důkaz o stálosti jednotkových znaků.

Tato alpinská rasa v Evropě je nyní tak důkladně aklimatizovaná, že už není v žádném ohledu asijská a s Mongoly nemá kromě kulatých lebek nic společného. Takové mongolské prvky, které dnes existují v roztroušených skupinách po celé východní Evropě, jsou pozůstatkem pozdějších nájezdů tatarských hord, které počínaje Attilou v pátém století po stovky let pustošily východní Evropu.

V západní a střední Evropě je současné rozšíření alpinské rasy oproti jejímu původnímu rozsahu značným poklesem a všude byla podmaněna a zcela zaplavena keltsky a germánsky mluvícími nordickými národy. Počínaje prvním výskytem keltsky mluvících nordiků v západní Evropě byla tato rasa nucena ustoupit, ale všude smísila svou krev s krví dobyvatelů a nyní se zdá, že se po staletích nezájmu opět rozrůstá na úkor nadřazené rasy.

Do Španělska se alpinci dostali stejně jako do Británie v malém počtu a s vypotřebovanou silou, ale stále existují podél Kantaberských Alp i na severní straně Pyrenejí mezi francouzskými Basky. Po celém severoafrickém pobřeží jsou také patrné matné stopy po invazi kulaté lebky kolem roku 3000 př. n. l. přes Sýrii, Egypt, Tripolis a Tunis a odtud přes Sicílii do jižní Itálie.

Alpinská rasa tvoří dnes, stejně jako za Caesara, převážnou část obyvatelstva střední Francie a na ní se opírá nordická

aristokracie. Jako nižší vrstvy obývají belgickou vysočinu, kde, známí jako Valoni, mluví archaickým francouzským dialektem úzce příbuzným se starověkým langue d'oil. Tvoří většinu horalů v Alsasku, Lotrinsku, Bádensku, Wurtembersku, Bavorsku, Tyrolsku, Švýcarsku a severní Itálii, zkrátka v celém středoevropském masivu. V Bavorsku a Tyrolsku jsou alpinci tak důkladně germanizováni, že jejich skutečnou rasovou příbuznost prozrazují jen jejich kulaté lebky.

Když dorazíme do Rakouska, setkáme se se slovansky mluvícími národy, které tvoří podskupinu alpinské rasy, jež se objevila v pozdním historickém období a vychází z Karpat. V západní a střední Evropě je ve vztahu k nordické rase alpinský typ všude starobylý, základní a ponořený. Úrodné země, říční údolí a města jsou v rukou Germánů, ale ve východním Německu a Polsku nacházíme poměry obrácené. Zde je stará nordická líheň s nordickým substrátem, pod nímž se skrývá většina rolnictva; to se nyní skládá z kulatých lebek alpinských Slovanů. Nad nimi máme opět aristokratickou vyšší třídu, která se sem dostala relativně nedávno. Ve východním Německu je tato vyšší třída saská, v Rakousku švábská a bavorská.

Je známo, že Slované se do východního Německa dostali pronikáním, nikoliv dobýváním. Ve čtvrtém století se tito Vendové nazývali Venethi, Antes a Sclaveni a byli popisováni jako početně silní, ale ve válce opovrhovaní. Díky nedbalosti Germánů jim bylo umožněno, aby se ze svých domovů v blízkosti severovýchodních Karpat rozšířili daleko a obsadili země, které dříve patřily germánským národům, jež opustily svou zemi a stahovaly se do Římské říše. Góty, Burgundy,

Lombarďany a Vandaly nahradil pokorný Vend a jeho potomci dodnes tvoří vojíny ve východoněmeckých plucích, zatímco důstojníci se všude rekrutují z nordické vyšší třídy. Středověký vztah těchto slovanských kmenů k dominantnímu Germánovi dobře vyjadřuje význam otrok, který se v západních jazycích přenesl na jejich jméno.

K obsazení východního Německa a Polska Slovany došlo pravděpodobně v letech 400 až 700 n. l., ale v průběhu následujících staletí byly tyto alpinské prvky čas od času posilovány z východu a jihu. Od počátku 10. století, za svého císaře Jindřicha Ptáčníka, obrátili Sasové svou pozornost na východ a během následujících dvou století znovu dobyli a důkladně germanizovali celou tuto část Evropy.

Podobná řada změn v rasové převaze proběhla i v Rusku, kde kromě šlechty, která je z velké části nordická, tvoří část obyvatelstva staro-nordický typ, ačkoli většinu rolnictva tvoří alpinští Slované.

Ve východní Evropě jsou alpinci zastoupeni různými větvemi slovanských národů. Oblast jejich rozšíření byla rozdělena na dvě části obsazením velké dácké roviny Maďary kolem roku 900 n. l. Tito Maďaři přišli odněkud z východního Ruska mimo sféru árijské řeči a jejich vpád oddělil severní Slovany, známé jako Vendové, Češi, Slováci a Poláci, od jižních Slovanů, známých jako Srbové a Chorvati. Tito jižní Slované pronikli na Balkánský poloostrov v 6. století ze severovýchodu a dodnes tvoří velkou masu tamního obyvatelstva.

Centrum vyzařování všech těchto slovansky mluvících alpinců se nacházelo v Karpatech, zejména v rusínských oblastech Haliče a na východě až do okolí Pripjaťských bažin a pramenů Dněpru v Polesí, kde se předpokládá, že se slovanská nářečí vyvinula a odkud se kolem 8. století rozšířila po celém Rusku. Tito raní Slované byli pravděpodobně Sarmaté řeckých a římských autorů a jejich název „Venethi“ byl zřejmě pozdějším označením. Původní praslovanský jazyk, který byl árijský, museli kdysi dávno vnutit alpínům nordici, ale jeho vývoj do dnešních slovanských jazyků byl především dílem alpinců.

Jinými slovy, zdá se, že k expanzi alpinské slovansky mluvící skupině došlo mezi lety 400 a 900 n. l. a že se na východě rozšířili do oblastí, které byly původně nordické, podobně jako předtím Germáni převálcovali a vytlačili dřívější alpíny na západě. Mongolové, Tataři a Turci, kteří vtrhli do Evropy mnohem později, mají s alpinskou rasou společného jen málo, kromě kulaté lebky. Všechny tyto čistě asijské typy byly důkladně absorbovány a poevropštěny, s výjimkou některých lokalit v Rusku, zejména na východě a jihu, kde si mongoloidní kmeny udržely svůj typ buď v izolovaných a poměrně velkých skupinách, nebo po boku svých slovanských sousedů. V obou případech je izolace udržována náboženskými a sociálními rozdíly.

Avaři, rovněž asijského původu, předcházeli Maďarům v Maďarsku a Slovanům na Balkáně, ale s posledně jmenovanými splynuli, aniž by po sobě zanechali stopy, které by bylo možné identifikovat, pokud ovšem některé

mongoloidní znaky nalezené v Bulharsku nejsou tohoto původu.

Původní fyzický typ Maďarů a evropských Turků dnes prakticky vymizel v důsledku dlouhodobého míšení s původními obyvateli Maďarska a Balkánu. Tyto kmeny po sobě zanechaly jen málo, kromě svého jazyka a v případě Turků i svého náboženství. Dnešní brachycefaličtí Maďaři se mnohem více podobají rakouským Němcům než slovansky mluvícímu obyvatelstvu, které je obklopuje na severu a jihu, nebo Rumunům na východě.

Po Avarech se na jih od Dunaje objevili kolem konce 7. století Bulhaři, kteří přišli z východního Ruska, kde se podél Volhy dodnes udržely zbytky jejich příbuzných. Dnes se fyzicky shodují v západní polovině země s alpinskými Srby a ve východní polovině s mediteránní rasou, stejně jako Rumuni na černomořském pobřeží.

Po předcích Bulharů nezůstalo kromě jejich jména téměř nic. Jazyk, náboženství a téměř, ale ne zcela všechny fyzické typy zmizely.

První příslušníci nordické rasy museli při cestě do mediterránního světa projít přes alpinské populace a museli do sebe vstřebat určité množství alpinské krve. Proto byli Umbrijci v Itálii a Galové v západní Evropě sice převážně nordičtí, ale s alpinskou krví se mísili více než Belgové či Cymrové nebo jejich germánští následovníci, kteří se jako Gótové, Vandalové, Burgunďané, Helvéti, Alemani, Sasové, Frankové,

Lombarďané, Dánové a Seveřané objevují v dějinách jako čistí nordici germánské skupiny.

V některých částech svého výskytu, zejména v Savojsku a střední Francii, je alpinská rasa mnohem méně zasažena nordickými vlivy než jinde, ale na druhé straně vykazuje známky velmi staré příměsi s mediteránními a ještě staršími prvky. Ve vnitrozemí Bretaně stále existují brachycefalické populace alpinské rasy ve srovnatelné čistotě, i když jsou téměř zcela obklopeny populacemi nordickými.

Zatímco alpinci byli všude zaplaveni a vyhnáni do úkrytů hor, bojovná a neklidná povaha nordiků umožnila stabilnějšímu alpinskému obyvatelstvu pomalu se znovu prosadit a Evropa je dnes pravděpodobně mnohem více alpinská, než byla před patnácti sty lety.

Raní alpinci se velmi významně podíleli na rozvoji světové civilizace a byli prostředníkem, díky němuž se do Evropy dostalo mnoho kulturních pokroků z Asie. Tato rasa v době, kdy se poprvé objevila na západě, přinesla kočovným lovcům znalosti zemědělství, primitivního hrnčířství a domestikace zvířat, a umožnila tak velký nárůst počtu obyvatel a zakládání trvalých sídel. Ještě později se jeho konečná expanze stala prostředkem, díky němuž se znalost kovů dostala k mediteránnímu a nordickému obyvatelstvu na západě a severu. Po příchodu nordické rasy na scénu ztratila alpinská rasa svou identitu a klesla do podřízeného a nejasného postavení, které zaujímá dodnes.

V západní Asii mají příslušníci této rasy čest s nejstarší civilizací, kterou známe, a to se Sumerem a jeho severním sousedem Akadem v Mezopotámii. Je to také rasa Súz, Elamu a Médie. Ve skutečnosti k této rase patří celá mezopotámská civilizace s výjimkou pozdější Babylonie a Asýrie, které byly arabské a semitské, a Persie a říše Kassitů, které byly nordické a árijské.

V klasické, středověké a novověké době sehráli alpinci v evropské kultuře nevýznamnou roli a v západní Evropě byli tak důkladně nordizováni, že existují spíše jako prvek ve vývoji nordické rasy než jako samostatný typ. V současných dějinách však existuje mnoho náznaků, které ukazují na velký civilizační rozvoj slovanských větví této rasy, a svět musí být připraven na to, že jako jeden z výsledků současné války bude v Rusku probíhat velká průmyslová a kulturní expanze, možná založená na vojenské síle.

Mediterránní rasa

Mediterránní poddruh, dříve nazývaný iberský, je poměrně malá, lehká rasa s dlouhou lebkou, zbarvená do hněda, v některých částech svého výskytu až snědá. Zdá se, že v neolitu a možná ještě dříve obýval, stejně jako dnes, celé pobřeží Středozemního moře, včetně afrického pobřeží od Maroka na západě po Egypt na východě. Mediteránci jsou západními příslušníky poddruhu člověka, který tvoří podstatnou část obyvatelstva Persie, Afghánistánu, Balúčistánu a Hindustánu, snad s rozšířením na jih až na Cejlon.

Árizovaní Afghánci a Hindové v severní Indii mluví jazyky odvozenými ze starého sanskrtu a jsou vzdáleně příbuzní mediterránní rase. Kromě společné dolichocefalie se tyto národy zcela liší od Drávidů z jižní Indie, jejichž řeč je aglutinační a kteří vykazují silné známky hlubokého smíšení s dávným negritským substrátem jižní Asie.

Všude v asijské části svého výskytu překrývá mediterránní rasa ještě starobylejší negroidní rasu. Tito negroidi mají dodnes své zástupce mezi Předdravidy v Indii, Veddy na Cejlonu, Sakaji na Malajském poloostrově a domorodci na Andamanských ostrovech.

Tento mediterránní poddruh se na sklonku paleolitu rozšířil z povodí Vnitřního moře na sever přes Španělsko po celé západní Evropě včetně Britských ostrovů a před konečnou expanzí alpinců byl široce rozšířen až k doméně nordických dolichocefů a dotýkal se jí. Nepřekročil Alpy z jihu, ale rozšířil se kolem hor přes Rýn do západního Německa.

V celém tomto rozsáhlém areálu od Britských ostrovů až po Hindustán nelze předpokládat, že by existovala rasová identita. Určité části obyvatelstva zemí na celém tomto dlouhém úseku však vykazují ve své tělesné stavbě jasné známky původu z neolitické rasy společného původního typu, který můžeme nazvat protomediteránním.

Kromě nevyhnutelné příměsi pozdně nordických a raně paleolitických prvků má malý brunet Angličan za sebou možná deset tisíc let nezávislého vývoje, během něhož prošel selekcí způsobenou klimatickými a fyzikálními podmínkami jeho severního prostředí. Výsledkem je, že se specializoval daleko od protomediteránní rasy, která tuto krev do Británie původně přinesla, pravděpodobně ještě v době, kdy byla součástí kontinentální Evropy.

Na druhém konci rozsahu mediteránního druhu se tato rasa v Indii smísila s drávidskými a předdrávidskými negroidy. Mediteráncům v Indii se vnutily i další etnické prvky, které se k nim dostaly afghánskými průsmyky ze severozápadu. Výsledná rasová směs v Indii měla svou vlastní linii specializace. Pobyt v úrodném, ale nezdravém říčním dně, přímé paprsky tropického slunce a konkurence s odpradávna žijícími autochtonními obyvateli nešetrně vylučovaly generaci za generací, až současní Indové mají s prapůvodními proto-mediteránními obyvateli pramálo společného.

Angličané, Skotové a Američané vděčí za své brunety právě mediteránní rase na Britských ostrovech. Ve střední Evropě je podkladem alpinské rasy a ve skutečnosti všude, kde

je tato rasa v kontaktu s alpinci nebo nordiky, představuje zřejmě starobylejší vrstvu obyvatelstva.

Pokud je nám známo, tento mediteránní typ se ve Skandinávii nikdy nevyskytoval a všechny brunety, které se tam vyskytují, je třeba přičíst zavlečení v historických dobách. Mediteránní rasa také nikdy nevstoupila do vysokých Alp nebo je nepřekročila, jako to učinili nordičtí jedinci mnohem později na své cestě do Středomořské pánve od baltských břehů.

Mediteránní rasa se svými asijskými rozšířeními je všude na severu svého obrovského areálu od Španělska po Indii ohraničena kulatými lebkami, ale nezdá se, že by mezi těmito dvěma poddruhy člověka existovalo tolik důkazů o míšení jako mezi alpíny a nordiky.

Podél své jižní hranice je mediteránní rasa v kontaktu buď s negry s dlouhou lebkou z Etiopie, nebo se starobylou negrito populací z jižní Asie. V Africe se tato rasa rozšířila na jih přes Saharu a údolí Nilu a pozměnila krev negrů v senegambské i rovníkové oblasti.

Kromě těchto krevních směsí neexistuje mezi mediteránní rasou a negry naprosto žádný vztah. Skutečnost, že mediteránní rasa má dlouhou lebku stejně jako negři, nesvědčí o příbuznosti, jak bylo naznačeno. Přílišné zdůrazňování významu tvaru lebky jako somatologického znaku může být snadno zavádějící a při všech určováních rasy je třeba pečlivě zvažovat i jiné jednotkové znaky než proporce lebky.

Afrika severně od Sahary je nyní, a od počátku třetihor, ze zoologického hlediska součástí Evropy. To platí jak pro zvířata,

tak pro lidské rasy. Dnešní Berbeři ze severní Afriky jsou rasově totožní se Španěly a jihoitalskými obyvateli a starověcí Egypťané a jejich moderní potomci, feláhinové, jsou pouze jasně vyznačenými odrůdami této mediteránní rasy.

Egypťané se směrem na jih vytrácejí v takzvané Hamity (abychom použili zastaralý název) a příměs negří krve je stále větší, až nakonec dospějeme k čistým negrům. Na východě v Arábii nacházíme starobylou a vysoce specializovanou subdivizi mediteránní rasy, která od nepaměti překročila Rudé moře a vlila svou krev do negrů ve východní Africe.

Dnes tvoří mediteránní rasa v Evropě podstatnou část obyvatelstva Britských ostrovů, velkou část obyvatelstva Pyrenejského poloostrova, téměř třetinu obyvatelstva Francie, Ligurie, Itálie jižně od Apeninského poloostrova a všech středomořských pobřeží a ostrovů, z nichž na některých, jako například na Sardinii, se vyskytuje ve velké čistotě. Tvoří základ obyvatelstva Řecka a východního pobřeží Balkánského poloostrova. Všude ve vnitrozemí, s výjimkou východního Bulharska a Rumunska, bylo nahrazeno Jihoslovany a Albánci, kteří jsou směsicí starých Ilyrů a Slovanů. Na Britských ostrovech představuje mediteránní rasa přednordické obyvatelstvo a vyskytuje se ve značném počtu ve Walesu a v některých částech Anglie, zejména v okresech Fen severně od Londýna. Ve Skotsku je téměř vymizelá a zůstala po ní pouze hnědá barva jako doklad její dřívější rozšířenosti, i když je tam nyní často spojována s vysokou postavou.

Tato rasa dala světu velké civilizace Egypta, Kréty, Fénicie včetně Kartága, Etrurie a mykénského Řecka. Po smíchání a

oživení nordickými prvky nám dala nejvelkolepější ze všech civilizací, starověkou Helladu, a nejtrvalejší politickou organizaci, římský stát.

Do jaké míry vstoupila mediteránní rasa do krve a civilizace Říma, je dnes těžké říci, ale tradice Věčného města, jeho láska k organizaci, právu a vojenské efektivitě, stejně jako římské ideály rodinného života, věrnosti a pravdy, jasně ukazují spíše na nordický než na mediteránní původ.

Boje v raném Římě mezi Latiny a Etrusky a nekonečné hádky mezi patriciji a plebejci vznikly z toho, že v Římě vedle sebe existovaly dvě odlišné a střetávající se rasy, pravděpodobně nordická a mediteránní. Severské vlastnosti Říma ostře kontrastují s levantskými rysy klasických Řeků, jejichž těkavý a analytický duch, nesoudržnost, politická neschopnost a ochota uchýlit se ke zradě jasně ukazují na jižní a východní příbuznost.

Ačkoli je tato rasa velmi stará, v západní a jižní Evropě žije pravděpodobně již deset tisíc let a na jižním pobřeží Středozemního moře ještě déle, nelze ji označit za čistě evropskou. Cestu její migrace podél severního pobřeží Afriky a po západním pobřeží Evropy lze všude vysledovat podle krásně vybroušených kamenných zbraní a nástrojů. Megalitické památky se rovněž vyskytují ve spojitosti s touto rasou a vyznačují její linii postupu v západní Evropě, ačkoli zasahují mimo oblast rozšíření mediteránců až do oblasti skandinávských nordiků. Tyto obrovské kamenné stavby byly především sepulkrálními památníky a zdá se, že vznikly na základě napodobeniny egyptských pohřebních monumentů.

Pocházejí z doby, kdy se mediterránní rasa poprvé seznámila s výrobou a používáním bronzových nástrojů, a vyskytují se ve velkém množství, obrovských rozměrech a značné rozmanitosti podél severního pobřeží Afriky a po pobřeží Atlantiku přes Španělsko, Bretaň a Anglii až do Skandinávie.

Připouští se, že různé skupiny mediterránní rasy nemluvily zpočátku žádnou formou árijského jazyka. Tyto árijské jazyky, které známe, byly do mediterránního světa zavedeny ze severu. V baskičtině máme dodnes přežitek jednoho z předárijských jazyků, jimiž mluvilo mediterránní obyvatelstvo Pyrenejského poloostrova před příchodem árijsky mluvících Galů nordické rasy.

Jazyk těchto nájezdníků byl keltský a na většině území nahradil starověkou řeč domorodců, aby byl následně spolu s féničtinou, kterou se mluvilo v některých městech na jižním pobřeží, nahrazen latinou dobyvatelů Římanů. Latina, smíšená s některými drobnými prvky gótské stavby a arabské slovní zásoby, tvoří základ moderní portugalštiny, kastilštiny a katalánštiny.

Původní mediterránní rasa Pyrenejského poloostrova rychle vstřebala krev těchto dobyvatelských Galů, stejně jako později rozředila k nepoznání energické fyzické znaky germánských Vandalů, Sueviů a Vizigótů. Určité množství nordické krve dodnes přetrvává v severozápadním Španělsku, zejména v Galicii a podél Pyrenejí, a také obecně mezi vyššími vrstvami. Římané nezanechali žádné důkazy o své nadvládě kromě jazyka a náboženství, zatímco dřívější Féničané na pobřeží a pozdější houfy Maurů a Arabů po celém poloostrově,

ale hlavně na jihu, byli rasově blízce příbuzní s původními Ibery.

Ta část mediteránní rasy, která obývá jižní Francii, zaujímá území starověkého Languedoku a Provence, a byli to právě tito Provensálci, kdo ve středověku rozvíjeli a uchovávali romantickou civilizaci Albigenských, přežitek klasické kultury, který byl ve třináctém století utopen v krvi křížovou výpravou ze severu.

V severní Itálii obývá mediteránní rasa pouze pobřeží Ligurie. V údolí Pádu byli mediteránci převládající rasou v raném neolitu, ale se zavedením bronzu se objevují alpinci a na sever od Apeninského poloostrova dodnes převládají kulaté lebky. Kolem roku 1100 př. n. l. se přes Alpy ze severovýchodu přehnali nordičtí Umbrové a Oskové, dobyli severní Itálii a zavedli svou árijskou řeč, která se postupně rozšířila na jih. Poté byl umbrijský stát ovládnut Etrusky, kteří byli mediteránní rasy a kteří do roku 800 př. n. l. rozšířili svou říši na sever až k Alpám. V šestém století př. n. l. se údolí Pádu zmocnily nové houfy Nordiků, tentokrát přicházejících z Galie a hovořících keltskými dialekty, a v roce 390 př. n. l. tito Galové, posílení ze severu a pod vedením Brenna, vtrhli do Říma a zcela zničili etruskou moc. Od té doby se údolí Pádu začalo nazývat Cisalpinská Galie. Toto obyvatelstvo, smíšené s nordickými prvky, hlavně gótskými a lombardskými, přetrvává dodnes a tvoří páteř moderní Itálie.

K podobnému pohybu týchž Galů nebo Galatů, jak je nazýval řecký svět, který vycházel ze severní Itálie, došlo o sto let později, kdy se tito nordici v roce 279 př. n. l. náhle objevili

před Delfami v Řecku a poté se přehnali do Malé Asie a založili stát zvaný Galatie, který přetrval až do křesťanských dob.

Jižní Itálie byla až do svého dobytí Římem Magna Graecia a její obyvatelstvo si dodnes uchovává mnoho pelasgických řeckých prvků. Právě mezi těmito helénskými pozůstatky hledají umělci nejhezčí typy mediteránní rasy. Také na Sicílii je rasa čistě mediteránní, a to i přes příměs typů pocházejících ze sousedního pobřeží Tunisu. Všechny tyto vniklé prvky však byly příbuzné rasy. Stopy alpinských prvků v těchto oblastech a na přilehlém africkém pobřeží jsou velmi vzácné a je třeba je vztahovat k velké a poslední vlně invaze kulatých lebek, která do Evropy přinesla bronz.

V Řecku byli mediteránní Pelasgové, kteří mluvili neárijským jazykem, zaplaveni nordickými Achajci, kteří sem podle tradice pronikli ze severovýchodu před rokem 1250 př. n. l., pravděpodobně mezi lety 1400 a 1300 př. n. l. Pravděpodobně se objevily i ještě dřívější vlny stejných nordických nájezdníků, a to již v roce 1700 př. n. l., což bylo období migrace v celém antickém světě. Tito Achajci byli vyzbrojeni železnými zbraněmi halštatské kultury, kterými si podmanili domorodce používající bronz. Obě dosud nesmíšené rasy vystupují v jasném kontrastu v Homérově líčení obléhání Tróje, které je obecně kladeno do období 1194 až 1184 př. n. l.

Stejná invaze, která přivedla do Řecka Achajce, přivedla na pobřeží Malé Asie příbuzný nordický národ, známý jako Frýgové. Z této rasy pocházeli trojští vůdci.

Jak Trójanům, tak Řekům veleli mohutní světlovlasí vládci, Homérovi hrdinové, zatímco většinu vojsk na obou stranách tvořili malí snědí Pelasgové, nedokonale vyzbrojení a nemilosrdně zmasakrovaní vůdci na obou stranách. Jedinými obyčejnými vojáky, o nichž se Homér zmiňuje jako o příslušnících stejné rasy jako o hrdinech, byli Achilleovi Myrmidoni.

V době, kdy se Achajci a Pelasgové začali spojovat, přišly ze severních hor nové hordy nordických barbarů, souhrnně nazývaných Heléni, a zničily starou homérsko-mykénskou civilizaci. Tato dórská invaze se odehrála krátce před rokem 1100 př. n. l. a přinesla do Řecka tři hlavní nordické kmeny, dórskou, eolskou a iónskou skupinu, které zůstaly více či méně odlišné a samostatné po celou dobu řeckých dějin. Je více než pravděpodobné, že tato invaze či rojení nordických kmenů do Řecka bylo součástí stejného všeobecného rasového otřesu, který do Itálie přivedl Umbrijce a Oscany. Následují dlouhá léta intenzivních a tvrdých konfliktů mezi starým obyvatelstvem a nově příchozími, a když se vřava této revoluce uklidní, objevuje se klasické Řecko. To, co zbylo z Achájců, odešlo na severní Peloponés a přeživší z raného pelasgického obyvatelstva zůstalo v Messénii a sloužilo jako heilótové svým spartským pánům. Řecké kolonie v Malé Asii založili uprchlíci, kteří utíkali před těmito dórskými nájezdníky.

Zdá se, že pelasgický kmen se nejlépe udržel v Attice a Iónských státech. Zdá se, že dórští Sparťané si zachovali více charakteru nordických barbarů než iónští Řekové, ale velkolepá

civilizace Hellady vznikla spojením obou prvků, achájského a helénského nordického a pelasgického mediteránního.

Kontrast mezi dórskou Spartou a iónskými Athénami, mezi vojenskou zdatností, důkladnou organizací a obětavostí občanů pro blaho státu, které tvořily základ lakedaimonské moci, a attickou brilancí, nestálostí a extrémním rozvojem individualismu, se nápadně podobá kontrastu mezi Pruskem s jeho spartskou kulturou a Francií s její aténskou mnohostranností.

K této směsici dvou ras v klasickém Řecku přispěli mediteránní Pelasgové svou mykénskou kulturou a nordičtí Achajci a Heléni svým árijským jazykem, bojovností a evropským aspektem řeckého života.

Prvním výsledkem smíšení dvou tak protikladných poddruhů, jako jsou nordická a mediteránní rasa, byl opakovaně nový kulturní rozmach. K tomu dochází, jakmile starší rasa předá dobyvatelům svou civilizaci a dříve, než vítězové dovolí, aby jejich krev byla zaplavena směsí. Zdá se, že k tomuto procesu došlo v Řecku již několikrát.

Později, v roce 339 př. n. l., kdy byla původní nordická krev beznadějně rozředěna smíšením se starověkými mediteránními prvky, se Hellas stala snadnou kořistí Makedonie. Vojska Filipa a Alexandra byla nordická a představovala nekulturní, ale nesmíšený původní typ Achájců a Helénů. Jejich nezlomná bojová síla byla neodolatelná, jakmile se zorganizovala do makedonské falangy, ať už byla namířena proti jejich zdegenerovaným bratrům Řekům, nebo proti

Peršanům, jejichž původní nordické prvky v té době již také prakticky vymizely. Když se zase čistá makedonská krev znehodnotila smíšením s Asiaty, zmizeli i oni a dokonce i královské makedonské dynastie v Asii a Egyptě brzy přestaly být nordické nebo řecké, s výjimkou jazyka a zvyků.

Je zajímavé, že řecké státy, v nichž převládal nordický prvek, přežily ostatní státy. Athény padly dříve než Sparta a Théby přežily obě. Makedonie byla v klasických dobách považována za zcela nejbarbarštější stát v Helladě a sotva byla uznávána jako součást Řecka, ale právě díky vojenské síle jejích armád a Alexandrově genialitě se Levanta a západní Asie helenizovaly. Alexandr se svými nordickými rysy, akvilínovým nosem, jemně vlnitými žlutými vlasy a smíšenýma očima, z nichž levé bylo modré a pravé velmi černé, je typickým představitelem tohoto nordického dobývání Blízkého východu.

V řecky mluvících zemích a na ostrovech dnes není možné nalézt v čistotě fyzické rysy antické rasy a především mezi čistými nordiky anglonormanského typu se vyskytují ony hladké a pravidelné klasické rysy, zejména linie obočí a nosu, které byly potěšením helénských sochařů.

Pokud jde o moderní Evropu, kultura přišla z jihu, nikoli z východu, a tomuto mediteránnímu poddruhu vděčíme za základy naší civilizace. Starověký mediterránní svět patřil k této rase; dlouho trvající egyptská civilizace, která vydržela po tisíce let téměř nepřetržitého sledu; zářivá minojská říše na Krétě, která vzkvétala mezi lety 4000 a 1200 př. n. l., a byla předchůdkyní mykénských kultur Řecka, Kypru, Itálie a Sardinie; tajemná říše Etrurie, předchůdkyně a učitelka Říma;

helénské státy a kolonie v celém Středomoří a Černém moři; námořní a obchodní mocnost Fénicie a její mocná kolonie, císařské Kartágo; to vše bylo výtvorem této rasy. Námořní říše Kréty, když její královský palác v Knóssu vypálili „mořské národy“ ze severu, přešla na Týr, Sidon a Kartágo a od nich na Řeky, takže raný rozvoj námořního umění je třeba připsat této rase a od ní se sever o staletí později naučil své námořní architektuře.

Ačkoli si mediterránní rasa nemůže nárokovat vynález syntetických jazyků a ačkoli sehrála poměrně malou roli ve vývoji civilizace středověku a novověku, přesto jí náleží hlavní zásluhy o klasickou evropskou civilizaci v oblasti věd, umění, poezie, literatury a filozofie, stejně jako hlavní část řecké civilizace a velmi velký podíl na římské říši.

Ve Východní říši byli mediteránci převládajícím činitelem pod rouškou byzantských Řeků. Vzhledem k tomu, že naše dějiny byly psány pod vlivem římské ortodoxie, a protože v očích franských křižáků byli byzantští Řekové kacíři, byli u nás považováni za zdegenerované zbabělce.

Po celý středověk však Byzanc představovala nepřetržitě římskou říši na Východě a jako hlavní město této říše držela mohamedánskou Asii na uzdě téměř tisíc let. Když nakonec v roce 1453 císařské město, opuštěné západním křesťanstvem, přepadli osmanští Turci a Konstantin, poslední z římských císařů, padl s mečem v ruce, odehrála se jedna z největších tragédií všech dob.

S pádem Konstantinopole římská říše definitivně odchází ze scény dějin a vývoj civilizace se přesouvá ze středomořských zemí a mediteránní rasy k Severnímu moři a nordické rase.

Nordická rasa

Ukázali jsme, že mediteránní rasa přišla do Evropy z jihu a je součástí velké skupiny národů zasahující do jižní Asie, že alpinská rasa přišla z východu přes Malou Asii a údolí Dunaje a že její současné evropské rozšíření je pouze nejzápadnějším bodem etnické pyramidy, jejíž základna pevně spočívá na lidech s kulatými lebkami z velkých náhorních plošin střední Asie. Obě tyto rasy jsou tedy západním rozšířením asijských poddruhů a ani jednu z nich nelze považovat za výlučně evropskou.

U zbývající rasy, nordické, je však situace jiná. Jedná se o čistě evropský typ, který své fyzické znaky a civilizaci vyvinul v rámci tohoto kontinentu. Jedná se tedy o Homo europaeus, bílého člověka par excellence. Všude se vyznačuje určitými jedinečnými zvláštnostmi, a to světlovlasostí, vlnitými vlasy, modrýma očima, světlou pletí, vysokým, úzkým a rovným nosem, které jsou spojeny s velkým vzrůstem a dlouhou lebkou, jakož i s bohatým ochlupením hlavy a těla.

Hojnost vlasů je starobylý a obecný znak, který nordici sdílejí s alpíny Evropy i Asie, ale světlé oči a světlé vlasy jsou znaky relativně nedávné specializace, a tudíž velmi nestálé. Čistá nordická rasa se v současnosti soustřeďuje kolem břehů Baltského a Severního moře, odkud se šíří na západ, jih a východ všemi směry a postupně zaniká v obou předchozích rasách.

Centrum její největší čistoty je nyní ve Švédsku a není pochyb o tom, že zpočátku byl Skandinávský poloostrov a

později bezprostředně přilehlé břehy Baltu centry vyzařování germánské či skandinávské větve této rasy. Obyvatelstvo Skandinávie se od počátku neolitu skládalo z tohoto nordického poddruhu a Švédsko dnes představuje jednu z mála zemí, které nikdy nezaplavilo cizí podmanění a v nichž od počátku existoval pouze jediný rasový typ. Tento národ je jedinečný svou jednotou rasy, jazyka, náboženství a společenských ideálů.

Jižní Skandinávie se stala vhodnou pro lidské obydlí až po ústupu ledovců před dvanácti tisíci lety a zřejmě byla okamžitě osídlena nordickou rasou. To je jedno z mála geologických dat, které je absolutní, a nikoli relativní. Opírá se o velmi zajímavou sérii výpočtů, které provedl baron DeGeer na základě skutečného počítání vrstevnatých nánosů hlíny, které každoročně ukládají ustupující ledovce, přičemž každá vrstva představuje letní nános podledovcového proudu. Nordici se poprvé objevují na konci paleolitu podél pobřeží Baltu. Nejstarší industrie objevená v této oblasti je známá jako maglemose, nalezená v Dánsku a jinde kolem Baltu, a je pravděpodobně kulturou protogermánské větve nordické rasy. Dosud nebyly nalezeny žádné lidské ostatky.

Vitalita a síla nordické rasy jako celku je taková, že se nemohla vyvinout na tak omezeném území, jako je jižní Švédsko, i když se tam její germánská část vyvíjela v poměrné izolaci. Nordici museli mít větší prostor pro svou specializaci a delší dobu pro svůj vývoj, než umožňuje omezená doba, která uplynula od doby, kdy se Švédsko stalo obyvatelným. Pro vývoj tak výrazného typu je zapotřebí kontinentální oblast izolovaná a chráněná po dlouhé věky před pronikáním jiných ras.

Klimatické podmínky musely být takové, že si vynutily tvrdé vylučování defektů prostřednictvím tuhých zim a nutnost průmyslu a prozíravosti při zajišťování celoroční potravy, oděvu a přístřeší během krátkého léta. Takové nároky na energii by při dlouhém trvání vytvořily silnou, mužnou a samostatnou rasu, která by v bitvě nevyhnutelně přemohla národy, jejichž slabší prvky nebyly očištěny podmínkami stejně drsného prostředí.

Těmto požadavkům odpovídají lesy a roviny východního Německa, Polska a Ruska. Zde se vyvinul protonordický typ a zde se nacházejí jeho pozůstatky. Před Asií na východě je chránilo tehdejší téměř souvislé vodní spojení přes východní Rusko mezi Bílým a starým Kaspicko-aralským mořem.

Během posledního zalednění (würmské zalednění), které bylo stejně jako předchozí zalednění považováno za období poklesu pevniny, se Bílé moře rozšířilo daleko na jih od svých dnešních hranic, zatímco rozšířené Kaspické moře, tehdy i dlouho poté spojené s Aralským mořem, se rozšířilo na sever až k velkému ohybu Volhy. Meziprostor byl poset velkými jezery a močály. Během würmského zalednění a ještě dlouho poté tak Evropu od Asie oddělovala téměř úplná vodní bariéra mělkého moře, která se nacházela těsně na západ od nízkého pohoří Ural. Přerušené spojení bylo obnoveno těsně před úsvitem dějin mírným vyvýšením pevniny a zmenšením Kaspicko-uralského moře v důsledku rostoucího vysychání, které zanechalo jeho dnešní hladinu pod úrovní mořské hladiny.

Důležitým prvkem izolace této nordické kolébky na jihu je skutečnost, že od nejstarších dob až do dnešních dnů byl všude

tlak obyvatelstva směřován z bezútěšného a neplodného severu na jih a východ do slunných a vyčerpávajících zemí Francie, Itálie, Řecka, Persie a Indie.

V těchto lesích a stepích severu se postupně izolovaně vyvíjela nordická rasa, která velmi brzy obsadila Skandinávský poloostrov spolu s velkou částí území, jež je dnes ponořeno pod hladinou Baltského a Severního moře.

Nordické kmeny tvoří všude v Rusku substrát obyvatelstva a jsou základem Slovanů s kulatou lebkou, kteří se poprvé objevují před více než tisíci lety jako lidé přicházející nikoli ze směru od Asie, ale od jižního Polska. Pohřební mohyly zvané kurgany jsou roztroušeny po celé Rusi od Karpat po Ural a obsahují četné pozůstatky dolichocefalické rasy; ve skutečnosti jsou více než tři čtvrtiny lebek tohoto typu. Kulaté lebky se na staroruských pohřebištích poprvé objevují kolem roku 900 n. l. a brzy jich přibývá do té míry, že ve slovanském období od 9. do 13. století byla polovina lebek brachycefalických, zatímco na současných pohřebištích je podíl kulatých lebek ještě větší. Tento prastarý nordický prvek však stále tvoří velmi významnou část obyvatelstva severního Ruska a přispívá k blonďatosti a zrzavosti, tak charakteristické pro dnešní Rusy. Jakmile opustíme pobřeží Baltského moře, nordické znaky se směrem na jih i na východ vytrácejí. Světlovlasý prvek v ruské šlechtě je pozdějšího skandinávského a germánského původu. Když moře, která oddělovala Rusko od Asie, vyschla a když izolace a náročné podnebí severu vykonaly své a vytvořily energický nordický typ, vtrhli tito muži mezi jižní rasy a dobyli východ, jih i západ. Ze severu si s sebou přinesli odolnost a sílu,

kterou získali v náročných podmínkách dlouhého zimního období, a porazili v boji obyvatele starších a slabších civilizací, aby pak ve svých nových domovech podlehli změkčujícím vlivům života v pohodlí a dostatku.

Nejstarší výskyt árijsky mluvících nordiků v dějinách je naší první matnou představou o Sácích, kteří do Indie přinesli sanskrt, o Kimmerijcích, kteří se přes kavkazské průsmyky valili z pastvin jižního Ruska, aby napadli Médskou říši, a o Achájcích a Frygijcích, kteří dobyli Řecko a egejské pobřeží Malé Asie. Kolem roku 1100 př. n. l. pronikají nordici do Itálie jako Umbrové a Oskové a brzy poté překračují Rýn do Galie. Tento západní předvoj se skládal z keltsky mluvících kmenů, které dlouho obývaly ty oblasti v Německu, jež ležely jižně a západně od germánsky mluvících nordiků, kteří se v této rané době pravděpodobně omezovali na Skandinávii a bezprostřední pobřeží Baltu a začínali se tlačit na jih.

Zdá se, že tato první vlna nordiků prošla písečnými pláněmi severní Evropy směrem na západ a přes Nízké země se dostala do Francie. Odtud se jako Goidlové rozšířili na sever do Británie, kam dorazili kolem roku 800 př. n. l. Jako Galové si podmanili celou Francii a postupovali dále na jih a západ do Španělska a přes Přímořské Alpy do severní Itálie, kde se setkali se svými příbuznými nordickými Umbry, kteří již dříve překročili Alpy ze severovýchodu. Další keltsky mluvící nordici se zřejmě stěhovali po Rýnu a Dunaji a v době příchodu Římanů na scénu byly Alpy ve střední Evropě již důkladně keltské. Tyto kmeny se tlačily na východ do jižního Ruska a na Krym dorazily již ve 4. století př. n. l. Smíšené s domorodci je

Řekové nazývali Kelto-Skyty. Toto rojení prvních nordiků z Německa probíhalo v závěrečných fázích doby bronzové a bylo současné a pravděpodobně způsobené první velkou expanzí Germánů ze Skandinávie jak přes Dánsko, tak přes baltské pobřeží.

Tyto nájezdníky vystřídala druhá vlna keltsky mluvících národů, Cymry, kteří své goidské předchůdce vytlačili ještě dále na západ a na rozsáhlých územích je vyhubili a pohltili. K těmto cymrským nájezdům došlo asi 300-100 př. n. l. a byly pravděpodobně důsledkem rostoucího rozvoje Germánů a jejich konečného vyhnání keltsky mluvících kmenů z Německa. Tito Cymrové obsadili severní Francii pod jménem Belgae a vtrhli do Anglie jako Brytoni a jejich výbojům v Galii i Británii zabránily až Caesarovy legie.

Tyto migrace je nesmírně obtížné vysledovat kvůli zmatkům způsobeným tím, že keltskou řeč dnes najdeme na rtech populací, které nejsou nijak příbuzné nordikům, kteří ji zavedli jako první. Jedna skutečnost však vystupuje jasně do popředí, všechny původní keltsky mluvící kmeny byly čistě nordické.

Jaké byly zvláštní fyzické znaky těchto kmenů, jimiž se lišily od svých germánských nástupců, dnes nelze říci, kromě možného předpokladu, že na Britských ostrovech mají skotské a irské populace, u nichž se hojně vyskytují zrzavé vlasy a šedé nebo zelené oči, v sobě spíše více tohoto keltského kmene než lnovovlasí Germáni, jejichž porcelánově modré oči zjevně nejsou keltské.

Když se v dějinách poprvé objevují národy, které Římané nazývali Galové nebo Keltové a Řekové Galatové, jsou popisováni přesně stejnými termíny jako později Germáni. Všichni to byli obrovití barbaři se světlými a velmi často zrzavými vlasy, tehdy častějšími než dnes, s šedýma nebo divoce modrýma očima, a byli tedy jednoznačně příslušníky nordického poddruhu.

První keltsky mluvící národy, s nimiž Římané přišli do styku, byly galské a v době, kdy překročily hory a vstoupily do oblasti klasických dějin, v sobě pravděpodobně měly mnoho alpinské krve. Nordický prvek se ještě oslabil absorpcí od podmaněných populací, když Římané později prolomili kruh keltských národů a dostali se do kontaktu s čistě nordickými Cymry a Germány.

Po těchto raných expanzích Galů a Cymrů se na scéně objevují Germáni. Z čistě germánských Teutonů (Němců), které má historie k dispozici, není nutné uvádět více než ty nejdůležitější z dlouhé řady dobyvačných kmenů.

Největší z nich byli patrně Gótové, kteří pocházeli z jihu Švédska a dlouho sídlili na protějším německém pobřeží, v ústí Visly. Odtud přešli přes Polsko na Krym, kde byli známí již v prvním století. O tři sta let později je Hunové vyhnali na západ a vytlačili je do Dácké nížiny a přes Dunaj do Římské říše. Zde se rozdělili; Ostrogóti po období poddanství Hunům na Dunaji zpustošili evropské provincie Východní říše, dobyli Itálii a založili tam velký, ale krátce trvající národ. Vizigóti obsadili velkou část Galie a poté pronikli do Hispánie a zahnali před sebou Vandaly do Afriky. Germáni a Cimbrové zničeni Mariem

v jižní Galii kolem roku 100 př. n. l.; Gepidé, Alani, Suevi, Vandalové, Helvéti, Alemani na horním Rýně, Markomani, Sasové, Batavové, Frísové, Anglové, Jutové, Lombarďané a Herulové v Itálii, Burgunďané ve východní Francii, Frankové na dolním Rýně, Dánové a nejnověji severští Vikingové. Méně známí, ale velmi důležití jsou Varjagové, kteří přišli ze Švédska v devátém a desátém století, dobyli pobřeží Finského zálivu a velkou část Bílé Rusi a zanechali tam dynastii a aristokracii nordické krve. V desátém a jedenáctém století byli vládci Ruska.

Tradice Gótů, Vandalů, Lombardů a Burgundů ukazují na Švédsko jako na jejich nejstarší vlast a pravděpodobně všechny čistě germánské kmeny pocházely původně ze Skandinávie a byly s ní úzce spřízněny.

Když se tyto germánské kmeny vylily z baltských břehů, byli jejich keltsky mluvící nordičtí předchůdci již značně promícháni s původním obyvatelstvem, mediteránním na západě a alpinským na jihu. Tyto „Kelty“ Germáni neuznávali za příbuzné v žádném smyslu a všechny nazývali Velšany nebo cizinci. Od tohoto slova jsou odvozena jména „Wales“, „Cornwales“ nebo „Cornwall“, „Valais“, „Valoni“ a „Valaši “nebo „Vlachové“.

Germánská Evropa

Bez stručného přehledu událostí v Evropě za posledních dva tisíce let nelze správně pochopit význam dějin křesťanství ani plně docenit místo, které v nich zaujímají germánští nordici.

Když padl Řím a změněné obchodní podmínky si vyžádaly přesun moci z jeho historického hlavního města v Itálii do strategické polohy na Bosporu, byla západní Evropa definitivně a konečně přenechána germánským nájezdníkům. Ti samí barbaři se znovu a znovu vrhali na Propontis, jen aby se stáhli před organizovanou silou Byzantské říše a hradbami Mikklegardu.

Až do příchodu alpinských Slovanů držela Východní říše v Evropě stále Balkánský poloostrov a velkou část východního Středomoří. Západní říše se však zcela zhroutila pod náporem hord nordických Germánů mnohem dříve. Ve čtvrtém a pátém století našeho letopočtu se severní Afrika, kdysi říše Kartága, stala sídlem říše germánských Vandalů. Španělsko se dostalo pod nadvládu Vizigótů a Lusitánie, dnešní Portugalsko, pod nadvládu Suevů. Na jihu byla Galie vizigótská a na východě burgundská, zatímco sever ovládlo franské království, až nakonec pohltilo a začlenilo všechna území staré Galie a učinilo z ní zemi Franků.

Itálie se dostala nejprve pod kontrolu Ostrogótů a poté Lombardů. Čistě germánští Sasové si spolu s příbuznými kmeny podmanili Britské ostrovy, zatímco severští a dánští Skandinávci přispěli velkou měrou ke všem pobřežním

populacím až do Španělska, a Švédové uspořádali ve východním Pobaltí dnešní Rusko.

Když tedy Řím zanikl, celá Evropa se stala povrchně germánskou. Zpočátku byli tito Germáni izolovanými a nezávislými kmeny, které měly jakýsi nejasný vztah k jedinému organizovanému státu, který znaly, k Římské říši. Pak přišla mohamedánská invaze, která dorazila do západní Evropy z Afriky a zničila vizigótské království. Mohamedáni se nezadržitelně valili vpřed, dokud se jejich lehcí jezdci neroztříštili na kusy proti těžké ozbrojené jízdě Karla Martela a jeho Franků u Tours v roce 732 n. l.

Zničení Vandalského království vojsky Byzantské říše, dobytí Hispánie Maury a nakonec vyvrácení Lombardů Franky bylo značně usnadněno skutečností, že tito barbaři, Vandalové, Gótové, Suevi a Lombarďané, s jedinou výjimkou Franků, byli původně křesťané ariánského nebo unitářského vyznání a jako takoví byli svými ortodoxními křesťanskými poddanými považováni za heretiky. Pouze Frankové byli konvertováni z pohanství přímo na trinitární víru, k níž se hlásilo staré obyvatelstvo římské říše. Z této ortodoxie Franků vznikl úzký vztah mezi Francií, „nejstarší dcerou církve“, a papežstvím, spojení, které trvalo více než tisíc let - vlastně téměř až do našich dnů.

Po odstranění Gótů se západní křesťanství stalo franským. V roce 800 n. l. byl Karel Veliký korunován v Římě a obnovil na západě Římskou říši, která zahrnovala celé křesťanstvo mimo Byzantskou říši. V určité podobě či formě přetrvala tato

římská říše až do počátku 19. století a po celou tuto dobu tvořila základ politického pojetí evropského člověka.

Stejný koncept je dnes základem imperiální myšlenky. Kaiser, car i císař odvozují své jméno a určitým způsobem i svůj titul od císaře a císařství. Karel Veliký a jeho nástupci si nárokovali a často i vykonávali nadvládu nad všemi ostatními kontinentálními křesťanskými národy, a když začaly křížové výpravy, byl to právě německý císař, kdo vedl franské vojsko proti Saracénům. Karel Veliký byl německým císařem, jeho hlavní město se nacházelo v Cáchách, na území dnešní Německé říše, a jazykem jeho dvora byla němčina. Několik století po dobytí Galie Franky se jejich germánský jazyk držel proti latinské řeči romanizovaných Galů.

Dějiny celé křesťanské Evropy jsou do jisté míry spjaty s touto Svatou říší římskou. Ačkoli tato říše nebyla ani svatá, ani římská, ale zcela světská a germánská, přesto byla po celé věky ústředním jádrem Evropy. Holandsko a Flandry, Lotrinsko a Alsasko, Burgundsko a Lucembursko, Lombardie a Benátsko, Švýcarsko a Rakousko, Čechy a Štýrsko jsou státy, které byly původně součástí říše, i když mnohé z nich byly od té doby odtrženy konkurenčními národy nebo se osamostatnily, zatímco velká část severní Itálie zůstala v paměti žijících lidí pod nadvládou Rakouska.

Říše plýtvala svými silami na císařské ambice a zahraniční výboje, místo aby upevňovala, organizovala a sjednocovala svá vlastní území, a sjednocení Německa ve středověku brzdila skutečnost, že císařská koruna byla po mnoho generací volitelná, než se stala dědičnou v habsburském rodě.

Silná dědičná monarchie, jaká vznikla v Anglii a ve Francii, by předstihla dnešní Německo o tisíc let a učinila by z něj dominantní stát v křesťanství, ale rušivé elementy v osobách velkých územních vévodů úspěšně bránily po celou dobu jeho existence účinné koncentraci moci v rukou císaře.

To, že německý císař byl považován, byť nejasně, za nadřazeného všem křesťanským panovníkům, jasně naznačilo, když se Jindřich VIII. z Anglie a František I. z Francie objevili jako kandidáti na císařskou korunu proti Karlovi Španělskému, později císaři Karlu V..

Evropa byla Německem a Německo bylo Evropou převážně až do třicetileté války. Tato válka byla snad největší katastrofou ze všech strašlivých zločinů spáchaných ve jménu náboženství. Zničila celou jednu generaci a každý rok na třicet let připravila národy o nejlepší mužstvo.

Zničila dvě třetiny německé populace, v některých zemích, například v Čechách, byly zabity nebo vyhnány tři čtvrtiny obyvatel, zatímco ve Wurtembersku zůstalo na konci války z 500 000 obyvatel pouhých 48 000 lidí. Jakkoli byly tyto ztráty hrozné, zkáza nedopadla na různé rasy a třídy ve společnosti rovnoměrně. Nejvíce samozřejmě dopadla na velké světlovlasé bojovníky a na konci války byl v německých zemích značně snížen podíl nordické krve. Ve skutečnosti od té doby čistě germánskou rasu v Německu z velké části nahradily alpinské typy na jihu a vendské a polské typy na východě. Tato změna rasy v Německu zašla tak daleko, že bylo spočítáno, že ze 70 000 000 obyvatel německé říše je pouze 9 000 000 čistě germánských, pokud jde o zbarvení, postavu a znaky lebky.

Vzácnost čistě germánských a nordických typů mezi německými přistěhovalci do Ameriky v kontrastu s jejich téměř všeobecnou rozšířeností mezi přistěhovalci ze Skandinávie lze vysledovat ze stejné příčiny.

Třicetiletá válka navíc prakticky zničila pozemkové vlastníky a nižší šlechtu, kteří se dříve vyskytovali ve středověkém Německu stejně početně jako ve Francii nebo v Anglii. Náboženské války ve Francii sice nebyly pro národ jako celek tak ničivé jako třicetiletá válka v Německu, nicméně značně oslabily francouzský kavalírský typ, „petite noblesse de province“. V Německu tato třída vzkvétala a po celý středověk přispívala velkým počtem rytířů, básníků, myslitelů, skvělých umělců a řemeslníků, kteří dodávali evropské společnosti půvab a pestrost. Ale jak již bylo řečeno, tato část obyvatelstva byla prakticky vyhlazena za třicetileté války a třída šlechticů od té doby prakticky mizí z německých dějin.

Po skončení třicetileté války nezůstalo v Německu nic jiného než brutalizované rolnictvo, na jihu a východě převážně alpinského původu, a vysoká šlechta, která se odvrátila od námahy nekonečných válek, aby v malém měřítku napodobovala versailleský dvůr. Německu trvalo dvě století, než znovu získalo svou sílu, bohatství a aspirace na místo na slunci. Během těchto let bylo Německo politickou nicotou, pouhým sborem drobných států, které se mezi sebou hašteřily a bojovaly, nárokovaly si a vlastnily pouze Vzdušnou říši, jak to šikovně formuloval Napoleon, a Francie a Anglie mezitím zakládaly své koloniální říše za mořem.

Když se Německo v poslední generaci sjednotilo a zorganizovalo, zjistilo, že se nejen pozdě podílí na těchto koloniálních aktivitách, ale že mu také chybí mnoho rasových prvků a ještě více tříd, které byly před třicetiletou válkou jeho největší silou a slávou. Dnešní strašidelnou vzácnost rytířského chování a velkorysosti vůči ženám, rytířské ochrany a zdvořilosti vůči zajatcům či raněným v německých armádách lze do značné míry přičíst právě tomuto vyhlazení něžných vrstev. Dnešní Němci, ať už žijí na statcích nebo ve městech, jsou z velké části potomky sedláků, kteří přežili, nikoliv skvělých rytířů a statných pěšáků, kteří v tomto mocném konfliktu padli. Znalost této velké minulosti, kdy Evropa byla germánská, a vzpomínky na zastíněnou velkolepost hohenstaufenských císařů, kteří generaci za generací vedli germánská vojska přes Alpy, aby prosadili svůj nárok na italské provincie, sehrály v moderním německém povědomí nemalou roli.

Tyto tradice a vědomí, že je jejich vlastní náboženské rozpory smetly z čela evropského světa, leží v základu dnešního německého císařského ideálu, a právě pro tento ideál německé armády umírají, stejně jako jejich předkové po tisíc let pod svými Fridrichy, Jindřichy, Konrády a Otty.

Římská říše a říše Karla Velikého však již neexistují a germánský typ je téměř rovnoměrně rozdělen mezi soupeřící síly v této světové válce. Německo přišlo pozdě a je omezeno osudem, který mu byl určen a předurčen v osudný den roku 1618, kdy Habsburk Ferdinand donutil české protestanty ke vzpouře.

Ačkoli v důsledku třicetileté války je německá říše mnohem méně nordická než ve středověku, sever Německa je stále v celém rozsahu germánský a na východě a jihu byly Alpy důkladně poněmčeny aristokracií a vyšší třídou z čisté germánské krve.

Expanze nordiků

Muži nordické krve dnes tvoří veškerou populaci skandinávských zemí, stejně jako většinu obyvatel britských ostrovů, a ve Skotsku a východní a severní Anglii jsou téměř čistého typu. Nordická doména zahrnuje celou severní třetinu Francie s rozšířením na úrodný jihozápad, všechny bohaté nížiny Flander, celé Holandsko, severní polovinu Německa s rozšířením po Rýnu a Dunaji, sever Polska a Ruska. Podle posledních výpočtů žije v Evropě asi 90 000 000 lidí čistě nordického fyzického typu z celkového počtu 420 000 000 obyvatel.

V celé jižní Evropě tvoří nordická šlechta germánského typu všude starou aristokratickou a vojenskou třídu, nebo to, co z ní nyní zbylo. Tito aristokraté, nakolik je jejich krev čistá, jsou vyšší a světlejší než původní obyvatelstvo, ať už jde o alpinské obyvatelstvo ve střední Evropě nebo mediteránní ve Španělsku či na jihu Francie a Itálie.

Země mluvící dolnoněmeckými dialekty jsou téměř čistě nordické, ale obyvatelstvo mluvící hornoněmeckou řečí je z velké části germanizované alpinské obyvatelstvo a obývá území, kde se kdysi mluvilo keltsky. Hlavním rozdílem mezi oběma dialekty je přítomnost velkého množství keltských prvků ve hornoněmeckém dialektu.

V severní Itálii je velké množství nordické krve. V Lombardii, Benátkách a jinde po celé zemi je aristokracie světlejší a vyšší než rolníci, ale nordický prvek v Itálii od středověku znatelně poklesl. Od římských dob se po tisíc let

Germáni hrnuli do severní Itálie přes Alpy, hlavně přes Brennerský průsmyk. Zdá se, že se zastavením těchto nordických nájezdů se tento kmen v celé Itálii oslabil.

Na Balkánském poloostrově se jen málo projevuje záplava nordické krve, která sem proudila posledních 3 500 let, počínaje Homérovými Achajci, kteří se poprvé masově objevili kolem roku 1400 př. n. l., a po nich následovali postupně Dórové, Kimmerijci a Galové až po Góty a Varjagy v byzantské době.

Vysoký vzrůst obyvatelstva podél Ilyrských Alp od Tyrolska až po Albánii na jihu je nepochybně nordického původu a pochází z některých z těchto raných invazí, ale tito Ilyrové byli tak smíšeni se Slovany, že všechny ostatní světlé prvky byly ztraceny a stávající obyvatelstvo je v podstatě brachycefalického alpinského typu. Těch několik málo zbytků blonďatosti, které se vyskytují v této oblasti, konkrétně v Albánii, je pravděpodobně třeba přičíst pozdějším průnikům, stejně jako tzv. franské prvky v Bosně. V Rusku a Polsku se nordický vzrůst, světlovlasost a dlouhá lebka stávají stále méně výraznými, jak se postupuje na jih a východ od Finského zálivu.

Zdá se, že ve všech částech Evropy mimo její přirozené prostředí nordická krev od Anglie po Itálii slábne a že starobylé, aklimatizované a primitivní populace alpinské a mediterránní rasy nenápadně znovu získávají svou dávno ztracenou politickou moc prostřednictvím vysoké míry rozmnožování a demokratických institucí.

V západní Evropě se první vlna nordických kmenů objevila asi před třemi tisíci lety a následovaly další invaze,

přičemž nordický prvek sílil, až se po pádu Říma celé kmeny přesunuly do jeho provincií a více či méně je na různě dlouhou dobu germanizovaly.

Tito příchozí nordici se smísili s původním obyvatelstvem a postupně byli vyvražděni. Obnova starých původních kmenů probíhala od doby, kdy franský král Karel Veliký zničil Lombardské království, a probíhá s nezmenšenou silou dodnes. Tento proces byl v západní Evropě značně urychlen křížovými výpravami a náboženskými a napoleonskými válkami. Světová válka, která je nyní v plném proudu a která si vyžádá miliony obětí, zanechá Evropu mnohem chudší o nordickou krev. Jedním z jejích nejjistějších výsledků bude částečné zničení aristokratických vrstev všude v severní Evropě. V Anglii již šlechta utrpěla v bojích více než v kterémkoli století od válek růží. To bude směřovat k uskutečnění standardizace typů, tak drahé demokratickým ideálům. Nelze-li rovnosti dosáhnout rozšířením a pozvednutím zakrnělých tělem i duší, lze ji uskutečnit alespoň zničením povznesených postavou a duší. Prokrustovo lože působí se stejnou osudovou přesností, když zkracuje dlouhé, jako když roztahuje malé.

Prvními nordiky ve Španělsku byli Galové, kteří překročili Pyreneje asi v sedmém století před naším letopočtem a zavedli na Pyrenejský poloostrov árijskou řeč. Rychle se smísili s medimediteránními domorodci a složené Španěly Římané nazývali Keltibery.

V Portugalsku a Španělsku je ve fyzické struktuře obyvatelstva jen málo stop po těchto raných keltsky mluvících nordických nájezdnících, ale Suevi, kteří o tisíc let později

obsadili části Portugalska, a Vandalové a Vizigóti, kteří dobyli a 300 let drželi Španělsko, zanechali malé stopy své krve a v provinciích severozápadního Španělska prozrazuje značný podíl světlých očí tyto nordické prvky v populaci.

Hluboce zakořeněné kastilské tradice spojují aristokracii se světlovlasostí a sangre azul neboli modrá krev Španělska odkazuje na modré oči Gótů, jejichž tradiční nárok na panství se projevuje také ve španělském názvu pro šlechtice „hidalgo“ neboli syn Góta.

Dokud tato gótská šlechta ovládala španělské državy během nekonečných křížových výprav proti Maurům, patřilo Španělsko k nordickým královstvím, ale když jejich krev zeslábla v důsledku ztrát ve válkách vedených mimo Španělsko a při dobývání Ameriky, žezlo z rukou této vznešené rasy přešlo do rukou malých, tmavých Iberů, kteří neměli fyzickou vitalitu ani intelektuální sílu k udržení světové říše vybudované silnější rasou.

Velkolepí dobyvatelé Nového světa byli nordického typu, ale jejich čistý původ v novém prostředí dlouho nepřežil a dnes zcela vymizel a zanechal po sobě pouze svůj jazyk a náboženství. Po dobrém zvážení těchto skutečností nebudeme muset dále pátrat po příčinách úpadku Španělska.

Galie byla v době Caesarova dobytí pod nadvládou nordické rasy, která poskytovala většinu obyvatelstva na severu i vojenské třídy jinde, a síla a vitalita franského národa se opírala o tuto krev a její pozdější posily. Ve skutečnosti je v

dnešní Evropě množství nordické krve v každém národě velmi dobrým měřítkem jeho síly ve válce a postavení v civilizaci.

Když kolem roku 1000 př. n. l. překročili první nordici dolní tok Rýna, zjistili, že mediteránní rasa ve Francii je s výjimkou jihu všude převálcována alpinským obyvatelstvem, a ještě před Caesarovou dobou se keltský jazyk těchto nájezdníků, příbuzný goidštině, kterou se dodnes mluví v některých částech Irska a na Skotské vysočině, vžil pro veškeré obyvatelstvo a celá země byla nasycena nordickou krví. Tito nejstarší nordici na západě byli antickému světu známi jako Galové. Tito Galové neboli „Keltové“, jak je nazval César, zabírali v jeho době střed Francie. Skutečné rasové složení této části Francie bylo tehdy a je i dnes v drtivé většině alpinské, ale toto obyvatelstvo bylo Galy důkladně keltizováno, stejně jako bylo později stejně důkladně latinizováno Římany.

Severní třetinu Francie, tedy území nad Paříží, obývali v Caesarově době Belgové, nordický národ keltské řeči, která se dělí na cymrickou. Byli z velké části germánské krve a ve skutečnosti by měli být považováni za přímé předchůdce Němců a pravděpodobně představují rané Germány, kteří přešli ze Švédska a převzali keltskou řeč svých nordických příbuzných, které našli na pevnině. Tito Belgové následovali dřívější Goidely přes Germánii do Británie a Galie a rychle vytlačovali své nordické předchůdce, kteří byli v té době již značně oslabeni smíšením s autochtonními kmeny, když se na scéně objevil Řím a Pax Romana stanovil hranice jejich výbojů.

Podle známé Caesarovy poznámky byli Belgové ze severní Francie a Nízkých zemí nejstatečnějším národem Galie,

ale tvrzení dnešních Belgičanů, že pocházejí z této rasy, je nepodložené a opírá se pouze o skutečnost, že současné Belgické království, které se osamostatnilo a přijalo svůj hrdý název teprve v roce 1830, zaujímá malý a poměrně nevýznamný kout země Belgů. Belgičtí Vlámové jsou nordičtí Frankové mluvící dolnoněmeckým jazykem a Valoni jsou alpinci, jejichž jazykem je archaická francouzština.

Belgové a goidelské zbytky nordické krve v centru Galie tvořili dohromady pravděpodobně jen krevní menšinu obyvatelstva, ale všude byli vojenskou a vládnoucí třídou. Tyto nordické prvky byly později posíleny mocnými germánskými kmeny, konkrétně Vandaly, Vizigóty, Alany, Sasy, Burgunďany a především Franky z dolního Rýna, kteří založili moderní Francii a učinili z ní na dlouhá staletí „velký národ“ křesťanstva.

Franské dynastie dlouho po Karlu Velikém byly čistě germánské krve a aristokratické pozemkové a vojenské vrstvy až do velké revoluce byly všude tohoto typu, který v době vzniku franského království zahrnoval všechny ostatní nordické prvky staré římské Galie, galské i belgické.

Poslední invazí germánsky mluvících barbarů byla invaze dánských Severanů, kteří ovšem měli čistou nordickou krev a kteří dobyli a osídlili Normandii v roce 911 n. l. Sotva barbarské invaze ustaly, začaly se pomalu a vytrvale obnovovat staré domorodé krevní kmeny, mediteránní a alpinské, a prvky pocházející z paleolitu. Krok za krokem, se znovuobjevením těchto primitivních a hluboce zakořeněných kmenů, nordický prvek ve Francii upadal a s ním i vitalita národa.

Hlavní historické události posledních tisíce let tento proces urychlily a skutečnost, že nordický prvek tvoří všude bojující část komunity, způsobila, že ztráty ve válkách jsou ve Francii neúměrně nízké, stejně jako mezi třemi rasami. Náboženské války značně oslabily nordickou provinční šlechtu, která byla zpočátku převážně protestantská, a proces vyhlazování vyšších vrstev byl dokončen revolučními a napoleonskými válkami. O těchto posledních válkách se říká, že zkrátily vzrůst Francouzů o čtyři palce; jinými slovy, vysoký nordický kmen byl vyhuben ve větším poměru než malý brunet.

Když byl na základě všeobecného volebního práva dokončen přesun moci z nordické aristokracie na nižší vrstvy převážně alpinského a mediteránního původu, nastal úpadek mezinárodní moci Francie.

Přeživší aristokracie, zbavená politické moci a do značné míry i bohatství, rychle ztratila kastovní hrdost a spáchala třídní sebevraždu smíšením své krve s méněcennými plemeny. Jedním z nejnápadnějších rysů mnoha dnešních francouzských šlechticů je silný levantský a mediteránní kmen. Jelikož je šlechta z politických důvodů horlivě klerikální, vítá rekruty jakéhokoli rasového původu, pokud s sebou přinášejí peníze a oddanost církvi.

Ztráty nejlepších šlechtitelských stavů ve válce v důsledku úmrtí, zranění nebo nepřítomnosti doma se jasně projevily ve Francii. Odvedenci, kteří byli v letech 1890-2 prověřováni pro výkon vojenské služby, byli z velké části potomky vojenských odpadlíků a dalších osob, které zůstaly doma během prusko-francouzské války. V Dordogne vykazoval tento kontingent o

sedm procent více vadných postav, než je běžná míra. V některých kantonech byla tato nešťastná generace výškou o centimetr nižší než rekruti z předchozích let a v ní se počet výjimek pro vadnou tělesnou stavbu zvýšil z normálních šesti procent na šestnáct procent.

Když je každá generace postupně decimována nebo zničena, může být rasa poškozena tak, že se z toho nedá vyléčit, ale častěji se stává, že výsledkem je vyhlazení celé třídy, jako v případě německé šlechty za třicetileté války. Zpustošení rozsáhlých oblastí bylo často důsledkem morových ran a hladomorů, které v dávných dobách provázely armády, ale úmrtí z těchto příčin dopadá nejtíživěji na slabší část obyvatelstva. Ztráty cenných šlechtitelských stavů jsou mnohem závažnější, když se války vedou s dobrovolnickými armádami vybraných mužů než s armádami branců, protože v těchto případech jsou ztráty rovnoměrněji rozloženy na celý národ. Než se Anglie uchýlila v současné válce k všeobecné branné povinnosti, byla újma pro její žádanější a vlastenecké vrstvy mnohem výraznější než v Německu, kde jsou do zbraně povolávány všechny typy a hodnosti.

Na Britských ostrovech najdeme před příchodem nordické rasy mediterránní obyvatelstvo a žádný znatelný prvek alpinské krve, takže máme co do činění pouze se dvěma hlavními rasami místo se všemi třemi jako ve Francii. V Británii se stejně jako jinde vyskytují zástupci dřívějších ras, ale převažující krevní kmen byl před příchodem prvních árijsky mluvících nordických obyvatel mediterránní.

Irsko bylo až do nedávné doby geologicky spojeno s Británií a Británie s kontinentem. Dnes dochází k rychlému prohlubování pobřeží Lamanšského průlivu a je známo, že v historických dobách bylo toto prohlubování značné. Těsná krevní a kulturní paralela mezi Anglií a protilehlými pobřežími Francie rovněž svědčí o velmi nedávném pozemním spojení, pravděpodobně v neolitu. Lidé buď chodili pěšky z kontinentu do Anglie a z Anglie do Irska, nebo se přes něj přeplavili na primitivních člunech či korábech. Umění stavět lodě nebo dokonce archaická plavba nemohou sahat mnohem dále než do pozdního neolitu.

Keltské kmeny přišly na Britské ostrovy ve dvou různých vlnách. Dřívější invaze Goidů dorazila do Anglie s kulturou bronzu kolem roku 800 př. n. l. a do Irska o dvě století později a byla součástí stejného pohybu, který přivedl Galy do Francie. Pozdější dobývání bylo dílem cymricky mluvících Belgů, kteří byli vybaveni železnými zbraněmi. Začalo ve třetím století př. n. l. a probíhalo ještě v Caesarově době. Tito cymričtí Bretonci zjistili, že raní Goidé, s výjimkou aristokracie, jsou značně oslabeni míšením s mediteránními domorodci, a pravděpodobně by zničili všechny stopy goidské řeči v Irsku a Skotsku, jak to ostatně učinili v Anglii, kdyby Římané nezasáhli. Do Irska se Brythoni dostali v malém počtu až ve 2. století př. n. l.

Tyto nordické prvky v Británii, jak goidelské, tak brythonské, byly v římské době v menšině a římská okupace etnickou barvu ostrova příliš neovlivnila, protože legie, které zde byly umístěny, reprezentovaly rozmanité rasové stavy říše.

Poté, co Římané opustili Británii, a kolem roku 400 n. l., se na ostrovy téměř šest století valily záplavy čistokrevných nordiků, kteří přicházeli na sever jako severští piráti, kteří učinili Skotsko skandinávským, a na východ jako germánští Sasové a Anglové, kteří založili Anglii.

Anglové přišli odněkud z centrálního Jutska a Sasové z pobřežních zemí bezprostředně na úpatí Dánského poloostrova. Všechny tyto oblasti byly tehdy a jsou i dnes čistě germánské; jde vlastně o část starého Saska, které je dnes jádrem Německa.

Tyto saské okresy tehdy vysílaly roje nájezdníků nejen do Anglie, ale i do Francie a přes Alpy do Itálie, stejně jako v mnohem pozdější době tytéž země vysílaly rojící se kolonie do Uher a Ruska.

Stejní sasští nájezdníci prošli i pobřežím Lamanšského průlivu a stopy po jejich osídlení na pevnině se dodnes zachovaly v oblasti Cotentin kolem Cherbourgu. Skandinávské mořské národy, nazývané Dánové nebo Seveřané, se sem převalily až v roce 900 n. l. a podmanily si celou východní Anglii. Tato dánská invaze do Anglie byla stejná, která přivedla Seveřany neboli Normany do Francie. Ve skutečnosti obsadili Normandii pravděpodobně Dánové a dobytí Anglie bylo z velké části dílem Seveřanů, protože Norsko v té době patřilo dánským králům.

Obě tyto invaze, zejména ta pozdější, se prohnaly kolem většího ostrova a zaplavily Irsko, přičemž vyhnaly domorodce a jejich keltsky mluvící pány do bažin a na ostrovy na krajním západě.

V Irsku dnes převládá blonďatý nordický prvek stejně jako v Anglii. Do jisté míry pochází od prvních nájezdníků keltské řeči, ale goidní prvek byl v Irsku, stejně jako v Anglii a Skotsku, do značné míry absorbován iberským substrátem obyvatelstva a dnes se vyskytuje spíše v podobě nordických znaků u brunetů než jako čistě blond jedinci, kteří představují pozdější a čistší nordické kmeny. Kombinace černých iberských vlasů s modrýma nebo šedýma nordickýma očima se často vyskytuje v Irsku a také ve Španělsku a v obou těchto zemích je velmi obdivována pro svou krásu.

Vysocí světlovlasí Irové jsou dnes převážně Dánové s příměsí anglických, normanských a skotských prvků, které se na tento menší ostrov valí už tisíc let a vnucují mu anglickou řeč. Primitivnější a starobylejší živly v Irsku vždy projevovaly velkou schopnost vstřebávat nově příchozí a ve středověku bylo notoricky známo, že normanští a angličtí kolonisté rychle klesali na kulturní úroveň domorodců. Náznaky paleolitického člověka se v Irsku objevují často jako jednotkové znaky i jako jednotlivci. Jelikož se stejně jako Bretaň nachází na krajním západním výběžku Eurasie, má na žijící populaci více než jen podíl generalizovaných a nízkých typů, které přežívají, a tyto typy, Firbolgové, propůjčily velké části obyvatel západu a jihu výrazný a velmi nežádoucí aspekt a značně snížily intelektuální status obyvatelstva jako celku.

V Anglii se vyskytují v podstatě stejné etnické prvky, a to nordické a mediteránní. Zejména ve Walesu a v západních hrabstvích střední Anglie je velký substrát staré mediteránní

krve, ale později přicházející nordické prvky se na něj všude nabalují.

Skotsko je podle rasy anglické na jihu a nordické na Vysočině, se základními goidskými a brythonskými prvky, které je nesmírně obtížné identifikovat.

Nordický druh člověka v různých rasách, ale hlavně germánský, učinil z Galie zemi Franků a z Británie zemi Anglů a Angličané, kteří vybudovali britské impérium a založili Ameriku, byli nordického, a nikoli mediteránního typu.

K jednomu z nejživějších nordických prvků ve Francii, Anglii a Americe přispěli Normané a jejich vliv na vývoj těchto zemí nelze přehlížet. Potomci dánských a severských Vikingů, kteří se usadili v Normandii jako germánsky mluvící pohané a kteří jako Normané přešli do saské Anglie a dobyli ji v roce 1066, patří k nejkrásnějším a nejušlechtilejším představitelům nordické rasy. Jejich jedinými soupeři v těchto znacích byli raní Gótové.

Zdá se, že tento normanský kmen, ačkoli byl čistě nordický, se svou mentální strukturou a do jisté míry i fyzickými detaily radikálně lišil od anglických Sasů a také od příbuzných Skandinávců na kontinentu.

Zdá se, že Normané byli „jemné rasy“, abychom použili francouzský idiom, a často se vyznačují vysokou, štíhlou postavou, hrdým držením těla a jasně vyznačenými rysy klasické řecké pravidelnosti. Tento typ je zřídkakdy extrémně světlovlasý a často je tmavý. Tito latinizovaní Vikingové byli a jsou oživováni neklidnou a kočovnou energií a zuřivou

agresivitou. Ve dvanáctém a následujících stoletích sehráli skvělou roli, ale později se na kontinentu tento kmen vyčerpal. Tento typ je dodnes velmi rozšířený mezi Angličany z dobrých rodin, a to zejména mezi lovci, průzkumníky, mořeplavci, dobrodruhy a důstojníky nižších hodností v britské armádě. Tito novodobí Normané jsou přirozenými vládci a správci a právě tomuto typu Anglie do značné míry vděčí za svou mimořádnou schopnost spravedlivě a pevně vládnout nižším rasám. Tato normanská krev se často vyskytuje mezi původními obyvateli Ameriky, ale s měnícími se společenskými podmínkami a zaplňováním pustých míst země je odsouzena k rychlému vymření.

Invaze Normanů posílila na Britských ostrovech nordické, nikoliv mediteránní prvky, ale jednou navázané spojení s Francií, zejména s Akvitánií, později přineslo z jižní Francie některé brunetské prvky mediteránní příbuznosti.

Nordici v Anglii v těchto dnech zřejmě ustupují před malým brunetem mediterránního typu. Příčiny tohoto úbytku jsou stejné jako ve Francii a hlavní ztráta je způsobena ztrátou krve válkou a emigrací.

Mimořádně silný vliv má však přeměna národa ze zemědělského na průmyslové společenství. Těžká a zdravá práce na polích severní Evropy umožňuje nordickému typu prospívat, ale stísněná továrna a přeplněné město ho rychle odstaví, zatímco malý mediterránní brunet může pracovat na vřetenu, seřizovat písmo, prodávat stuhy nebo být úředníken mnohem lépe než velký, neohrabaný a poněkud těžký nordický

blondýn, který potřebuje pohyb, maso a vzduch a nemůže žít v podmínkách podobné ghettu.

Důležitým prvkem v mizení nordického typu je také nárůst městských komunit na úkor venkova, protože energický venkovan této krve má větší tendenci zlepšit své postavení přestěhováním se do města než méně ambiciózní mediterán. Venkovské vesnice a farmy jsou líhní národů, zatímco města jsou spotřebiteli a jen zřídka výrobci lidských zdrojů.

Jestliže se Anglie zhoršila, a jsou lidé, kteří se domnívají, že vidí náznaky takového úpadku, je to způsobeno snižujícím se podílem nordické krve a přesunem politické moci od energické nordické aristokracie a středních vrstev k radikálním a dělnickým živlům, které se z velké části rekrutují z mediteránního typu.

Zdá se, že pouze ve Skandinávii a severním Německu si nordická rasa zachovává plnou sílu navzdory obrovskému plýtvání třemi tisíci lety rojení jejích nejlepších bojovníků.

Holandsko a Flandry jsou čistě germánské, Vlámové jsou potomci těch Franků, kteří nepřijali latinskou řeč jako jejich germánští příbuzní za hranicemi v Artois a Pikardii, a Holandsko je starobylá Batavie s frískými pobřežními zeměmi na východě až po staré Sasko.

Dánsko, Norsko a Švédsko jsou čistě nordické země, které každoročně přinášejí do Ameriky houfy skvělých přistěhovalců a které jsou nyní, stejně jako po tisíce let, líhní a rodištěm panské rasy.

Ve středověku se severští a dánští Vikingové plavili nejen po vodách známého Atlantiku, ale vydávali se i na západ přes mlhy a zamrzlá moře na Island, do Grónska a do Ameriky. Švédsko poté, co vyslalo své Góty a další rané germánské kmeny, obrátilo svou pozornost k břehům východního Baltu, kolonizovalo pobřeží Finska a pobaltských provincií a dodalo také silný skandinávský prvek ruské aristokracii.

Pobřeží Finska je proto švédské a domorodci ve vnitrozemí mají výrazně nordické rysy s výjimkou lebky, která svou kulatostí vykazuje stopy dávného alpinského smíšení.

Obyvatelstvo tzv. baltských provincií Ruska je všude nordické a jeho příbuznost je spíše se Skandinávií a Německem než se slovanskou Moskvou. V tomto sousedství se vyskytují nejprimitivnější árijské jazyky, a to letština, litevština a nedávno zaniklá staroprusština, a nejsme zde daleko od původní nordické domoviny.

Nordická domovina

Oblast Evropy, kde se vyvinula nordická rasa a kde vznikly árijské jazyky, pravděpodobně zahrnovala lesnatou oblast východního Německa, Polska a Ruska spolu s travnatými oblastmi, které se táhly od Ukrajiny na východ až do stepí jižně od Uralu. Z již vysvětlených důvodů byla tato oblast dlouho izolována od zbytku světa, zejména od Asie. Když se během doby bronzové rozpadla jednota árijské rasy a árijského jazyka, raní nordici se tlačili na západ po písčitých pláních na severu a tlačili se proti alpinskému obyvatelstvu střední Evropy a přes něj. Přes Thrákii se také rozšířili do Řecka a Malé Asie, zatímco další velké a významné skupiny pronikly do Asie částečně přes Kavkaz, ale ve větší síle kolem severní a východní strany Kaspicko-Aralského moře.

Ta část nordické rasy, která nadále obývala jižní Rusko a pásla svá stáda ovcí a stáda koní na pastvinách, byli řeckými Skýty, a z těchto kočovných pastevců pocházeli Kimmerijci, Peršané, Sakové, Massagetové a snad i Kassité a Mitanni a další raní árijsky mluvící nordičtí nájezdníci do Asie. Potomci těchto nordiků jsou roztroušeni všude v Rusku, ale nyní jsou zatopeni pozdějšími Slovany.

Dobře patrné znaky nordické rasy nám umožňují ji s jistotou rozlišit všude, kde se v dějinách poprvé objeví, a víme, že veškerá světlovlasost na světě pochází z tohoto zdroje. Když poprvé vstoupí do mediteránního světa přicházející ze severu, je její příchod všude poznamenán novou a vyšší civilizací. Ve většině případů styk energických barbarů se starověkými

civilizacemi vyvolal náhlý impuls života a výbuch kultury, jakmile byla napravena první zkáza způsobená dobytím.

Kromě dlouho trvající selekce, kterou provádějí drsné klimatické podmínky severu, a následného vylučování neefektivních jedinců, což vše ovlivňuje rasu, působí ještě jedna síla, která se týká i jednotlivce. Energie vyvinutá na severu se po přenesení do měkčích podmínek existence ve Středomoří a v indických zemích okamžitě neztrácí. Tato energie přetrvává po několik generací a odumírá jen pomalu, jak se severní krev ředí a impuls k úsilí slábne.

Styk Helénů a Pelasgů způsobil rozkvět antické civilizace Hellady, stejně jako o dva tisíce let později, když nordičtí nájezdníci do Itálie vstřebali vědu, umění a literaturu Říma, vytvořili nádherné století, které nazýváme renesancí.

Hlavní muži Cinque Cento byli nordické, převážně gótské a lombardské krve, což snadno poznáme při pozorném zkoumání bust nebo portrétů v severní Itálii. Dante, Rafael, Tizian, Michaelangelo a Leonardo da Vinci byli nordického původu. Podobná civilizační expanze a organizace říše následovala po vpádu nordických Peršanů do země s kulatou lebkou Médů a po zavedení sanskrtu v Indii nordickými Sakény, kteří tento poloostrov dobyli. Tyto výbuchy pokroku, způsobené prvním kontaktem a smíšením dvou protikladných ras, jsou však pouze přechodné a pomíjejí s poslední přetrvávající stopou nordické krve.

V Indii byla krev těchto árijsky mluvících nájezdníků pohlcena temnými Indy a v konečném důsledku přežila pouze jejich syntetická řeč.

Podivuhodná organizace římského státu využívala služeb nordických žoldnéřů a udržela západní říši při životě ještě tři století poté, co krev starých Římanů prakticky přestala existovat. Datum, kdy se obyvatelstvo říše stalo převážně mediteránní a orientální krve v důsledku dovozu otroků z východu a plýtvání italskou krví ve válkách, se shoduje se vznikem císařství za Augusta a poslední republikánští patrioti představují poslední protest starého patricijského nordického kmene. Většinou se odmítli vzdát práva vládnout ve prospěch manumanitovaných otroků a císařových oblíbenců a padli v boji s mečem v ruce. Římané vymřeli, ale otroci přežili a jejich potomci převažují mezi dnešními jihoitalskými obyvateli.

The Byzantine Empire, from much the same causes, in its turn gradually became less and less European and more and more Oriental until it, too, withered away.

Po zvážení těchto skutečností přestává být pád Říma záhadou a jediným zázrakem je, že římský stát přežil i po zániku Římanů nebo že východní říše tak dlouho bojovala se stále slábnoucím řeckým obyvatelstvem. Jak v Římě, tak v Řecku přežil pouze jazyk dominantní rasy.

V posledních dnech císařství se z Římanů vytratila krev natolik, že se po zpustošených provinciích libovolně potulovaly žalostné tlupy barbarů. Caesar a jeho legie by s těmito neorganizovanými bandity udělali krátký proces, ale Caesar a

jeho legie se stali vzpomínkou, i když ta vzpomínka byla dost velká na to, aby ve vetřelcích vzbudila jistou úctu a touhu je napodobit. Proti útočníkům jsou však krev a síla účinnější než tradice a kultura, jakkoli vznešené mohou být. Rané asketické křesťanství sehrálo v tomto úpadku římské říše velkou roli, neboť bylo zpočátku náboženstvím otroků, pokorných a ponížených, zatímco stoicismus byl náboženstvím tehdejších silných mužů. Toto vychýlení ve prospěch slabších živlů značně bránilo jejich vyloučení přirozenými procesy a bojová síla říše byla postupně oslabována. Křesťanství bylo v příkrém rozporu s uctíváním kmenových božstev, které mu předcházelo, a mělo tehdy stejně jako dnes tendenci bořit třídní a rasové rozdíly. Takové rozdíly jsou naprosto nezbytné pro zachování rasové čistoty v každém společenství, kde vedle sebe žijí dvě nebo více ras.

Rasové cítění mohou ti, kteří se kvůli němu dostávají do úzkých, nazývat předsudky, ale je to přirozená antipatie, která slouží k udržení čistoty typu. Nešťastná skutečnost, že se téměř všechny lidské druhy volně mísí, nám nedává na výběr. Buď se rasy musí udržovat odděleně pomocí umělých zařízení tohoto druhu, nebo nakonec splynou a v potomstvu převládne obecnější nebo nižší typ.

Nordická rasa mimo Evropu

Mimo Evropu nacházíme jen málo stop po nordických znacích. Když do Egypta v roce 1230 př. n. l. vpadli ze západu Libyjci, doprovázeli je světlovlasí „mořští národové“, pravděpodobně achájští Řekové, a je zajímavé, že na severních svazích pohoří Atlas se dodnes vyskytuje jistá míra zrzavé světlovlasosti. Můžeme si být jisti, že je nordického původu, ale jakými cestami se k nám dostala, nemáme možnost zjistit. Kromě vandalských výbojů není historicky známa žádná invaze nordiků do severní Afriky, ale nezdá se pravděpodobné, že by tento malý germánský kmen po sobě zanechal v domorodém obyvatelstvu nějakou fyzickou stopu.

Filištíni a Amorejci v Palestině mohli být nordické rasy. Některé zmínky o velikosti Anakových synů a o spravedlnosti Davida, jehož matka byla Amoritka, tímto směrem nejasně ukazují.

Zmínky v čínských análech o zelených očích Wu-sunů nebo Hiung-Nuů ve střední Asii jsou jediným jistým důkazem, který máme o kontaktu nordické rasy s národy východní Asie.

Zdá se, že takzvaná světlovlasost chlupatých Ainů ze severních japonských ostrovů je způsobena stopou něčeho, co by se dalo nazvat protonordickou krví. Ochlupení těchto lidí je v ostrém kontrastu s jejich mongoloidními sousedy, ale je to obecný znak společný pro nejvyšší i nejnižší lidské rasy. Primitivní Australoidé a vysoce specializovaní Skandinávci patří mezi nejchlupatější populace na světě. U Ainů je tedy tato somatologická zvláštnost pouze zachováním velmi

primitivního rysu. Občasné hnědé nebo nazelenalé oči a někdy i světlá pleť Ainů však svědčí o nordické příbuznosti a o extrémním východním rozšíření proto-nordiků ve velmi raném období.

Tvar lebky Ainů je extrémně dolichocefalický, zatímco široké lícní kosti ukazují na mongolskou směs jako u Eskymáků. Ainové, stejně jako mnoho dalších malých, záhadných národů, jsou pravděpodobně jen pozůstatkem jedné z mnoha raných ras, které rychle vymírají. Rozdělení člověka na druhy je velmi staré a hlavní rasy na Zemi jsou pouze úspěšní přeživší dlouhého boje. Mnoho druhů, poddruhů a ras zcela zaniklo, s výjimkou reverzních znaků, které nacházíme u větších ras.

Jedinými nordiky v Malé Asii, pokud víme, byli Frygové, kteří přišli přes Hellespont kolem roku 1400 př. n. l. v rámci stejné migrace, která přivedla Achajce do Řecka; Kimmerijci, kteří přišli stejnou cestou a také přes Kavkaz kolem roku 650 př. n. l., a ještě později, v roce 270 př. n. l., Galové, kteří přišli ze severní Itálie přes Thrákii, překročili Hellespont a založili Galatii. Pokud jde o naše současné informace, po těchto invazích zůstalo v současném obyvatelstvu Anatolie jen málo stop nebo vůbec žádné. O expanzi Peršanů a arizaci jejich říše a o výbojích nordiků na východ a na jih od Kaspicko-aralského moře bude pojednáno v souvislosti s šířením árijských jazyků.

Rasové předpoklady

Takové jsou tři rasy, alpinská, mediterránní a nordická, které se podílejí na složení dnešní evropské populace a v různých kombinacích tvoří velkou část bílých lidí na celém světě. Tyto rasy se liší intelektuálně a morálně stejně jako fyzicky. Morální, intelektuální a duchovní vlastnosti jsou stejně trvalé jako fyzické znaky a přenášejí se v nezměněné podobě z generace na generaci.

Při posuzování znaků lebky musíme mít na paměti, že velikost a tvar hlavy sice svědčí o nezávislém původu, ale nesouvisí úzce s výkonem mozku. Aristoteles byl mediterán a měl malou, dlouhou lebku, zatímco Humboldt měl velkou a charakteristicky nordickou lebku, ale stejně dolichocefalickou. Sokrates a Diogenes byli zřejmě zcela neřeckého původu a představují pozůstatky nějaké rané rasy, snad paleolitického člověka. Historie jejich životů jasně ukazuje, že každý z nich byl svými krajany do jisté míry uznáván za cizince, stejně jako Židé zřejmě považovali Krista, v jistém neurčitém smyslu, za nežida. Duševní, duchovní a morální vlastnosti jsou úzce spjaty s fyzickými rozdíly mezi jednotlivými evropskými rasami, i když podobně jako somatologické znaky se i tyto duchovní vlastnosti v mnoha případech odchýlily. Zůstalo jich však dost na to, aby ukázaly, že některé rasy mají zvláštní vlohy pro určité činnosti. Alpinská rasa je vždy a všude rasou rolnickou, zemědělskou a nikdy ne námořní. Ve skutečnosti zasahují pouze do slaných vod v horní části Jaderského moře.

Pobřežní a mořeplavecké obyvatelstvo severní Evropy je všude až k pobřeží Španělska nordické a mezi Evropany je tato rasa předurčena především k námořním činnostem.

Nordici jsou po celém světě rasou vojáků, námořníků, dobrodruhů a objevitelů, ale především vládců, organizátorů a aristokratů, což ostře kontrastuje s v podstatě rolnickým charakterem alpinců. Rytířství a kavalírství a jejich stále přežívající, ale značně oslabené protějšky jsou zvláštními nordickými rysy a feudalismus, třídní rozdíly a rasovou hrdost Evropanů lze z velké části vysledovat na severu.

Duševní vlastnosti mediteránní rasy jsou dobře známé a tato rasa, ačkoli je v tělesné vytrvalosti horší než nordická i alpinská, je pravděpodobně lepší než obě, rozhodně než alpinská, v intelektuálních schopnostech. V oblasti umění je její převaha nad oběma ostatními evropskými rasami nezpochybnitelná.

Než opustíme toto zajímavé téma, které se týká vztahu duchovních a morálních vlastností k fyzickým charakterům, můžeme poznamenat, že tyto vlivy jsou tak hluboce zakořeněny v každodenním povědomí, že průměrný spisovatel nebo dramatik nezapomene udělat ze svého hrdiny vysokého, blonďatého, čestného a poněkud hloupého mladíka nebo ze svého padoucha malého, tmavého a mimořádně inteligentního jedince s pokřiveným morálním charakterem. Bohové Olympu byli téměř všichni popisováni jako blondýni a bylo by obtížné představit si řeckého umělce, který by namaloval Venuši jako brunetu. Na dnešních církevních obrazech jsou všichni andělé světlovlasí, zatímco obyvatelé nižších sfér se vyžívají v hluboké

brunetnosti. Na většině starověkých tapiserií je zobrazen blonďatý hrabě na koni a tmavovlasý poddaný držící uzdu a při zobrazování ukřižování žádný umělec neváhá udělat ze dvou lotrů brunety v kontrastu s blond Spasitelem. To druhé je něco víc než jen konvence, protože takové kvaziautentické tradice, jaké máme o našem Pánu, ukazují na jeho nordické, případně řecké fyzické a morální vlastnosti.

Tyto a další podobné tradice jasně poukazují na vztah jedné rasy k druhé v klasické, středověké i moderní době. Nakolik budou pozměněny demokratickými institucemi a vládou většiny, se teprve ukáže.

Války posledních dvou tisíc let v Evropě byly téměř výhradně válkami mezi různými národy této rasy nebo mezi vládci nordické krve.

Z rasového hlediska je současný evropský konflikt v podstatě občanskou válkou a téměř všichni důstojníci a velká část mužů na obou stranách jsou příslušníky této rasy. Je to stále stejný příběh vzájemného masakrování a ničení mezi nordiky, stejně jako se zdá, že nordická šlechta v renesanční Itálii byla posedlá krvelačnou mánií vyvražďovat se navzájem. Je to moderní vydání starého berserkerského běsnění krve a je to třídní sebevražda gigantického rozsahu. Těžko říci, na které straně převažuje nordická krev, protože Flandry a severní Francie jsou více germánské než jižní Německo a páteř armád, které Anglie nasadila do bojiště, spolu s armádami jejích kolonií je téměř čistě nordická, zatímco velká část ruských armád je stejné rasy.

Autor se v tomto příspěvku pečlivě zdržel používání pojmů „teutonský“ a „germánský“, s výjimkou jejich nejužšího významu, protože tyto názvy se v současnosti používají v národním, nikoliv rasovém smyslu pro označení obyvatel centrálních říší. Takové širší použití by zahrnovalo miliony lidí, kteří jsou zcela neteutonští, a vylučovalo by miliony lidí s čistou germánskou krví, kteří se nacházejí mimo politické hranice Rakouska-Německa.

Árja

Poté, co jsme prokázali, že v Evropě existují tři poddruhy odlišného původu a jeden převládající typ jazyka nazývaný árijská nebo syntetická skupina, zbývá zjistit, které z těchto tří ras lze připsat čest vynalézt, rozvinout a zavést tuto nejrozvinutější formu lidské řeči, a naše zkoumání ukáže, že fakta jednoznačně ukazují na původní jednotu mezi nordickou nebo spíše protonordickou rasou a protoárijským jazykem neboli zobecněnou, prapůvodní árijskou mateřštinou.

Ze tří uchazečů o čest být původním tvůrcem nejvyšší formy syntetické řeči, známé jako árijská jazyková skupina, můžeme ihned odmítnout mediterránní rasu. Příslušníci této rasy na jižním pobřeží Středozemního moře, Berbeři a Egypťané, dnes mluví a vždy mluvili neárijskými jazyky. Také v Asii mluví mnoho příslušníků této rasy neárijskými jazyky. Víme také, že řeč původních Pelasgů nebyla árijská, že na Krétě přetrvávaly zbytky praárijské řeči až do roku 500 př. n. l. a že helénský jazyk byl do egejských zemí zaveden ze severu. V Itálii byly ligurština a etruština na severu a mesapština na jihu neárijskými jazyky a prapůvodní forma latinské řeči v podobě umbrijštiny a oskánštiny přišla přes Alpy z pozdějších zemí.

Do Španělska se keltština dostala ze severu kolem roku 600 př. n. l., ale s tak malou silou, že nedokázala zcela nahradit neárijský jazyk domorodců, který se dodnes používá jako baskičtina.

V Británii byla árijská řeč zavedena kolem roku 800 př. n. l. a ve Francii o něco dříve. Ve střední a severní Evropě se po

neárijských jazycích, kterými se tam kdysi mluvilo, nedochovaly žádné jisté stopy, s výjimkou Laponců a okolí Finského zálivu, kde neárijskými finskými dialekty dodnes mluví Finové a Estonci.

Známe tedy přibližná data zavedení árijské řeči do západní a jižní Evropy a víme, že se do ní dostala prostřednictvím nordické rasy. Na jižním pobřeží vnitrozemského moře, včetně Egypta, obyvatelstvo v dávných dobách mluvilo a dodnes mluví neárijskými jazyky a ve Španělsku a v přilehlých částech Francie téměř půl milionu lidí stále mluví aglutinačním jazykem, který se nazývá baskičtina nebo euskarština. Tvarem lebky se tito Baskové velmi podobají okolním árijsky mluvícím populacím, neboť ve Španělsku jsou dolichocefaličtí a ve Francii brachycefaličtí. Jak u Basků s dlouhou lebkou, tak u Basků s kulatou lebkou je spodní část obličeje dlouhá a tenká se zvláštní a špičatou bradou. Jinými slovy, jejich obličeje vykazují určité druhotné rasové znaky, které byly vnuceny selekcí národu složenému původně ze dvou ras nezávislého původu, ale dlouho izolovaného kvůli jazykovým omezením.

Kromě baskičtiny je v západní Evropě jen málo pozůstatků předárijské řeči, které se vyskytují hlavně v názvech míst a v několika málo neznámých slovech.

Zbytky neárijské řeči se tu a tam vyskytují po celém evropském Rusku, ale mnohé z nich lze vysledovat až po historických invazích. Dokud se nedostaneme k hlavnímu tělesu uralsko-altajské řeči na východě Ruska, mohou si pouze Estové s příbuznými, ale malými kmeny Livonců a Tchoudů a Finové nárokovat čest předchůdce árijského jazyka na

moskevském území, ale fyzický typ všech těchto kmenů je výrazně nordický. V této souvislosti lze pominout Laponce a příbuzné skupiny na dalekém severu.

Problém Finů je obtížný. Pobřeží Finska je samozřejmě čistě švédské, ale velká část obyvatelstva ve vnitrozemí je brachycefalická, i když jinak zcela nordického typu. Zdá se, že zde byl alpinský prvek původnější.

Nejvýznamnějším neárijským jazykem v Evropě je maďarština, ale ta, jak víme, byla koncem devátého století zavlečena z východu.

Na Balkáně nebyl jazyk Turků nikdy nářečím, jako je tomu v Malé Asii. V Evropě jím mluvili pouze vojáci a civilní správci a velmi řídké kolonie tureckých osadníků. Mánie Turků po bílých ženách, která prý byla jedním z motivů, jež vedly k dobytí Byzantské říše, nevědomky vedla k vyhlazení mongoloidního typu původních asijských nájezdníků. Trvalé křížení s Čerkeskami a Gruzínkami, stejně jako s otroky všech ras v Malé Asii nebo v Evropě, s nimiž přišli do styku, způsobilo, že dnešní evropský Turek je fyzicky k nerozeznání od svých křesťanských sousedů.

Turci seldžuckého a osmanského původu nikdy nebyli početní a sultánova vojska byla a jsou z velké části složena z islamizovaných Anatolců a Evropanů.

Také v Persii a Indii byly árijské jazyky ve známých obdobích zavedeny ze severu, takže vzhledem ke všem těmto skutečnostem si mediteránní rasa nemůže nárokovat čest ani vynálezu, ani rozšíření syntetických jazyků.

Hlavní nárok alpinské rasy ze střední Evropy a západní Asie na vynález a zavedení protoárijské formy řeči do Evropy spočívá v tom, že téměř všichni příslušníci této rasy v Evropě mluví dobře vyvinutými formami árijské řeči, především ve formě slovanské. Tento fakt sám o sobě nemusí mít větší význam než skutečnost, že mediteránní rasa ve Španělsku, Itálii a Francii mluví románskými jazyky, ale přesto je to argument, který má určitou váhu.

Mimo Evropu mluví árijskými jazyky Arméni a další armenoidní brachycefalické národy Malé Asie a Íránské vysočiny, všichni alpinské rasy, spolu s několika izolovanými kmeny na Kavkaze, a tyto národy leží na hlavní cestě, po níž se do Evropy dostala znalost kovů a dalšího kulturního vývoje.

Pokud by árijský jazyk vynalezli a rozvinuli tito armenoidní alpinci, museli bychom předpokládat, že jej spolu s bronzovou kulturou přinesli do Evropy kolem roku 3000 př. n. l. a naučili nordické blondýny jak jejich jazyk, tak jejich kovovou kulturu. V západní Asii však žije mnoho alpinských národů, které nemluví árijskými jazyky, a přesto jsou alpinského typu, například Turkomani, a v Malé Asii jsou takzvaní Turci také z velké části islamizovaní alpinci armenoidního poddruhu, kteří mluví turkicky. Na jih od Kavkazu nejsou až do doby po roce 1700 př. n. l. žádné stopy po árijské řeči a chetitský jazyk, kterým se před tímto datem mluvilo ve střední a východní Malé Asii, ačkoli nebyl dosud jasně rozluštěn, nebyl podle našich současných znalostí árijský. Samotní Chetité byli pravděpodobně předky žijících Arménů.

Důkladně známe jazyky všech mezopotámských zemí a víme, že řeč Akadu a Sumeru, Súsy a Médie byla aglutinační a že jazyky Asýrie a Palestiny byly semitské. Řeč Kassitů byla árijská a řeč krátce existující říše Mitanni v podhůří jižně od Arménie je jediná, o jejímž charakteru lze pochybovat, ale se vší pravděpodobností byla árijská. Existuje tedy mnoho negativních důkazů proti existenci árijské řeči v této části světa dříve než její známé zavedení nordiky.

Jestliže poslední velká expanze alpinské rasy do Evropy přinesla z Asie árijskou mateřštinu i znalost kovů, musíme předpokládat, že všichni příslušníci nordické rasy poté od alpinců převzali syntetickou řeč.

Víme, že tito alpinci dosáhli Británie kolem roku 1800 př. n. l. a předtím pravděpodobně obývali velkou část Galie, takže pokud jim máme připsat zavedení syntetických jazyků do západní Evropy, je obtížné pochopit, proč nemáme ve střední Evropě nebo na západ od Rýna před rokem 1000 př. n. l. žádnou známou stopu po jakékoli formě árijské řeči, zatímco o neárijských jazycích máme určité, i když kusé doklady.

I kdybychom však předpokládali, že alpinci tento syntetický jazyk baltským dolichocefům skutečně představili spolu s uměním metalurgie, jsme nuceni věřit, že nordici, vybaveni tímto syntetickým jazykem a bronzovými zbraněmi, zahájili svou podivuhodnou expanzivní dráhu celé tisíciletí po alpinském dobytí, nejprve napadli a dobyli své alpinské učitele a poté se v postupných vlnách valili ze severu do oblasti mediteránní rasy, přičemž cestou procházeli brachycefalickými zeměmi a brali s sebou různé podíly alpinské krve.

Ve prospěch tohoto tvrzení, že alpinská rasa je původním vynálezcem syntetické řeči, lze říci, že jazyk je vždy měřítkem kultury a že vyšší formy civilizace jsou značně omezovány omezeními řeči, která jsou dána méně vyvinutými jazyky, a to jednoslabičnými a aglutinačními, mezi něž patří téměř všechny neárijské jazyky světa.

Nezdá se pravděpodobné, že by barbaři, ať už byli jakkoli fyzicky zdatní a vybaveni potenciálem intelektuálního a morálního rozvoje, žijící jako lovci na bezútěšném a neúrodném severu podél okraje ustupujících ledovců a jako kočovní pastevci na ruských pastvinách, mohli vyvinout složitější a vyšší formu artikulované řeči než obyvatelé jihozápadní Asie, kteří byli o mnoho tisíc let dříve vysoce civilizovaní a o nichž je známo, že vynalezli umění zemědělství, zpracování kovů a domestikace zvířat, stejně jako písmo a hrnčířství. Nicméně se zdá, že taková je skutečnost.

Závěrem tedy můžeme říci, že studium mediteránní rasy ukazuje, že zdaleka není čistě evropská, nýbrž že je stejnou měrou africká a asijská a že v úzkém pobřežním okraji jižní Persie, v Indii a ještě dále na východě poslední kmeny této rasy postupně mizí v negroidy v důsledku dlouhodobého míšení, a podobné pátrání po původu a rozšíření alpinského druhu jasně ukazuje na zásadně asijský původ tohoto typu a že na svých nejvýchodnějších hranicích ve střední Asii pochoduje s kulatou lebkou Mongolů.

Původ árijských jazyků

Postupem vylučování uvedeným v předchozí kapitole jsme nuceni konstatovat, že nejsilnějším uchazečem o čest být rasou původních Árijců je vysoký, světlovlasý nordik. Studium různých jazyků árijské skupiny odhaluje extrémní rozmanitost, kterou lze nejlépe vysvětlit hypotézou, že existujícími jazyky dnes mluví lidé, jimž byla árijská řeč vnucena zvenčí. Tato teorie přesně odpovídá známé historické skutečnosti, že árijské jazyky byly během posledních nejméně tří nebo čtyř tisíc let znovu a znovu vnucovány nordiky obyvatelstvu s alpinskou a mediteránní krví.

V současném areálu rozšíření nordické rasy a v samém středu typické oblasti izolace se nachází nejobecnější člen árijské skupiny, totiž letština neboli stará litevština, ležící v Rižském zálivu a mající téměř protoárijský charakter. V těsné blízkosti se nacházela blízce příbuzná staropruská neboli boruská řeč, velmi nedávno zaniklá. Tyto archaické jazyky jsou relativně blízké sanskrtu a nacházejí se ve skutečném kontaktu s neárijskou řečí Estonců a Finů.

Neárijské jazyky ve východním Rusku jsou ugrofinské, což je forma řeči, která zasahuje daleko do Asie a která jako jediná ze všech aglutinačních jazyků obsahuje prvky, které ji spojují se syntetickou řečí, a která má proto nejasně přechodný charakter. Jinými slovy, podle názoru mnoha filologů mohla primitivní forma ugrofinštiny dát vzniknout protoárijskému předchůdci stávajících syntetických jazyků.

Tato hypotéza, pokud se potvrdí dalším studiem, poskytne další důkazy o tom, že místo vývoje árijských jazyků a nordického druhu bylo ve východní Evropě a v oblasti, která se nachází blízko místa kontaktu mezi nejarchaičtějšími syntetickými jazyky a nejpříbuznějším neárijským jazykem, aglutinační ugrofinštinou.

Árijský jazyk byl do Řecka zaveden Achájci kolem roku 1400 př. n. l. a později, kolem roku 1100 př. n. l., pravými Helény, kteří přinesli klasické dialekty dórštiny, iónštiny a aiolštiny.

Tyto árijské jazyky vytlačily své neárijské předchůdce, pelasgické jazyky. Z jazyka těchto prvních nájezdníků vznikla ilyrština, thráčtina, albánština, klasická řečtina a oslabenýbený moderní romaický jazyk, který je potomkem iónského dialektu.

Árijskou řeč zavedli mezi neárijské Etrusky na Apeninském poloostrově Umbrové a Oskové kolem roku 1100 př. n. l. Tyto jazyky nakonec vystřídala latina, odnož těchto raných árijských jazyků severní Itálie, která se později rozšířila až do nejzazších končin Římské říše. Jejími dnešními potomky jsou románské jazyky, jimiž se mluvilo v rámci starověkých říšských hranic, portugalština na západě, kastilština, katalánština, provensálština, francouzština, langue d'oil Valonů, ligurština, románština, ladinština, friulština, toskánština, kalábrijština a rumunština.

Velké potíže představuje problém existence jazyka, rumunštiny, ve východních Karpatech, odříznutého slovanskými a maďarskými jazyky od nejbližších románských

jazyků, ale přesto zjevně pocházejícího z latiny. Sami Rumuni vznášejí dvě tvrzení; první, které lze bezpečně odmítnout, je nepřerušený jazykový původ ze skupiny árijských jazyků, které obývaly celou tuto část Evropy, z nichž byla odvozena latina a jejichž pozůstatkem je i albánština. Závažnějším nárokem, který si Rumuni činí, je však jazykový a rasový původ od vojenských kolonistů, které císař Traján vysadil ve velké dácké rovině. To je sice možné, pokud jde o jazyk, ale existují proti tomu závažné námitky.

Nemáme žádné důkazy pro existenci rumunské řeči na sever od Dunaje po dobu téměř tisíce let poté, co Řím tuto odlehlou oblast opustil, a mnohé svědčí proti ní. Dácie byla jednou z posledních provincií, které Řím obsadil, a byla první, odkud byly legie po zániku říše staženy. Severní Karpaty, kam se podle tvrzení Rumunů uchýlili během barbarských nájezdů, jsou navíc součástí slovanské domoviny a právě v těchto horách a v rusínských oblastech východní Haliče se vyvinuly slovanské jazyky, pravděpodobně u Sarmatů a Venetů, a odkud se ve staletích následujících bezprostředně po pádu Říma rozšířily všemi směry. Je tedy téměř nemožné připisovat přežití pohraniční komunity romanizovaných domorodců, která se nacházela nejen na cestě velkých nájezdů do Evropy - z východu, ale také právě v místě, kde se v té době vyvíjely slovanské jazyky.

Rumunská řeč zaujímá rozsáhlé území mimo současné Rumunské království, v ruské Besarábii, rakouské Bukovině a především v uherském Sedmihradsku, které bylo součástí starověké Dácie a které má být nyní „vykoupeno“ Rumuny.

Tento jazykový problém je dále komplikován existencí dalšího velkého společenství Vlachů rumunského jazyka v pohoří Pindus v Thesálii. Dalším složitým problémem je, jak se i toto pozdější společenství mohlo zachovat od římských dob až do dnešních dnů, nedotčeno ani řečtinou Byzantské říše, ani tureckým dobytím. Při řešení těchto otázek nám antropologie nijak nepomáhá, neboť tyto rumunsky mluvící populace jak na Dunaji, tak v pohoří Pindus se fyzicky nijak neliší od svých sousedů na všech stranách. Ať už získali svou latinskou řeč jakýmkoli způsobem, nemohou si dnešní Rumuni činit žádný platný nárok na pokrevní původ, a to ani ve velmi vzdálené míře, od pravých Římanů. Prvními árijskými jazyky známými v západní Evropě byla keltská skupina, která se poprvé objevuje západně od Rýna kolem roku 1000 př. n. l. Na Britských ostrovech bylo nalezeno jen několik matných stop po předárijské řeči, a to především v místních názvech. Do Británie se keltská řeč dostala ve dvou po sobě jdoucích vlnách, nejprve Goidely neboli „Q Kelty“, kteří se zřejmě objevili kolem roku 800 př. n. l., a tato forma existuje dodnes jako erse v západním Irsku, jako manština na ostrově Man a jako gaelština na Skotské vysočině.

Goidlové byli bronzové kultury. Když dorazili do Británie, museli tam najít obyvatelstvo převážně mediteránního typu s četnými pozůstatky ještě starších ras z doby paleolitu a také některé kulaté lebky alpinů z kruhových mohyl, které mezitím z žijící populace vymizely. Když došlo k další invazi, kymrické, byli Goidé z velké části pohlceni těmito základními mediteránními domorodci, kteří přijali goidskou formu keltské

řeči, stejně jako se na kontinentu Galové smísili s alpskými a mediteránními domorodci, ačkoli vnutili podmaněným svůj vlastní jazyk. Ve skutečnosti v Británii, Galii a Hispánii tvořili Goidé a Galové především vládnoucí, vojenskou třídu, zatímco velká část obyvatelstva zůstala nezměněna, i když se v řeči arizovala.

Asi o pět set let později následovaly brythonské či cymrické kmeny neboli „P Keltové“, kteří vytlačili Goidely na západ přes Německo, Galii a Británii, jak dokládá rozložení místních jmen, a tento pohyb obyvatelstva probíhal ještě v době, kdy César překročil kanál La Manche. Brytonská skupina dala vzniknout modernímu kornskému jazyku, který během jednoho století vymřel, cymrickému jazyku ve Walesu a armorickému jazyku v Bretani.

Ve střední Evropě nacházíme stopy stejných dvou forem keltské řeči, přičemž goidelština je všude starší a cymrština novější.

Když se obě keltsky mluvící rasy dostaly do konfliktu v Británii, jejich původní vztah byl značně zastřen míšením Goidelů se základní tmavou mediteránní rasou neolitické kultury a míšením Belgů s Germány. Výsledkem toho všeho bylo, že Brytonové nerozlišovali mezi světlovlasými Goidely a brunety, ale keltskými mediteránci, protože všichni mluvili goidelskými dialekty.

Stejně tak když do Británie vstoupily germánské kmeny, našly tam národy mluvící nějakou formou keltštiny, buď goidskou, nebo cymrickou, a okamžitě je všechny nazvaly

Velšany (cizinci). Tito Velšané byli převážně mediteránního typu s určitou směsí světlého goidelského kmene a mnohem silnějšího světlého kmene cymrického původu a tytéž prvky existují dodnes v Anglii. Mediteránní rasa je snadno rozlišitelná, ale fyzické typy odvozené jak od Goidelů, tak od Brythonů splývají a ztrácejí se v pozdější záplavě čisté nordické krve, anglické, saské, dánské, norské a normanské. V tomto primitivním tmavém obyvatelstvu, na které se postupně vnucují vrstvy světlých nordických kmenů, z nichž každý je čistě nordický, spočívá tajemství a řešení antropologie britských ostrovů. Tento iberský substrát dokázal do značné míry absorbovat dřívější keltsky mluvící nájezdníky, Goidely i Brity, ale teprve nyní začíná vážně ohrožovat germánské nordiky a po třech tisících letech ponoru znovu prosazovat své starobylé brunetní znaky.

V severozápadním Skotsku se nachází gaelsky mluvící oblast, kde jsou všechny místní názvy skandinávské a fyzické typy čistě nordické. Je to jediné místo na Britských ostrovech, kde keltská řeč znovu dobyla oblast od germánských jazyků, a bylo to místo jednoho z prvních výbojů severských Vikingů, pravděpodobně v prvních stoletích našeho letopočtu. V Caithnessu na severu Skotska, stejně jako na některých izolovaných místech na irském pobřeží, se jazyk týchž severských pirátů udržel až do jednoho století. V pátém století našeho letopočtu a po rozpadu římské nadvlády v Británii došlo k velkým rasovým nepokojům a zpětná vlna Goidelů přešla z Irska a buď zavedla, nebo posílila gaelskou řeč na Vysočině. Později byla goidská řeč postupně vytlačována na sever a západ

pronikající angličtinou z nížin a nakonec se prosadila i v této původně severský mluvící oblasti.

I jinde v Evropě máme doklady o podobných přesunech řeči bez odpovídajících změn v krvi obyvatelstva.

S výjimkou Britských ostrovů a Bretaně nezanechaly keltské jazyky žádné moderní potomky, ale byly všude nahrazeny jazyky novolatinského nebo germánského původu. Mimo Bretaň je jednou z posledních, ne-li úplně poslední zmínkou o keltské řeči v Galii historické tvrzení, že „keltské“ kmeny, stejně jako „Armorikové“, se v roce 451 n. l. zúčastnily u Chalons velkého vítězství nad Attilou, Huny, a jeho konfederací poddaných národů.

Na kontinentu žijí pouze primitivní obyvatelé střední Bretaně, kteří se vyznačují náboženským fanatismem a dalšími znaky zaostalého národa. Tato keltská řeč byla údajně zavedena na počátku našeho letopočtu Brity prchajícími před Sasy. Tito uprchlíci, pokud takoví byli, museli být dolichocefové buď mediteránní, nebo nordické rasy, případně obojího. Tato tradice po nás chce, abychom věřili, že tvar lebky těchto Britů se ztratil, ale že jejich jazyk převzalo alpinské obyvatelstvo Armoriky. Mnohem pravděpodobnější je, že cymricky mluvící alpinští obyvatelé Bretaně si v tomto izolovaném koutě Francie pouze uchovali formu keltské řeči, která byla rozšířena v celé severní Galii a Británii, než byly tyto provincie dobyty Římem a latinizovány. Caesar poznamenal, že mezi řečí Belgů v severní Galii a v Británii je jen malý rozdíl. V obou případech se jednalo o řeč cymrickou.

Ještě dlouho po dobytí Galie Góty a Franky převládala mezi vládnoucími vrstvami germánská řeč, a než ustoupila latině romanizovaných domorodců, byly staré keltské jazyky mimo Bretaň zcela zapomenuty.

Příklad podobných jazykových změn najdeme v Normandii, kde zemi původně obývali nordičtí Belgové, kteří mluvili cymrickým jazykem, než tento jazyk nahradila latina. Toto pobřeží bylo kolem roku 300 nebo 400 n. l. zpustošeno Sasy, kteří po obou stranách Lamanšského průlivu a bretaňského pobřeží vytvořili osady, jež byly později známy jako Litus Saxonicum („saské pobřeží“). Jejich postup lze nejlépe sledovat podle místních názvů, protože naše historické záznamy o těchto nájezdech jsou kusé.

Normané se v Normandii vylodili v roce 911 n. l. Byli to pohanští dánští barbaři, kteří mluvili germánským jazykem. Náboženství, kultura a jazyk starého romanizovaného obyvatelstva dokázaly během jednoho krátkého století zázrak v podobě proměny všeho kromě krve. Změna byla tak rychlá, že o 155 let později se potomci týchž Normanů vylodili v Anglii jako křesťanští Francouzi, vyzbrojení veškerou dobovou kulturou. Změna byla překvapivá, ale krev normanského původu zůstala nezměněna a do Anglie se dostala jako čistě nordický typ.

Árijský jazyk v Asii

V egejské oblasti a na jih od Kavkazu se nordici objevují po roce 1100 př. n. l., ale nepochybně docházelo k invazím a nájezdům ze severu po mnoho staletí před prvními záznamy. Tyto rané migrace pravděpodobně nebyly dostatečně silné na to, aby změnily krev autochtonních ras nebo nahradily staré mediteránní a asijské jazyky árijskými.

Tito lidé ze severu přicházeli z ruských stepí v postupných vlnách a mezi prvními, o nichž máme poměrně jasné znalosti, byli Achájci a Frýgové. Árijští nájezdníci jsou zmiňováni v matných kronikách mezopotámských říší kolem roku 1700 př. n. l. jako Kassité a později jako Mitanni. Árijská jména zajatců zajatých za horami na severu a árijských božstev, před nimiž se skládaly přísahy, jsou zaznamenána kolem roku 1400 př. n. l., ale jedna z prvních jistých zpráv o nordicích na jih od Kavkazu popisuje přítomnost nordických Peršanů u jezera Urmia kolem roku 900 př. n. l. Od té doby docházelo k mnoha nájezdům, přičemž Kimmerijci podnikali nájezdy přes Kavkaz již v roce 680 př. n. l. a krátce poté ovládli celou Malou Asii.

Východní část ruských stepí severně od Kaspicko-aralského moře v Turkestánu, až k úpatí Pamíru, obývali Saceové nebo Massagetové, kteří byli rovněž nordici a byli příbuzní Kimmerům a Peršanům. Po několik staletí se skupiny nordiků přesouvaly jako kočovní pastevci přes Kavkaz do říše Médů a postupně sem zaváděly árijský jazyk, který se později vyvinul ve staroperštinu.

V roce 538 př. n. l. se tito Peršané stali dostatečně početnými, aby svrhli své vládce, a pod vedením velkého Kýra vytvořili Perskou říši, jeden z nejtrvalejších orientálních států. Základ obyvatelstva perské říše tvořili Médové s kulatou lebkou, kteří patřili k armenoidnímu podrodu alpinců. Pod vedením své kněžské kasty Magi se tito Médové znovu a znovu bouřili proti svým nordickým pánům, než oba národy splynuly.

V letech 525 až 485 př. n. l., za vlády Dareia, jehož sochařské portréty ukazují muže čistě nordického typu, se vysocí světlovlasí Peršané stali téměř výhradně třídou velkých vládnoucích šlechticů a zapomněli na prostotu svých pasteveckých předků. Jejich jazyk patřil k východnímu či íránskému rozdělení árijské řeči a byl znám jako staroperština, kterou se mluvilo až do čtvrtého století před naším letopočtem. Z ní byla odvozena pehlevština neboli parthština a moderní perština. Velká kniha starých Peršanů, Avesta, která byla napsána v zendštině, rovněž íránském jazyce, sice nesahá do doby Dareiovy vlády a byla přetvořena až po našem letopočtu, ale staroperština Dareiova byla úzce spřízněna se zendštinou baktrijskou a se sanskrtem hindustánským. Od zendštiny, nazývané také mediční, jsou odvozeny halcha, balúčština, kurdština a další dialekty.

Vzestup dolichocefalických árijsky mluvících Peršanů k císařské moci byl do značné míry zásluhou geniality jejich vůdců, ale jimi provedená arizace západní Asie je jednou z nejúžasnějších událostí v dějinách. Celá oblast se zcela proměnila, pokud jde o přijetí jazyka a náboženství Peršanů

podmaněnými, ale krev nordické rasy se rychle rozředila a o několik století později mizí z dějin.

V době velkých válek s Řeckem byla čistá perská krev stále ještě neporušená a ovládaná a v dobové literatuře je jen málo důkazů o rasovém antagonismu mezi řeckými a perskými vůdci, ačkoli jejich soupeřící kultury byly v ostrém protikladu. V době Alexandra Velikého se čistá perská krev zjevně omezovala na šlechtu a Alexandrovou politikou bylo Peršany helenizovat a své Řeky s nimi sloučit. Množství čisté makedonské krve nestačilo k posílení nordického kmene Peršanů a čistým výsledkem byla úplná ztráta řeckého kmene.

Je otázkou, zda Arméni v Malé Asii odvozovali svou árijskou řeč od tohoto vpádu nordických Peršanů, nebo zda ji získali dříve od Frýgů a ze západu. Tito Frygové pronikli do Malé Asie přes Dardanely a rozbili říši Chetitů. Jejich jazyk byl árijský a pravděpodobně příbuzný thráčtině. Ve prospěch teorie o zavedení arménštiny Frýgy ze západu, a nikoli Peršany z východu, hovoří velmi významná skutečnost, že základní struktura tohoto jazyka ukazuje na jeho příbuznost spíše se západní než s východní skupinou árijských jazyků, a to i přes velmi rozsáhlou perskou slovní zásobu.

Samotní Arméni, stejně jako ostatní obyvatelé náhorních plošin a vysočin až po pohoří Hindúkuš, sice mluví árijsky, ale patří k armenoidnímu poddruhu, což je v ostrém kontrastu s převládajícími typy jižně od hor v Persii, Afghánistánu a Hindústánu, které jsou všechny dolichocefalické a mediteránní, ale obecně vykazují stopy příměsi s ještě starobylejšími rasami negroidního původu, zejména v Indii.

Nyní se dostáváme k poslednímu a nejvýchodnějšímu rozšíření árijských jazyků v Asii. Jak již bylo zmíněno výše, travnaté a stepní oblasti Ruska se rozkládají severně od Kavkazu a Kaspického moře až po starověkou Baktrii, dnešní Turkestán. Celou tuto zemi obývali nordičtí Sakenové a blízce příbuzní Massagetové. Velmi brzy, pravděpodobně kolem počátku druhého tisíciletí př. n. l., nebo možná ještě dříve, překročili první nordici afghánské průsmyky, vstoupili do indických rovin a zorganizovali stát v Pandžábu, „zemi pěti řek“, a přinesli s sebou árijskou řeč mezi obyvatelstvo pravděpodobně mediteránního typu, které dnes představují Drávidové. Nordičtí Sakenové přišli do Indie později a přinesli védy, náboženské básně, které byly zpočátku předávány ústně a které byly převedeny do písemné podoby starého sanskrtu brahmány poměrně pozdě, v roce 300 n. l. Z tohoto klasického sanskrtu jsou odvozeny všechny moderní árijské jazyky Hindustánu, stejně jako cejlonská singalština a hlavní dialekty Ásámu.

Názory na datum prvního vstupu těchto árijsky mluvících kmenů do Pendžábu se velmi různí a zdá se, že shoda názorů ukazuje na období mezi lety 1600 a 1700 př. n. l. nebo dokonce o něco dříve. Velmi těsná příbuznost sanskrtu se starou perštinou Dareia a se Zendavestou by však silně naznačovala, že ke konečnému zavedení árijských jazyků v podobě sanskrtu došlo mnohem později.

Pokud blízká příbuznost mezi jazyky naznačuje časovou souvislost, pak by se zdálo, že proniknutí Sakenů do Indie bylo

téměř současné s přechodem Kavkazu nordickými Kimmerijci a jejich perskými následovníky.

Příbuznost mezi Zendavestou a sanskrtskými védami je stejně blízká jako mezi vysokou a nízkou němčinou, a proto nám taková blízká příbuznost brání posunout datum oddělení Peršanů a Sakenů o více než několik století.

Současná migrace kočovných pastevců na jih po obou stranách Kaspicko-aralského moře by přirozeně probíhala v rámci všeobecného pohybu na jih a k takové migraci mohlo dojít několikrát. Se vší pravděpodobností se tyto nordické invaze odehrávaly jedna po druhé po dobu tisíce let nebo déle, přičemž ty pozdější zastíraly a rozmazávaly vzpomínky na své předchůdce. Když pastevecké kmeny opouštějí své pastviny a útočí na své zemědělské sousedy, důvodem je téměř vždy hladomor způsobený dlouhotrvajícím suchem, a takové příčiny znovu a znovu v dějinách uváděly kočovné kmeny do pohybu na rozsáhlých územích. Během mnoha staletí se přes afghánské průsmyky ze severozápadu valily čerstvé kmeny složené z nordiků nebo pod jejich vedením, ale všechny mluvily árijsky, a vytlačovaly před sebou dříve příchozí. Zřetelné stopy těchto postupných přívalů dobyvatelů lze nalézt v samotných Védách.

Sakenové a Massagetové byli stejně jako Peršané světlovlasí dolichocefové a zanechali po sobě matné stopy své krve mezi žijícími mongolskými kočovníky Turkestánu, Kirgizů. Starověká Baktrie si ještě dlouho po Alexandrově době zachovala svůj nordický a árijský aspekt a stala se mongolskou a dostala zlověstné jméno Turkestán až v sedmém století, kdy se stala první obětí velké série divokých nájezdů ze severu a

východu, které pod různými mongolskými vůdci zničily civilizaci v Asii a ohrozily její existenci v Evropě. Tito vysocí, modroocí, árijsky mluvící Sakenové byli nejvýchodnějšími příslušníky nordické rasy, o nichž máme záznamy. Číňané dobře znali tyto „zelenooké ďábly“, které nazývali tatarským jménem „Wu-sun“, vysocí, a s nimiž přišli do styku kolem roku 200 př. n. l. v dnešním čínském Turkestánu.

Zendskou formou íránské skupiny árijských jazyků mluvili tito Sakenové, kteří zůstali ve staré Baktrii, i nadále a od ní je odvozena celá skupina úzce příbuzných dialektů, jimiž se dodnes mluví v Pamíru a z nichž nejznámější je ghalčština.

Nejvýchodnější známý árijský jazyk byl nedávno objeven v Turkestánu. Nazývá se tocharština a je to nepochybně čistý árijský jazyk, který je kupodivu příbuzný spíše západní skupině než indoíránštině. Byl rozluštěn z nedávno nalezených nápisů a byl živým jazykem před 9. stoletím n. l. To představuje další důkaz rozsahu a trvání nordického osídlení Baktrie.

Ze všech podivuhodných výbojů Sakenů zůstaly jako důkaz jejich invaze pouze tyto indické a afghánské jazyky. Nepatrné stopy jejich krve, jak již bylo řečeno, byly nalezeny v Pamíru a v Afghánistánu, ale na jihu jejich světlé rysy zmizely, a to i z Pandžábu. Je možné, že postava některých horských kmenů a Sikhů a některé obličejové rysy těchto kmenů jsou odvozeny z tohoto zdroje, ale veškerá světlost pleti, vlasů nebo očí původních Sakenů zcela zmizela.

Dlouhé lebky v celé Indii je třeba připsat spíše mediteránní rase než této nordické invazi, zatímco Předdravidové a negroidi

jižní Indie, s nimiž jsou první z nich z velké části promícháni, jsou rovněž dolichocefové.

Stručně řečeno, zavedení árijských jazyků, íránštiny, ghalčštiny a sanskrtu, v Íránu a Indii představuje jazykové, nikoli etnické dobytí.

Na závěr této revize rasových základů, na nichž byly založeny dějiny Evropy, je sotva nutné zdůraznit, že skutečné výsledky velkolepých dobytí a invazí v dějinách byly mnohem méně trvalé než výsledky zákeřnějších vítězství vzniklých smíšením dvou různorodých ras a že při takovém smíšení se relativní přednost různých lidských poddruhů v Evropě jeví v nepřímém poměru k jejich společenské hodnotě.

Kontinuita fyzických znaků a omezení vlivu prostředí pouze na jedince jsou dnes vědci tak důkladně rozpoznány, že je nanejvýš otázkou času, kdy budou sociální důsledky, které z takového míšení vyplývají, obecně pochopeny širokou veřejností. Jakmile zákonodárci ocení skutečnou nosnost a význam těchto skutečností, nevyhnutelně dojde k úplné změně naší politické struktury a naše současné spoléhání na vlivy vzdělání bude nahrazeno novým nastavením založeným na rasových hodnotách.

S ohledem na mimořádnou starobylost fyzických a duchovních znaků a na to, jak trvale přežívají prvky prostředí označované jako jazyk, národnost a formy vlády, musíme zvážit vztah těchto skutečností k vývoji rasy v Americe. Můžeme si být jisti, že vývoj dnes plně probíhá podle těch přírodních zákonů, které jej řídí, a že jediným spolehlivým vodítkem do

budoucna je studium působení těchto zákonů v minulosti. My Američané si musíme uvědomit, že altruistické ideály, které řídily náš společenský vývoj v minulém století, a maudlinovský sentimentalismus, který z Ameriky udělal „azyl pro utlačované“, strhávají národ k rasové propasti. Pokud necháme tavicí kotel bez kontroly vřít a budeme se i nadále řídit naším národním heslem a vědomě zaslepovat všechny „rozdíly rasy, vyznání nebo barvy pleti“, typ rodilého Američana koloniálního původu vymře stejně jako Athéňan z Periklova věku a Viking z Rollových časů.

Dodatek

Mapy na následujících stranách této knihy se pokoušejí v širokých a poněkud hypotetických liniích znázornit pomocí barevných diagramů původní rozšíření a následnou expanzi a migraci tří hlavních evropských ras, mediteránní, alpinské a nordické, jak jsou popsány v této knize.

Maximální rozšíření alpinců s bronzovou kulturou, 3000-1800 př. n. l.

První mapa ukazuje rozšíření těchto ras na konci neolitu a jejich pozdější expanzi. Jsou na ní vyznačeny i lokality dřívějších kultur. Je zde uvedeno rozmístění megalitů v Malé Asii na severním pobřeží Afriky a po pobřeží Atlantiku přes Španělsko, Francii a Británii až do Skandinávie. Tyto velké kamenné monumenty byly zřejmě dílem mediteránní rasy, která však využívala kulturu bronzu získanou od alpinců. Na mapě jsou rovněž vyznačena místa, kde se po celém Rusku nacházejí kurgany neboli starověké umělé mohyly, jejichž rozmístění zřejmě úzce souvisí s původním sídlem nordiků.

V jihozápadní Francii je vyznačena oblast, kde se kromaňonská rasa udržela nejdéle a kde se dodnes nacházejí její stopy. Je zde znázorněna lokalita typové stanice poslední fáze paleolitu známá jako Mas-d'Azil velká jeskyně ve východních Pyrenejích, od níž toto období převzalo svůj název azilský.

U vstupu do Baltského moře je také zobrazena typová stanice maglemoské kultury, která vzkvétala na konci paleolitu a byla pravděpodobně dílem raných nordiků.

Ve středu okrsku zabíraného alpiny se nachází Robenhausen, nejcharakterističtější z neolitických jezerních obytných stanic, a také stanice Terramara, v níž existovala kultura přechodná mezi neolitem a bronzem. V Tyrolsku se uvádí lokalita obce Hallstatt, která dala jméno první železářské kultuře.

Uvedena je také lokalita La Tene na severním konci Neuchâtelského jezera ve Švýcarsku. Od této vesnice je odvozen název doby železné La Tene.

Obtížnost zobrazení střídání ras během dvanácti století není snadné překonat, ale mapa se snaží ukázat, že na konci neolitu byly všechny pobřežní země Středomoří a atlantického pobřeží až po Německo a včetně Britských ostrovů osídleny mediteránní rasou, samozřejmě vedle zbytků dřívějších neandrtálců a kromaňonců, kteří v té době pravděpodobně ještě tvořili nezanedbatelnou část populace.

Žluté šipky označují trasu migrace mediterránního člověka, který zřejmě přišel do Evropy z východu podél afrického pobřeží. Hlavní invaze však prošly nahoru přes Španělsko a Galii na Britské ostrovy, kde od té doby až dodnes tvoří substrát populace. V centrální části svého výskytu byli tito mediteránci zaplaveni alpiny, jak ukazuje rozprostřená zeleň, zatímco v severní Galii a Británii byli mediteránci později zatopeni nordiky, jak se objevuje na pozdějších mapách.

Šipky a migrační trasy znázorněné na žluté ploše této mapy označují změny, k nimž došlo během neolitu a možná i dříve, ale růžové a červené šipky v severní a jihovýchodní části představují migrace, které byly v plném proudu a ve skutečnosti se během celého dotčeného období neustále zvyšovaly. Další mapa ukazuje, jak tito nordici vyrážejí ze své původní domoviny všemi směry a postupně dobývají Evropu.

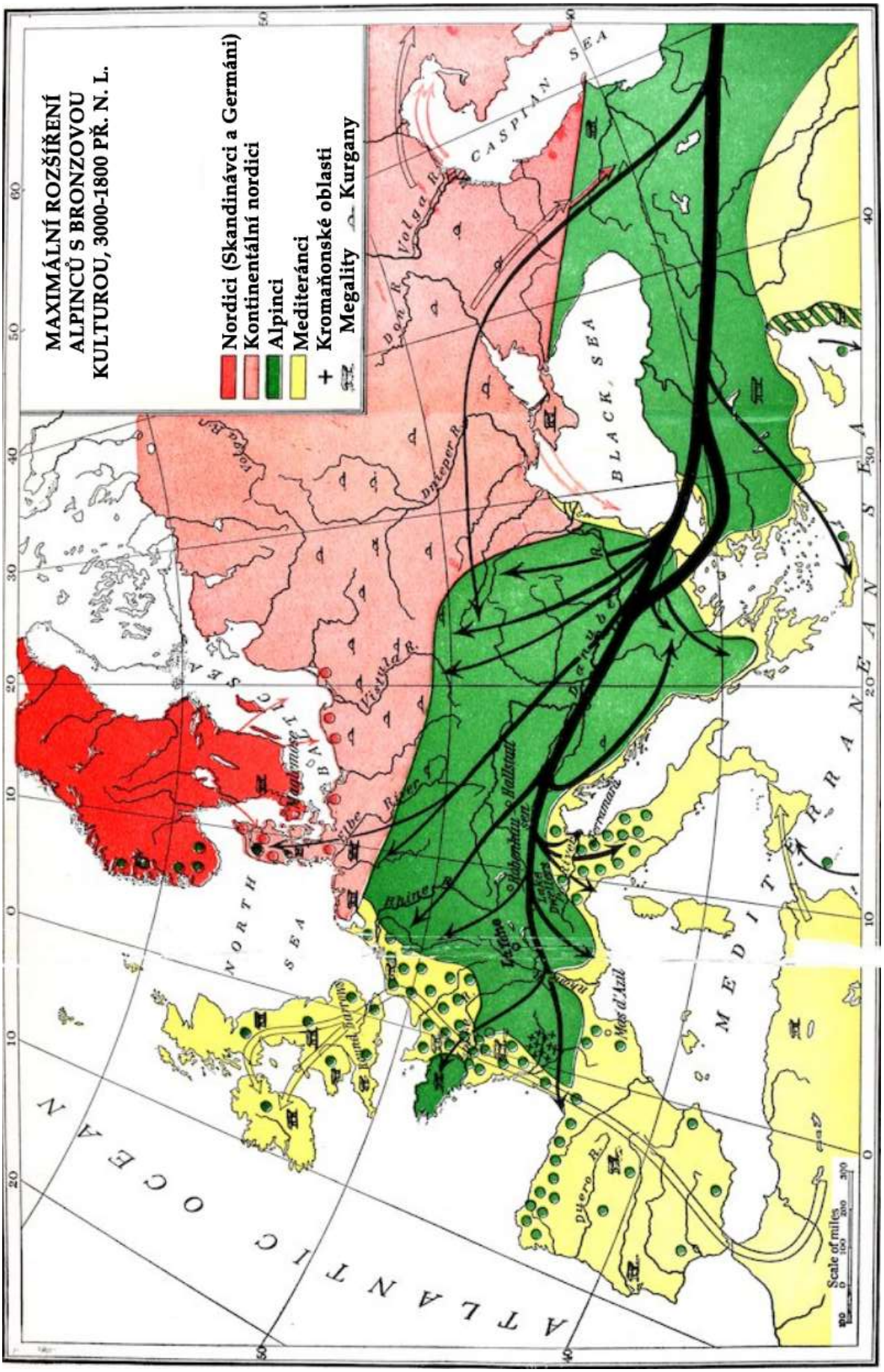
MAXIMÁLNÍ ROZŠÍŘENÍ
ALPINCŮ S BRONZOVOU
KULTUROU, 3000-1800 PŘ. N. L.
Nordici (Skandinávci a Germáni)
Kontinentální nordici
Alpinci
Mediteránci
Kromaňonské oblasti
Megality
Kurgany
CASPIAN SEA
BLACK SEA
NORTH SEA
BALTIC SEA
MEDITERRANEAN SEA
ATLANTIC OCEAN
Volga R.
Don R.
Dnieper R.
Vistula R.
Elbe River
Rhine R.
Danube R.
Hallstatt
Mas d'Azil
Duero R.
Scale of miles

Mezi těmito dvěma rasami, mediterránní a nordickou, pronikla velká invaze alpinců, kteří proudili z vysočin západní Asie přes Malou Asii a údolím Dunaje do střední Evropy a odtud se šířili všemi směry. Předchůdci týchž alpinců byli nalezeni v západní Evropě již v závěrečné azilské fázi paleolitu, kde jsou známi jako rasa Furfooz-Grenelle, a jsou tedy v západní Evropě současníky nejstarších mediteránců.

Po celou dobu neolitu obývali alpinci hornaté jádro Evropy, ale k jejich velké a konečné expanzi došlo na sklonku neolitu a na počátku doby bronzové, kdy nový a rozsáhlý vpád alpinců z oblasti Arménské vysočiny přinesl bronzovou kulturu. Tato poslední migrace zřejmě sledovala trasy předchozích invazí a na krajním jihozápadě se v malém počtu dostala dokonce do Španělska, kde se její pozůstatky dodnes nacházejí v Kantabrijských Alpách. alpinci obsadili celé Savojsko a střední Francii, kde od té doby až dodnes tvoří většinu rolnického obyvatelstva. Dosáhli Bretaně a dodnes je tento poloostrov jejich nejzápadnější výspou. V malém počtu přešli do Británie a někteří se dostali i do Irska. V Anglii to byli muži z Kruhových mohyl, ale téměř všechny stopy po této invazi z žijícího obyvatelstva zmizely.

Alpinci se dostali také do Holandska, Dánska a jihozápadního Norska a stopy po jejich kolonizaci v těchto zemích se stále nacházejí.

Autor se pokusil naznačit linie této alpinské expanze pomocí plných zelených bodů, které se rozprostírají nad střední Evropou a Malou Asií, a okrajových bodů, které znázorňují vnější hranice invaze. Černé šipky postupující od východu

označují její hlavní linie a trasy. Tito alpinci, kteří překročili Kavkaz, prošli jižním Ruskem a vedlejší vlna téže migrace prošla po syrském pobřeží do Egypta a podél severního pobřeží Afriky a přes Sicílii vstoupila do Itálie. Poslední africká invaze za sebou zanechala egyptské kulaté lebky v Gíze. Tato poslední alpinská expanze naučila ostatní evropské rasy, jak mediteránní, tak nordické, umění metalurgie.

Nordici zřejmě pocházejí z jižního Ruska, ale již dlouho před dobou bronzovou se rozšířili na sever přes Balt do Skandinávie, kde se specializovali na rasu, která je dnes známá jako skandinávská nebo germánská. Na mapě jsou kontinentální nordici vyznačeni růžovou barvou a nordici ve Skandinávii červenou barvou. Na samém konci období, které tato mapa pokrývá, se tito skandinávští nordici začali vracet na kontinent. Trasy těchto migrací a jejich rozsah jsou vyznačeny červenými šipkami, resp. kroužky.

Souhrnně lze říci, že tato mapa ukazuje expanzi alpinců s kulatou lebkou ze střední Asie napříč střední Evropou, kteří na jihu a západě pohltili malé, tmavé, dlouholebé mediterránní obyvatele neolitické kultury, zatímco na severu zároveň silně tlačili na nordické obyvatele a zavedli mezi ně bronzovou kulturu.

Tento rozvoj alpinců na úkor mediteránců měl v západní Evropě trvalý vliv, ale na severu byl jejich vliv spíše dočasný. Je pravděpodobné, že v první řadě si dokázali podmanit nordiky díky převaze bronzových zbraní nad kamennými sekerami. Sotva však předali nordikům znalost výroby a používání

kovových zbraní a nástrojů, obrátili se tito proti svým dobyvatelům a zcela je ovládli, jak je patrné z další mapy.

Expanze předgermánských nordiků v letech 1800-100 př. n. l.

Druhá mapa série ukazuje rozbití a ponoření zelené alpinské oblasti do růžové nordické oblasti. Všimněte si, že v Itálii, Španělsku, Francii a Británii neustále ubývá plné zelené a zelených bodů a ve střední Evropě je zelená roztrhána a rozryta ve všech směrech růžovými šipkami a růžovými body, přičemž plná zelená zůstává pouze v horských a neúrodných oblastech. Toto pohlcení alpinců nordiky bylo tak úplné, že se na jejich existenci zapomnělo, dokud se v naší době nezjistilo, že střední jádro Evropy obývá nízká, zavalitá rasa s kulatou lebkou původem z Asie. Dnes tito alpinci postupně získávají zpět svůj vliv ve světě, a to díky své početní převaze. Na této mapě je vidět, že zelená alpinská oblast se všude zmenšuje s výjimkou zemí kolem Karpat a Dněpru, kde žijí Sarmati a Vendové. Právě v tomto okrsku se vyvíjeli slovansky mluvící alpinci. Současně s touto expanzí směrem na západ, jih a východ kontinentálních nordiků se na scéně objevují ve stále větším počtu skandinávské neboli germánské kmeny, jak ukazuje červená oblast a červené šipky, které tlačí a vytlačují před sebou své příbuzné na pevnině.

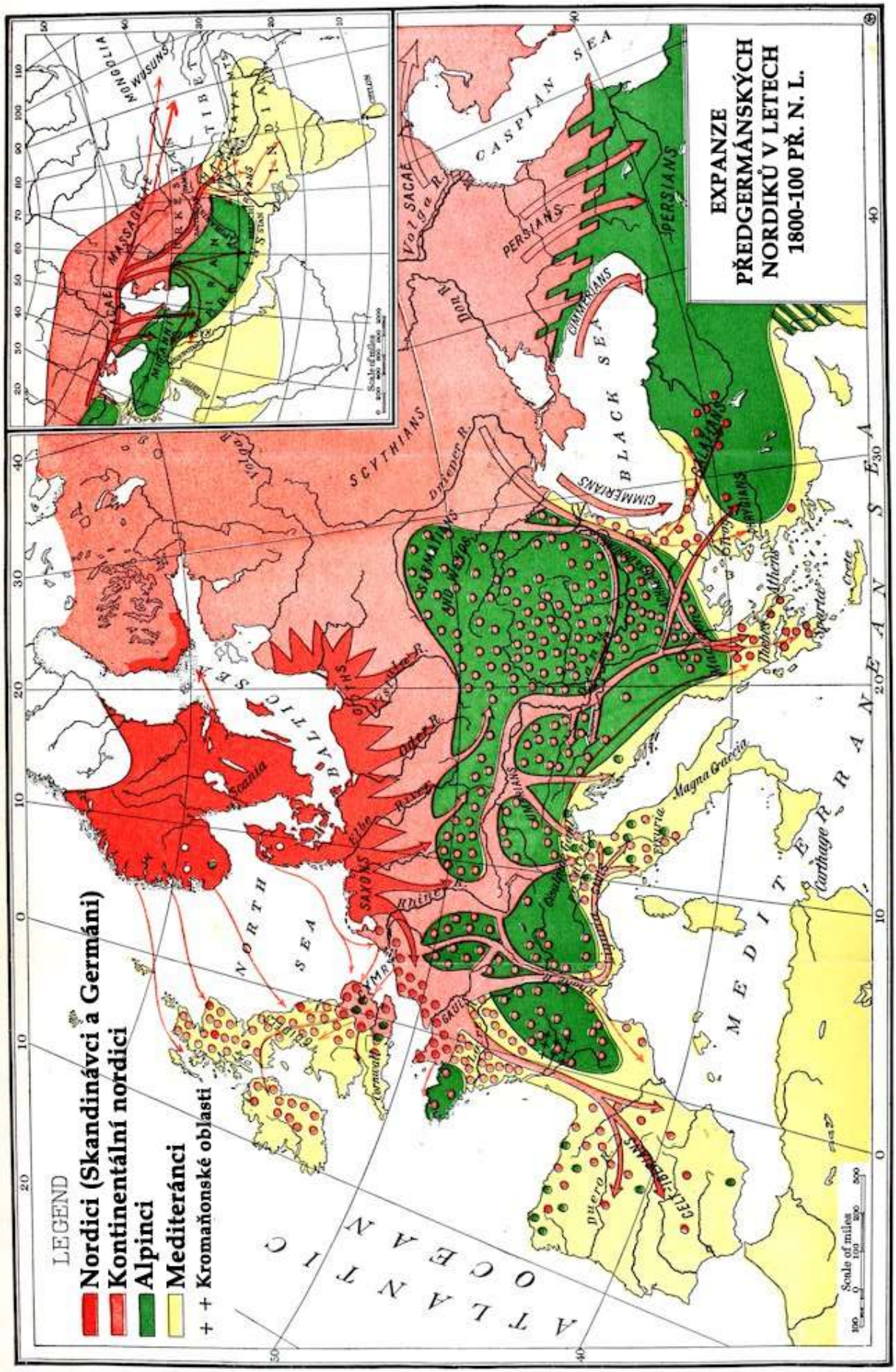
EXPANZE
PŘEDGERMÁNSKÝCH
NORDIKŮ V LETECH
1800-100 PŘ. N. L.
LEGEND
Nordici (Skandinávci a Germáni)
Kontinentální nordici
Alpinci
Mediteránci
+ + Kromaňonské oblasti
ATLANTIC OCEAN
NORTH SEA
BALTIC SEA
BLACK SEA
CASPIAN SEA
MEDITERRANEAN SEA
SCYTHIANS
PERSIANS
CIMMERIANS
SAXONS
Scale of miles

Růžové šipky ve Španělsku ukazují invazi keltsky mluvících nordiků, blízce příbuzných nordickým Galům, kteří o něco dříve dobyli Francii. Stejná vlna nordické invaze překročila kanál La Manche a objevuje se na růžových tečkách v Británii a Irsku, kde jsou útočníci známí jako Goidé. Tyto rané nordiky následovala o několik století později další vlna příbuzných národů, které byly v Británii známy jako Brythoni nebo Cymrové a na kontinentu jako Belgové. Tito cymrští Belgové nebo Brythoni pravděpodobně představovali smíšené potomky prvních Germánů, kteří přešli ze Skandinávie a převzali a upravili keltské jazyky, jimiž mluvili kontinentální nordici. Tito cymricky mluvící nordici před sebou vytlačili dřívější Galy ve Francii a Goidely v Británii, ale jejich impuls na západ byl velmi pravděpodobně způsoben přicházejícím přílivem čistých Germánů ze Skandinávie a baltského pobřeží.

V Itálii růžové šipky vstupující ze západu ukazují cestu vpádu Galů, kteří obsadili zemi severně od Apenin a vytvořili z ní Cisalpinskou Galii, zatímco šipky vstupující do Itálie ze severovýchodu ukazují dřívější vpády nordických Umbrijců a Oscanů, kteří do Itálie zavedli árijskou řeč. Dál na východě v Řecku a na Balkáně ukazují růžové šipky cesty invaze Achajců a Homérových příbuzných Frygů, stejně jako pozdějších Dórů a Kimmerijců. V oblasti Kavkazu jsou znázorněny trasy invaze Peršanů a severně od Kaspického moře linie migrace Sakenů z pastvin jižního Ruska směrem na východ. Na vložené mapě v pravém horním rohu je znázorněna expanze těchto nordických kmenů do Asie, kde Sakenové a jim blízce příbuzní Massagetové obsadili dnešní Turkestán a z tohoto centra se přes

afghánské hory rozšířili do Indie, kde mezi miliony lidí na poloostrově zavedli árijskou řeč.

V severní části hlavní mapy je znázorněna expanze germánských nordiků s Góty na východě a Sasy na západě červené oblasti, ale výrazným rysem je expanze růžové na úkor zelené a hrozivý růst červené oblasti soustředěné kolem Skandinávie na severu.

Expanze germánských nordiků a slovanských alpinců 100 př. n. l. až 1100 n. l.

Na této mapě je žlutá oblast ve střední a severní Evropě značně oslabena, zatímco ve Španělsku a Itálii a na severním pobřeží Afriky si zachovává svou převahu. V posledně jmenovaných oblastech zelené body téměř vymizely a nahradily je růžové a červené body. Ve střední Evropě je zelená plocha ještě více rozčleněna a zredukována na minimum. Na Balkáně a ve východní Evropě však dvě velká centra zelené barvy, severně resp. jižně od Dunaje, představují expandující moc slovansky mluvících alpinců. Růžová oblast kontinentálních nordiků všude slábne a je na pokraji zániku jako svébytný typ a splývá s červenou. Expanze germánských nordiků ze Skandinávie a ze severu Německa je nyní na svém maximu a všude se tlačí přes Římskou říši a pokládají základy moderních evropských národů. Vandalové se stěhují od pobřeží Baltu do dnešního Maďarska, pak na západ do Francie a nakonec, poté co na chvíli obsadili jižní Španělsko, pod tlakem spřízněných Vizigótů do severní Afriky, kde založili království, které je jediným příkladem germánského státu, který na tomto kontinentu máme. Vizigóti a Suevi položili základy Španělska a Portugalska, zatímco Frankové, Burgunďané a Normané přeměnili Galii ve Francii.

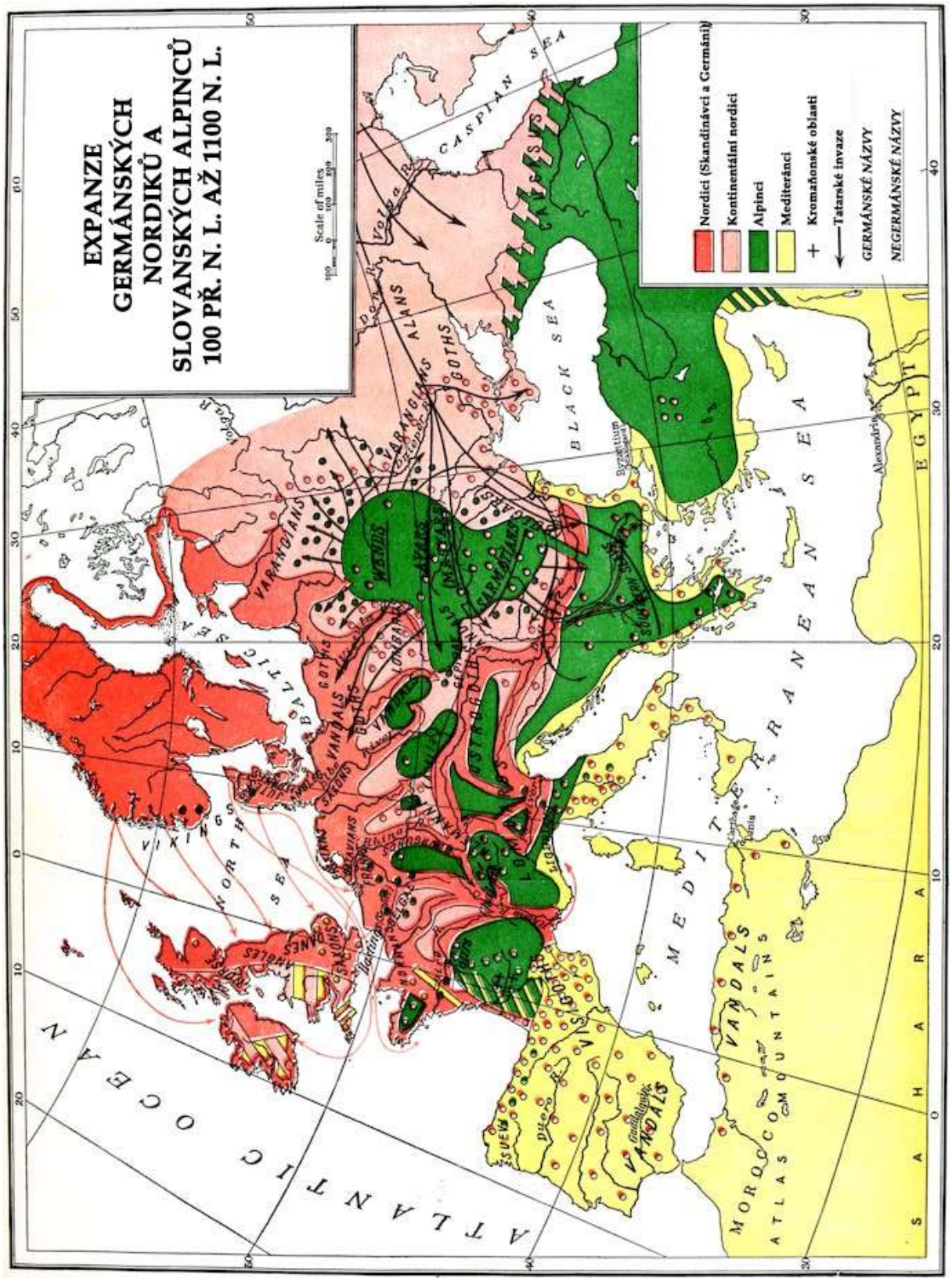

Do Itálie po tisíc let proudily záplavy nordických Germánů přes Alpy a usazovaly se v Pádském údolí. I když se těchto nájezdů účastnilo mnoho kmenů, nejvýznamnější byla migrace

Lombardů, kteří přišli z povodí Baltu přes Podunajskou nížinu, silou obsadili Pádské údolí a rozptýlili germánskou šlechtu po celém poloostrově. Lombarďané a jim příbuzné kmeny na severu dávají této části poloostrova jeho současnou převahu nad provinciemi na jih od Apenin.

Dobytí Britských ostrovů germánskými a skandinávskými nordiky bylo mnohem úplnější než dobytí Španělska, Itálie nebo dokonce severní Francie. Když tito Germáni přišli na scénu, starověký temný neolit již do značné míry pohltil rané nordické nájezdníky, Goidely i Cymry. Záplavy Sasů, Anglů a později Dánů překročily Lamanšský průliv a Severní moře a vytlačily staré obyvatelstvo ve Skotsku a východní polovině Anglie, zatímco severští Vikingové následující v jejich stopách obsadili téměř všechny odlehlé ostrovy a velkou část pobřeží. Obě tyto pozdější invaze, dánská i severská, obešly větší část ostrova a zaplavily Irsko, takže dnešní velký, blonďatý nebo zrzavý Ir je do značné míry Dán ve stavu kultury obdobném tomu, jaký byl ve Skotsku před reformací.

Tato mapa ukazuje, že vitalita Skandinávie se zdaleka nevyčerpala poté, co po dva tisíce let vysílala na kontinent kmen za kmenem, a že nyní produkovala mimořádně energický typ, Vikingy na západě a stejně bojovné a energické Varjagy na východě, kteří migrovali zpět do vlasti nordiků a položili základy moderního Ruska.

Zatímco všechny tyto velkolepé výboje byly v plném proudu, ve východním a jižním Německu a v Rakousku-Uhersku se rozrůstala a rozšiřovala málo známá skupina kmenů, která zabírala území uvolněná po germánských

národech, jež napadly Římskou říši. Z tohoto centra v okolí Karpat a v Haliči na východ až k pramenům Dněpru se Vendové a Sarmati rozšiřovali všemi směry. Byli to předkové těch alpinců, kteří dnes mluví slovanským jazykem. Z tohoto nejasného počátku vzešla většina Rusů a Jihoslovanů. Expanze Slovanů je jedním z nejvýznamnějších rysů doby temna a autor se pokusil vyznačit centrum expanze těchto kmenů zelenými tečkami a zelenými šipkami, které se rozbíhají do všech směrů od pevné zelené plochy v Evropě. Shrneme-li tuto mapu, žlutá oblast se všude neustále zmenšovala, zatímco v západní Evropě se zelená oblast nyní omezuje na neúrodné a zaostalé horské oblasti. Ve východní Evropě však tatáž zelená alpinská oblast vykazuje obdivuhodnou schopnost obnovy, jak je patrné ze současné mapy ras.

Červená oblast je široce rozprostřena, zabírá údolí řek a úrodné země a všude představuje vládnoucí, vojenskou aristokracii více či méně rozptýlenou mezi podmaněným rolnictvem mediteránní a alpinské krve. Na mapě je znázorněn jeden strašlivý jev, kdy z oblastí severně a východně od Kaspického moře vycházejí jakési černé šípy, které vystřelují na západ do Evropy a v jednom krajním případě sahají až k Chalons ve Francii, kde se Attilovi téměř podařilo zničit zbytky západní civilizace. Tyto šípy označují v tomto pořadí Huny, Kumány, Avary, Maďary, Bulhary a další asijské hordy, které jsou pravděpodobně z větší části mongoloidního původu a pocházejí původně ze střední Asie daleko za hranicemi dosahu árijské řeči. Tyto hordy mongoloidů zničily rodící se kulturu Ruska, zatímco později spřízněné kmeny pod jménem Turci

nebo Tataři zaplavily Balkán a údolí Dunaje, ale tyto pozdější invaze pronikly do Evropy z Malé Asie.

Současné rozložení evropských ras

Příprava poslední mapy, která ukazuje současné rozmístění evropských ras, byla v některých ohledech složitějším úkolem než příprava předchozích map. Hlavní potíž spočívá v tom, že v důsledku postupných migrací a expanzí jsou nyní různé evropské rasy často zastoupeny odlišnými třídami. Početně může mít jeden typ většinu, jako například Rumuni ve východním Maďarsku, kde tvoří téměř dvě třetiny obyvatelstva. Tato většina přitom nemá žádný intelektuální ani společenský význam, protože všechny odborné a vojenské vrstvy v Sedmihradsku jsou buď Maďaři, nebo Sasové. V rámci stávajícího schématu zobrazování většin podle barvy pleti se tyto vládnoucí menšiny vůbec neobjevují. Na této poslední mapě se žlutá barva začíná rozšiřovat, zejména na Britských ostrovech. Také zelená se ve střední a západní Evropě poněkud vzpamatovává, ale na Balkáně, ve východním Německu, Rakousku a především v Polsku a Rusku z velké části nahradila dřívější nordickou barvu. Růžová, tj. kontinentální nordická barva jako samostatný typ, zcela vymizela a byla všude nahrazena germánskou červenou. To neznamená, že neexistují žádné pozůstatky kontinentálních nordiků, ale znamená to, že tyto pozůstatky nyní nelze odlišit od všeprostupujícího a panského typu germánských nordiků.

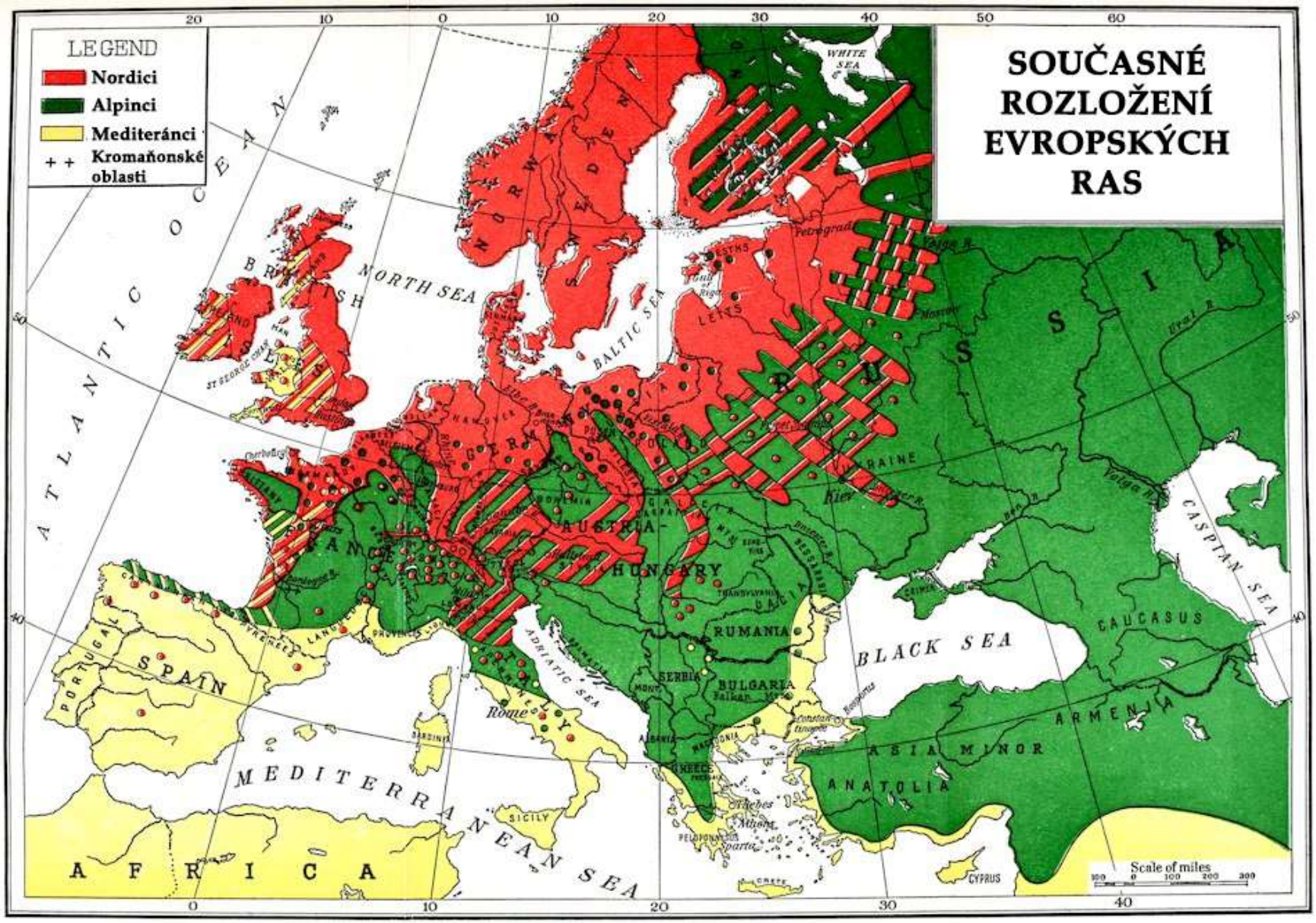
SOUČASNÉ ROZLOŽENÍ EVROPSKÝCH RAS
LEGEND
Nordici
Alpinci
Mediteránci
++ Kromaňonské oblasti
ATLANTIC OCEAN
NORTH SEA
BALTIC SEA
BRITISH ISLES
NORWAY
SWEDEN
FINLAND
RUSSIA
WHITE SEA
Petrograd
Moscow
Kiev
GERMANY
FRANCE
AUSTRIA
HUNGARY
RUMANIA
SERBIA
BULGARIA
SPAIN
PORTUGAL
ITALY
Rome
MEDITERRANEAN SEA
BLACK SEA
CASPIAN SEA
CAUCASUS
ARMENIA
ASIA MINOR
ANATOLIA
GREECE
CYPRUS
SICILY
AFRICA
Scale of miles

Obecně lze říci, že tato poslední mapa ve srovnání s předchozími sice ukazuje stálé zmenšování nordické oblasti, ale jasně ukazuje, jak se soustřeďuje kolem povodí Baltského a Severního moře a jak se odtud šíří všemi směry a v klesajícím počtu. Hrozba pokračující expanze zelené oblasti na západ a sever do červené oblasti nordiků je nepochybně jednou z příčin současné světové války. Tato expanze začala již v době pádu Říma, ale teprve v naší době a generaci si tato zaostalá rasa dokonce nárokuje rovnocennost síly a kultury s panskou rasou.

Bibliografie

Následující seznam prací bude nápomocen čtenářům, kteří si budou přát prozkoumat aspekty antropologie pojednávané v této knize.

Avebury, Lord: Prehistoric Times. 1913.

Beddoe, J.: Různé písemnosti.

Boule, M.: Revue d'Anthropologie. 1888, 1905, a 1908.

Breuil, I'Abbe H.: Různé písemnosti.

Broca, Paul: Různé písemnosti.

Cartailhac, E.: Různé písemnosti.

Chamberlain, Houston Stewart: Foundations of the XIXth

Century.

Collignon, R.: Různé písemnosti.

Darwin, Charles: Descent of Man.

Davenport, Charles Benedict: Heredity in Relation to Eugenics. 1911.

Deniker, J.: The Races of Man. 1901.

Duckworth, W. L. H.: Morphology and Anthropology. 1904.

Prehistoric Man. 1912.

Flinders-Petrie, W. M.: Revolutions of Civilization. 1912.

Galton, Sir Francis: Hereditary Genius. 1892.

Gowland, W.: Metals in Antiquity. Jour. Roy. Anth. Inst., XLII, 1912, s. 245 a násl.

Haddon, A. C.: Wanderings of Peoples. 1912.

Races of Man. The Study of Man. 1898.

Harle, E.: Různé písemnosti.

Hauser, O.: Různé písemnosti.

Hrdlicka, Dr. A.: The Most Ancient Skeletal Remains of Man. 1914.

Huntington, Ellsworth: Pulse of Asia. 1907.

Palestine and Its Transformation. 1911.

Civilization and Climate. 1915.

Johnston, Sir Harry H.: Views and Reviews. 1912.

Colonization of Africa. 1905.

The Opening Up of Africa. 1911.

Keane, A. H.: Man, Past and Present. 1900.

Ethnology. 1901.

Keith, Arthur: Antiquity of Man. 1915.

Klaatsch, H.: Homo Aurignacius Hauseri. 1909.

Klaatsch, H., and Hauser, O.: Archiv für Anthropologie. 1908.

MacCurdy, G. G.: The Eolithic Problem. 1905.

The Antiquity of Man in Europe. 1910.

Metchnikoff, Elie: Nature of Man. 1903.

Mierow, Chas. C.: The Gothic History of Jordanes.

Morgan, Thomas Hunt: Heredity and Sex. 1914.

Heredity and Environment. 1915.

Munro, John: Story of the British Race. 1907.

Munro, R.: Paleolithic Man and the Terramara Settlements.

Obermaier, H.: L'Anthropologie. 1908 and 1909.

Osborn, Henry Fairfield: Age of Mammals. 1910.

Men of the Old Stone Age. 1915.

Payne, Edward John: History of the New World Called America. 1899.

Penck, A.: Zeitschrift für Ethnologie. 1908.

Peyrony, M., a Capitan: Bulletins de la Societe d'Anthropologie de Paris. 1909-1910.

Quatrefages, A. de: Různé písemnosti.

Rathgen, F.: Die Metalle im Alterthum. 1915.

Reid, G. Archdall: Principles of Heredity. 1905. Laws of Heredity. 1910.

Retzius, A. A.: Různé písemnosti.

Retzius, M. G.: Různé písemnosti.

Ridgeway, Wm.: Early Age in Greece. 1907.

The Thoroughbred Horse. 1905.

Ripley, W. Z.: Races of Europe. 1899.

Rutot, A.: Různé písemnosti.

Salisbury, R. D., a Chamberlain, T. C.: Geology. 1905.

Schoetensack, O.: Der Unterkiefer des Homo heidelbergensis. 1908.

Schwalbe, G.: Vorgeschichte des Menschen. Zeitschrift für Morphologie und Anthropologie. 1906.

Sergi, G.: The Mediterranean Race. 1901.

Smith, G. Elliot: The Ancient Egyptians. 1911. A další písemnosti.

Sollas, W. J.: Ancient Hunters. 1911.

Taylor, Isaac: Různé písemnosti.

Villari, Pasquale: The Barbarian Invasions of Italy. 1902.

Woodruff, Charles Edward: Effects of Tropical Light on White Men. 1905.

Expansion of Races. 1909.

Woods, Frederick Adams: Heredity in Royalty. 1906.

Woodward, A. S.: Různé písemnosti.

Zaborowski, S.: Paris. Les Aryens en l'Asie et l'Europe.